

ARKIV

**BRUDD-
ERKLÆRING
MED
KPD(m-l)**

5

Juli
1978

Pris kr. 15.-

Arbeidere og under-
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdens-
bevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

- **KINA-KAMPUCHEA-AFRIKA**
- **EUROPA-CANADA**
- **TRE-VERDENER-TEORIEN**
- **OPPOSISJONEN I DDR**

5

Juli
1978

Pris kr. 15.

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen.
Bestill fra Forlaget Oktober, boks 6875,
St. Olavs plass, Oslo 1.

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdens-
bevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

INNHold:

Fra beretninga til første sesjon av den 5. nasjonale folkekongress i Kina. Den internasjonale situasjonen og Kinas utenrikspolitikk	s. 1
Kinas Kommunistiske Parti hilser AKP(m-l)s 5-årsjubileum	s. 4
Uttalelse fra Kampuchéas utenriksdepartement om grensekonflikten med Vietnam	s. 5
Tilståelse fra vietnamesisk etterretningsoffiser	s. 6
EPRP — revolusjonært parti i Etiopia: Sosialimperialismen med desperate aksjoner for å redde Mengistu-regimet .	s. 8
EIK(m-l) — Island etter 2. kongress: Partiet stiftes før 1980	s. 10
PCMLF — Frankrike på 3. kongress: Sjølkritikk for revisjonistiske feil.	s. 12
Resolusjon om partiets arbeid i arbeiderklassen	s. 13
Resolusjon om den moderne revisjonismen	s. 15
CCL(m-l) — Canada etter 2. kongress: På neste kongress stiftes partiet	s. 17
Kommunike fra 1. landskonferansen til KBØ — Østerrike	s. 20
Formannen i Australias Kommunistiske Parti (m-l) om klassekampen i de kommunistiske partier	s. 23
KOMMUNISTER OVER HELE VERDEN STØTTER TRE-VERDENER-TEORIEN	s. 28
Burmas Kommunistiske Parti hilser KKP og støtter tre-verdener-teorien	s. 29
EIK(m-l) høsten 1977: Resolusjon om den internasjonale situasjonen	s. 29
Zaires kommunister støtter tre-verdener-teorien	s. 33
Generalsekretæren i Polens kommunistiske Parti: Verdien av teorien om dei tre verdene	s. 35
MANIFEST FRA OPPOSISJONEN I DDR	s. 39
AKP(m-l)s BRUDDERKLÆRING MED KPD(m-l) VÅREN 1977	s. 48
Vedtak og uttalelser fra AKP(m-l) om internasjonale saker	s. 62

FRA REDAKSJONEN

Dette er femte nummer av AKP(m-l)s tidsskrift Internasjonalen, som bringer stoff fra den kommunistiske bevegelsen, forskjellige frigjøringsbevegelser og progressive organisasjoner.

Tidsskriftet kommer ut to ganger i året og kan følgelig ikke bli brennaktuelt. Nyhetsdekning i tradisjonell forstand overlater vi til dagsavisene Klassekampen. Vi kan derimot gjennom å oversette dokumenter fra forskjellige partier og organisasjoner gi folk bakgrunnsstoff for studier om internasjonale spørsmål. Vi har gjennom reaksjoner fra leserne fått bekreftelse på at interessen for denne type stoff er stor. Vi mottar gjerne mer synspunkter og kritikk.

Fra beretninga til første sesjon av den 5. nasjonale folkekongressen i Kina

Hua Kuo-feng leser opp beretninga til folkekongressen.

Den internasjonale situasjonen og Kinas utenrikspolitikk

I begynnelsen av mars i år avholdt den femte nasjonale folkekongressen i Kina sin første sesjon. Det ble vedtatt en beretning som bl.a. oppsummerer de seierrike kampene mot «firerbanden» og la fram planer for å utvikle Kina til en mektig industrialisert sosialistisk stat innen år 2000.

Vi trykker her den delen av beretninga som tok for seg den internasjonale situasjonen og Kinas utenrikspolitikk. Artikkelen er oversatt fra Peking Review nr. 10/1978.

I de siste tre åra har verdenssituasjonen utvikla seg på en måte som er fordelaktig for verdens folk. Faktorene for revolusjon vokser hele tida. Land vil ha sjølstendighet, nasjoner vil ha frigjøring og folket vil ha revolusjon. Denne historiske tidevannsbølga velter videre, og ingen makt på jorda kan stoppe den. Alle de grunnleggende motsigelsene i verden blir skarpere hver dag og rivaliseringa mellom de to hegemonist-maktene, Sovjetunionen og USA, og motsigelsen mellom dem og folket i alle land har blitt særlig harde, og utgjør det største problemet i forholdet mellom landa i dag. Folkets kamp mot dem, og særlig mot Sovjets sosialimperialisme, er på vei oppover som aldri før, og den internasjonale anti-hegemonistiske forente fronten med den tredje verden som hoveddrivkraft blir stadig breiere. Dette er et særlig godt trekk ved den fine verdenssituasjonen. Flere og flere land og folk har innsett de aggressive trekk og papirtiger-naturen til supermaktene klart, har ført gjengjeldelseskriger mot dem og vunnet seier etter seier. Folket i Kampuchea, Vietnam og Laos overvant de amerikanske angriperne etter lange år med krig og blodutgytelse. Egypt, Sudan og Somalia har kategorisk sagt opp sine avtaler med Sovjet og utvist de russiske spesialistene fra landene sine. Zaire dreiv heltmodig ut leietroppene som deltok i invasjonen som var fjernstyrt fra Sovjet. Afrikas folk vil ikke lenger tåle at supermaktene tramper dem under hælen, og har ropt rasende slagord som «Henda vekk fra afrikanske affærer!» og «Russland ut av Afrika!» Ansikt til ansikt med truslene til supermaktene gjør den andre verden-maktene større anstrengelser for å stå samla mot hegemonismen. Den utrettelige kampen verdens folk har ført har retta knusende slag mot supermaktene som, kringsatt av problemer hjemme og ute og trua av kriser som forverrer seg, har det vanskeliggere enn noensinne. Verdensbegiven-

KINA

hetene har igjen vist at formann Maos teori om tre verdener er riktig.

Supermaktene kan ikke forsone seg med sine nederlag, de skjerper konkurransen om verdensherredømmet og kjører desperat sin aggresjons- og krigspolitikk videre. Mens faktorene for revolusjon øker, er det helt klart at faktorene for krig gjør det samme. Faren for verdenskrig er en voksende trusel mot verdens folk. Striden mellom hegemonist-maktene når hvert hjørne av jordkloden, men den blir styrt fra Europa. De jobber overtid med å preike «avspenning» og «avrustning», uten andre hensikter enn å lure verdens folk og skjule sin egen opprustning og sine krigsforberedelser. Sovjetunionen er en nykomling blant imperialistmaktene og baserer stort sett ekspansjonen sin på militær-makt; likevel vifter den med faner for «sosialisme» og «støtte til revolusjonen» for å lure folk og få solgt varene sine. Den er den farligste kilden til en ny verdenskrig. Siden tingene er forskjellige fra land til land, må folket i hvert enkelt land finne sine oppgaver i kampen i lys av sine spesielle betingelser. Men når det gjelder verdenssituasjonen tatt under ett, finnes det en strategisk oppgave som er felles for folkene i hele verden, og det er å forsterke og utvide den internasjonale forente fronten mot hegemonismen, kjempe mot stormaktenes aggresjons- og krigspolitikk, særlig Sovjets sosial-imperialisme, og forsøke å hindre at en ny verdenskrig bryter ut. For øyeblikket fører noen folk i vest forsoningspolitikk mot Sovjetunionen, i håp om å redde seg sjøl på bekostning av andre. Dette kan bare skjerpe angrepsmaktens maktapetitt og framskynde krigsutbruddet. Vår holdning til en ny verdenskrig er: «For det første er vi imot den, for det andre er vi ikke redde for den.» Vi tror at krigsutbruddet kan utsettes, men da må folket i alle land stå sammen, skjerpe årvåkenheten, være forberedt på alt, gå imot tilnærmingspolitikk, kjempe resolutt mot supermaktens krigsintriger og bekjempe deres strategiske planer. På denne måten vil verdens folk ikke bli tatt farlig uforberedt, sjøl om supermaktene spiller hasard med krigen. Vi er revolusjonsoptimister. Verdens framtid er lys, sjøl om veien kan bli lang, og verdens folk kan bli nødt til å føre en lang og hard kamp. Verdens folk er sikre på seieren.

Kinas regjering og folk støtter den proletariske internasjonalismen og er fast bestemt på å følge Formann Maos linje i utenrikspolitikken. Etter Formann Maos teori om tre verdener må vi styrke vår enhet med proletariatet, undertrykte folk og undertrykte nasjoner i verden, med de sosialistiske landa og med landa i den

3. verden, stå sammen med alle land som er utsatt for aggresjon, undertrykkelse, innblanding, kontroll og pøbelaktig oppførsel fra supermaktene og danne den breieste forente front mot supermakt-hegemoniet. Vi er villige til å knytte og utvikle forbindelser med alle land på grunnlag av de fem prinsippene: Gjensidig respekt for suverenitet og ukrenkeligheten til hverandres territorier, gjensidig ikke-aggresjon, ikke-innblanding i hverandres indre forhold, likestilling og felles nytte, og fredelig sameksistens. Vi støtter alle undertrykte folk og nasjoner i deres revolusjonære kamp.

Vi har alltid hevdet at alle land er likeverdige, enten de er store eller små, og at de store ikke skulle oppføre seg pøbelaktig overfor de små, de sterke ikke dominere de svake, de rike ikke undertrykke de fattige. Vi går imot innblanding fra supermaktene i andre lands indre anliggender og forsøkene deres på å monopolisere internasjonale forhold. Ingen land burde prøve å skaffe seg hegemoni i noe område eller påtvinge andre sin vilje. Et svært viktig kriterium for å avgjøre om et land følger de fem prinsippene for fredelig sameksistens og om det er et ekte eller falskt sosialistland, er om det behandler andre på like fot eller er ute etter hegemoni. Et sosialistland burde gå foran med et godt eksempel når det gjelder å behandle andre som likeverdige.

Gledesdemonstrasjoner til støtte for folkekongressen i Peking.

Vi har tatt et fast standpunkt til fordel for verdens folk og kommer aldri til å arbeide for å oppnå hegemoni eller for å bli en supermakt, verken i dag eller i framtida når vi er blitt en moderne, sterk sosialiststat. Vi kommer alltid til å følge Formann Maos lære om at vi bør *kvitte oss med stormaktssjåvinismen resolutt, grundig og fullstendig*.

Verdens folk støtter hverandre i den rettfærdige kampen. Vi gjør bare vår simple plikt som internasjonister når vi gir bistand til andre land. Vi skal fortsatt anvende de åtte prinsippene på hjelpen til andre land, slik statsminister Chou En-lai erklærte i 1964. Vi respekterer strengt mottakerlandenes suverenitet og stiller aldri politiske betingelser for hjelpen, eller ber om privilegier eller blander oss inn i de indre anliggender i disse landene. Når vi gir hjelp har vi som mål å hjelpe mottakerlandene til å bli sjølforsynte og ikke å gjøre dem avhengige av landet som hjelper dem. Ettersom Kina er et utviklingsland, er det begrensa hvor mye bistand landet kan gi. Ikke desto mindre skal vi gjøre vårt beste for å gjøre en god jobb.

Før frigjøringa var det en hel del mennesker som reiste ut for å finne et levebrød i utlandet. De har bidratt med sin andel i vertslandenes kulturelle og økonomiske utvikling og har knyttet sterke vennskapsbånd med folket der. Vår regjering har holdt ei fast linje; den støtter

KINA

og oppmuntrer at kinesere i utlandet frivillig blir statsborgere i det landet hvor de har funnet et nytt hjem, men går imot alle forsøk på å tvinge dem til å skifte statsborgerskap. Alle de som frivillig har tatt statsborgerskap i det landet hvor de har fast bopæl, og de som alt er statsborgere, mister automatisk det kinesiske statsborgerskapet sitt, men slektskapsbåndene til det kinesiske folket er der fremdeles. Når det gjelder dem som har bestemt seg til å beholde sitt kinesiske statsborgerskap, venter vi av dem at de skal adlyde loven i landet de bor i, respektere skikk og bruk hos folket der og leve på vennskapelig fot med dem. Det er den kinesiske regjeringas plikt til å beskytte deres lovlige interesser og rettigheter, men man håper at landene det angår vil sørge for de nødvendige sikkerhetstiltakene i den retning. Vi ville gjerne at kinesere som bor i utlandet skulle tjene som en bro og styrke vennskapet mellom det kinesiske folket og folket i vedkommende land.

Kina er et sosialistisk land. Det tilhører den 3. verden og har oppgaver og erfaringer til felles med de andre landene i den 3. verden. Vi støtter resolutt utviklingslandene og folket i Asia, Afrika, Latin-Amerika, Oceania og andre områder i kampen mot imperialisme, kolonialisme og hegemonisme og i striden for å oppnå og beholde nasjonal uavhengighet, forsvare landets suverenitet, utvikle landets økonomi, beskytte naturressursene og opprette en internasjonal økonomisk nyordning. Vi setter den alliansefrie bevegelsen høyt, den spiller enn positiv rolle i kampen mot imperialisme, kolonialisme og hegemonisme, og vi gir den full støtte.

Vi har stadig arbeidet for å oppnå større enhet med de andre sosialistiske landene og for å utvikle vennskap, gjensidig støtte og samarbeide med dem på grunnlag av marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen. Vi støtter dem i anstrengelsene for å kombinere marxismen-leninismens universelle sannhet med de konkrete betingelsene i deres egne land og å fortsette revolusjonen og oppbyggingen på egen hånd, og vi støtter dem i kampen mot utenlandsk aggresjon og undergraving, og for å sikre sin uavhengighet, sin suverenitet og grensenes ukrenkelighet. Vi mener også at sosialistlandene skulle holde seg strengt til de fem prinsippene for fredelig sameksistens i samkvemmet med hverandre. Skulle det oppstå uoverensstemmelser, må de forsøke å løse dem gjennom vennskapelig diskusjon. Vi lover det koreanske folket støtte i den rettfærdige kampen for den uavhengige, fredelige gjenforeningen av fedrelandet deres.

Det kinesiske folket opprettholder

tradisjonelle vennskapsbånd med folkene i landene i Sydøst-Asia. I de siste årene har vi opprettet diplomatiske forbindelser med Malaysia, Filippinene og Thailand, og det har vært en ny vekst i vennskapelige kontakter og økonomisk og kulturelt samkvem. Vi ønsker å gjenopprette eller opprette diplomatiske forbindelser med alle de andre landene i dette området. Vi støtter landene i Sydøst-Asia i deres anstrengelser for å styrke det regionale økonomiske samarbeidet og nøytralisere Sydøst-Asia.

De gode naboforholdene vi har til Burma, Bangladesh, Sri Lanka, Nepal, Pakistan, Afghanistan og Iran blir stadig bedre. Vi støtter forslaget som er lagt fram av landene det angår om å gjøre Det indiske hav til en fredssone, Syd-Asia til en atomfri sone og Nepal til en fredssone. Folket i Kina har alltid hatt vennskapelige følelser overfor det indiske folket. Folket i begge landene ønsker at de vennskapelige kontaktene skal økes og at forholdet må bedres. Det finnes uløste spørsmål mellom Kina og India; ikke desto mindre kan forholdet bli bedre hvis begge sider gjør oppriktige anstrengelser.

Midt-Østen-spørsmålet har lenge ventet på en løsning og vanskelighetene skyldes supermaktstøtten til den israelske aggresjonen og supermaktens konkurranse om hegemoni i området. Situasjonen i Midt-Østen er i stadig forandring. Vi står hundre prosent bak folket i araberlandene og det palestinske folket i deres rettfærdige kamp for å vinne tilbake tapte landområder og nasjonale rettigheter. Vi er imot den israelske aggresjonen og imot konkurransen mellom Sovjet og USA i denne delen av verden. Midt-Østen-spørsmålet kan ikke løses uten at Israel trekker seg tilbake fra de okkuperte arabiske områdene og det palestinske folket får igjen sine nasjonale rettigheter. Vi er overbevist om at den endelige seieren vil gå til folket i araberlandene og det palestinske folket så sant de prioriterer de felles interessene i kampen mot den felles fienden, står sammen og holder ut i kampen. Kina har et godt forhold til de fleste av araberlandene og håper å opprette og utvikle forbindelser med de øvrige.

I de siste årene har det vært gjort store framskritt i vennskaps- og samarbeidsforbindelsene mellom Kina og de afrikanske landene. Afrikas folk fører en hard kamp for å frigjøre kontinentet fullt ut. Vi støtter folket i Zimbabwe, Namibia og Azania i deres rettfærdige kamp mot kolonialisme og rasisme og for nasjonal selvstendighet og frigjøring. I overensstemmelse med sine strategiske behov for å konkurrere om verdensherredømmet, trapper supermaktene opp sine stridig-

heter i Afrika. Vi støtter resolutt de afrikanske landene i deres kamp mot aggresjon, undergraving og innblanding fra supermaktene, og særlig fra Sovjets sosialimperialisme. Afrika tilhører det afrikanske folket. Folket i Afrika kan sjøl løse problemene sine så lenge de styrker enheten og avviser innblanding utenfra.

I de senere år har det foregått en gradvis økning i samkvemmet mellom Kina og landene i Latin-Amerika. Vi er beredt til å etablere og utvikle forbindelser med flere latin-amerikanske land og styrke gjensidig vennskap og forståelse. Vi støtter de latin-amerikanske landene i kampen for å sikre sin uavhengighet og suverenitet, forsvare sine rettigheter til sjøs, fremme det økonomiske samarbeidet mellom regionene og opprette en latin-amerikansk atomfri sone. Vi støtter også folket i Panama i deres utrettelige strid for å vinne tilbake Panama-kanalen.

Det er blitt gjort tilfredsstillende framskritt i forholdet mellom Kina og landene i den 2. verden, med en jevn forbedring av den vennskapelige kontakten og det økonomiske og kulturelle samkvemmet. Vi er beredt til å utbygge våre forbindelser med dem på flere felter. Vi støtter dem i kampen mot trusler, innblanding, undergraving og kontroll fra supermaktene og spesielt fra den sovjetiske sosialimperialismen. Vi støtter landene i Vest-Europa i anstrengelsene for å stå sammen mot hegemonismen, og vi håper å få se et sterkt og forent Europa. Vi håper også å få se nærmere kontakt mellom landene i den 2. og 3. verden på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. Kina og Japan er nære naboer, bare skilt av ei smal havstripe, og vennskapet mellom de to folkene kan føres tilbake til oldtida. Etter normalisering av forholdet har kontakten og utvekslingen på mange områder vært i vekst, og nylig ble det undertegnet en langsiktig handelsavtale. Det tjener de grunnleggende interessene til folket i Kina og Japan at en freds- og vennskapsavtale, bygd på felles erklæringer fra de to regjeringene, blir sluttet på et tidlig tidspunkt. Vi støtter det japanske folket i deres rettfærdige kamp for å vinne tilbake de fire nordlige øyene sine. Folket i Kina og Japan bør leve i vennskap i utallige generasjoner.

Kina og USA skiller seg fra hverandre i ideologi og samfunnssystem, og det finnes grunnleggende uoverensstemmelser mellom dem. Likevel har de to landene ikke så få punkter til felles i noen av sakene i dagens verdenssituasjon. Det kinesisk-amerikanske kommunikeet som ble sendt ut i 1972 har gitt forholdet mellom de to landene en ny vending. For-

KINA

holdet vil fortsette å bedre seg så sant prinsippene som settes fram i kommunikeet blir oppriktig fulgt. For øyeblikket er det den amerikanske regjeringens holdning til Taiwan-spørsmålet som hindrer normaliseringen av forholdet mellom Kina og USA. Det kinesiske folket er fast bestemt på å frigjøre Taiwan. Når og hvordan er helt og holdent Kinas sak, et indre anliggende som ikke tåler noen som helst innblanding utenfra. Hvis forholdet mellom de to landene skal normaliseres, må USA bryte sine såkalte diplomatiske forbindelser med Chiang-klikken, trekke alle sine væpnede styrker og militære installasjoner ut av Taiwan og området omkring Taiwan-stredet og annullere sin såkalte «fellesforsvarsavtale» med Chiang-klikken. Dette er den kinesiske regjeringens urokkelige standpunkt. Folket i Kina og i USA har alltid vært vennlig innstilt mot hverandre. Vi er villige til å øke kontakten mellom folket i våre to land og fremme gjensidig forståelse og vennskap.

Kina og Sovjetunionen var en gang venner og naboer. Folket i de to landene sluttet et varmt vennskap i den lange revolusjonære kampen. De kinesisk-

sovjetiske diskusjonene om prinsippaker ble framtvinget av lederklikken i Sovjet ved at den forrædte marxismen-leninismen. Når forbindelsene mellom de to landene har nådd et så lavt punkt som i dag, må det føres tilbake til den sosial-imperialistiske linja som denne klikken har fulgt. Prinsippdiskusjonene må fortsette. Samtidig har vi alltid ment at slike diskusjoner ikke må hindre opprettholdelsen av normale statsforbindelser på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. I ord har lederklikken i Sovjet uttrykt ønske om å forbedre statsforbindelsene mellom Sovjet og Kina, men i handling henger de med stahet fast ved den fiendtlige linja overfor Kina. Det har kommet så langt som til arrogante krav om at vi skulle forandre Formann Maos revolusjonære linje. Dette er ikke annet enn en dagdrøm. Hvis lederklikken i Sovjet virkelig vil forbedre statsforbindelsene mellom de to landene, burde den bevise sin oppriktighet gjennom handling. Først og fremst burde den, i overensstemmelse med den overenskomsten som landenes statsministre kom fram til i 1969, undertegne en avtale om å opprettholde status quo ved grensen,

unngå væpnede sammenstøt og trekke tilbake de væpnede styrkene på begge sider i de omstridte grensesonene, og så oppta forhandlinger for å løse grensespørsmålet. Den skulle også trekke sine væpnede styrker tilbake fra Folkerepublikken Mongolia og den kinesisk-sovjetiske grensen, slik at situasjonen blir som den var tidlig i 1960-åra. Hvordan de kinesisk-russiske forbindelsene skal utvikle seg er helt og holdent opp til Sovjet.

Formann Mao lærte oss: «*Grav dype tunneler, legg kornlagre overalt, og søk aldri hegemoni*», og «*Vær forberedt på krig, vær forberedt på naturkatastrofer, og gjør alt for folket*». Vi må ikke slappe av i vår årvåkenhet, og vi må være forberedt på en aggresjonskrig forårsaket av supermaktene. *Vi kommer ikke til å angripe hvis vi ikke blir angrepet; hvis vi blir angrepet, går vi utvilsomt til motangrep.* Den heroiske Folkets Frigjøringshær og millionene i militsien, sammen med hele landets folk, må gjøre alt for å styrke krigsberedskapen og alltid stå klar til å utsette enhver fiende som våger å invadere oss.

VED AKP(m-l)'S FEMÅRSJUBILEUM: Kinas Kommunistiske Parti hilser AKP(m-l)

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti har sendt denne hilsenen til sentralkomiteen i AKP(m-l) i anledning femårsdagen for AKP(m-l)'s stiftelse.

Til sentralkomiteen i Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), Norge,
Kjære kamerater,

I anledning femårsdagen for grunnlegginga av Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), Norge, sender vi dere våre hjerteligste hilsener på vegne av Kinas Kommunistiske Parti.

Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), Norge, er et ungt og livskraftig parti. Det er vokst opp under den harde kampen mellom to linjer i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. I alle disse åra har partiet deres holdt den revolusjonære fana høgt, og dere har ytt betydelige bidrag ved å kjempe utrettelig mot den moderne revisjonismen, mot de to hegemonistiske maktene Sovjet og USA og særlig den sovjetiske sosialimperialismen, for å forsvare Norges nasjonale uavhengighet og statlige suvereni-

tet, mot monopolkapitalen, og for å gjennomføre sosialismen. Partiet deres gjør også en stor innsats for å forene marxismen-leninismens universelle sannhet med konkret praksis for revolusjon i landet deres. Dere har oppnådd fremragende resultater i å propagandere marxismen-leninismen, styrke arbeidet med partibygging, og opprettholde nære bånd til massene.

For tida fortsetter den internasjonale situasjonen å utvikle seg i ei retning som er gunstig for folket i alle land. Vi er dypt overbevist om at partiet deres vil vinne større seire i den langvarige revolusjonære kampen dere går i møte.

Det revolusjonære vennskapet og samholdet mellom våre to partier er oppretta på grunnlag av felles kamp. Vi har full tillit til at denne militante enheten og solidariteten, som bygger på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalismens prinsipper, vil bli videre styrka og utvikla.

Lenge leve det revolusjonære vennskapet mellom partiene i Kina og Norge!

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti

Uttalelse fra Kampucheas utenriksdepartement om grensekonflikten med Vietnam

Det storstilte og systematiske invasjonangrepet som hæren til «Sosialistrepublikken Vietnam» har begått mot det Demokratiske Kampuchea fra september 1977 til begynnelsen av januar 1978 er en konkret, planlagt aggressiv handling, i sin natur en uerklært krig. Den skyldes politikken og det gamle strategiske målet til «Vietnams Kommunistparti» og regjeringen i «Sosialistrepublikken Vietnam», som ønsker å tvinge Kampuchea til å slutte seg til «Indokina-føderasjonen» med Vietnam som overhode, i den hensikt å oppsluke Kampucheas territorium i overskuelig framtid. På grunnlag av denne holdninga og oppfatninga har Vietnam gjennomført gjentatte handlinger og forbryterske planer i dusinvis av år for å hindre Kampuchea i å leve i uavhengighet og suverenitet og for å tvinge Kampuchea inn under sin dominans.

For å nå dette målet har Vietnam gradvis opplært sin hær og sine kadrer fra generasjon til generasjon, helt fra kampen mot de franske kolonialistene, til at Kampuchea må bli tvunget til å bli medlem av «Indokina-føderasjonen» for å tjene den vietnamesiske ambisjonen å bli en stormakt i Sydøst-Asia. Siden 1975, etter de to landenes frigjøring, har vietnameserne utført gjentatte angrepshandlinger langs grensen, som angrep med maskingevær, innesperring i kveer, organisering av spioner, undergravingsvirksomhet og sabotasje mot det Demokratiske Kampuchea i den hensikt å iscenesette et statskupp og styrte den nåværende statsmakten i det Demokratiske Kampuchea. Konkret uttrykt har de innpodet sitt folk og sin hær følgende:

— De må kjempe mot Kampuchea og styrte den nåværende statsmakten for å opprette en ny statsmakt og tvinge Kampuchea til å slutte seg til «Indokina-føderasjonen» i den hensikt å danne ett land;

— De må kjempe mot Kampuchea for å ta dets rismarker, ris, kveg, griser, fjørfe og andre produkter i besittelse for å avhjelpe dagens hungersnød i Vietnam.

Til tross for deres skammelige nederlag den 6. januar 1978, har vietnameserne ennå ikke oppgitt sin strategiske ambisjon om å oppsluke Kampuchea. For tida

Vi bringer her utdrag fra en erklæring som er skrevet av informasjonsavdelinga til utenriksdepartementet i Demokratisk Kampuchea. Rapporten tar for seg grensekonflikten mellom Kampuchea og Vietnam som varte fra høsten 1977 til januar 1978. Vietnam blir anklaget for å stå bak urolighetene. Det fremmes påstand om at det hele er ledd i en plan fra de vietnamesiske lederne for å tvinge Kampuchea inn i en såkalt Indokina-føderasjon under Vietnams ledelse.

Vi bringer også utdrag fra en forhørsprotokoll med tilståelsen til en vietnamesisk etterretningsoffiser. Den bekrefter at det er ekspansjonisme som er vietnamesernes strategiske målsetting med angrepet på Kampuchea.

Dette bildet av en skadet soldat fra Kampucheas frigjøringshær ble tatt under krigen mot USA-imperialismen. I dag må soldatene slåss mot vietnamesisk aggresjon.

KAMPUCHEA

sprer Vietnam forrædersk propaganda som går ut på at Kampuchea har angrepet og provosert Vietnam, og at Vietnam ønsker å løse «grenseproblemet gjennom forhandlinger».

Disse gjentatte forhandlingsforslagene er bare Vietnams knep for å føre verdensopinionen vill og for å kamuflere sine forberedelser til å angripe og invadere det Demokratiske Kampuchea enda en gang i den hensikt å virkeliggjøre sin ambisjon om «Indokina-føderasjonen», som Vietnam aldri har oppgitt.

I virkeligheten er ikke dagens konflikt mellom Kampuchea og Vietnam noen vanlig grensetvist, men en konflikt mellom det å trygge og forsvare sin uavhengighet, sin suverenitet, sine grensers ukrenkelighet og nasjonens ære og verdighet på den ene siden, og på den andre

siden aggresjon, annektering, det å oppsluke andres territorier og forakten for de små land. Det er i virkeligheten konflikten mellom uavhengighet, suverenitet og selvtilstrekkelighet mot underkastelse, «gjensidig avhengighet» og «begrenset suverenitet».

Tilståelsene fra offiserer og soldater i de vietnamesiske annekterene og territorie-slukernes angrepshær og fra deres agenter, tatt til fange under sine aggressive aktiviteter av folket og Kampuchea Revolusjonære Hær, utgjør ugjen- drivelige beviser som klart viser den strategiske stillingen og innstillingen til «Vietnams Kommunistparti» og regjeringen i «Sosialistrepublikken Vietnam», som ønsker å undertvinge seg og oppsluke Kampuchea. De følgende dokumentene viser tydelig enda en gang at i arbeidet

for å annektere og oppsluke Kampuchea land, har ikke vietnameserne nølt med å gripe til de laveste midler, som å bruke kjeltringer, banditter og prostituerte, soldater fra Thieu-Ky-klikkens marionett-hær og forræderne «Khmer Serei», helt opp til USA-imperialistenes CIA-agenter.

Er det slik vietnameserne ser på seg selv som revolusjonære og sosialister? Er det slik de respekterer det Demokratiske Kampuchea uavhengighet og suverenitet? Er det dette de mener med «spesielt vennskap», «spesiell solidaritet» overfor Kampuchea?

I virkeligheten er ikke vietnameserne annet enn angripere, annekterere og territorie-slukere, og deres natur skiller seg ikke fra imperialister og kolonialisters natur.

TILSTÅELSE FRA VIETNAM-ESISK ETTERRETNINGSOFFISER:

Mitt navner Tran Van Tu med tilnavnet Nho. Jeg er 22 år gammel og er født i landsbyen Khanh Hoa, Tan Khanh Dong-kommunen, Lap Do-distriktet, Dong Thap-provinsen. Fars navn: Tran Van Xuong. Mors navn: Nguyen Thi Vy. Sluttet meg til revolusjonen: 17. september 1973. Sluttet meg til Ho Chi Minh Kommunistiske Ungdomsunion: 11. september 1975. Sluttet meg til Vietnams Kommunistparti: 9. desember 1977. Jeg tjenestegjør nå i kompani nr. 3, bataljon nr. 5, regiment nr. 320, divisjon nr. 1. Grad: Løytnant. Oppgave: Visekommandant for etterretningskompani nr. 3, bataljon nr. 5. Tatt til fange 24. desember 1977, 12 kilometer inne på Kampuchea territorium.

Jeg har følgende å opplyse om mine handlinger før jeg gikk inn i Kampuchea: Min styrke hadde holdt til ved Kampuchea/Vietnam-grensen siden 25. september 1977. På skolen lærte de meg mye. Spesielt lærte de meg å: 1) kjempe mot Kampuchea for å bli herre over det, 2) kjempe mot Kampuchea for å tvinge det til å slutte seg til «Indokina-føderasjonen» under vietnamesisk dominans, 3) ta i besittelse ris, kveg, fjørfe, griser og alt annet for å bringe det til Vietnam som for tiden lider hungersnød, 4) holde de ovennevnte instruksjonene hemmelige da de er statshemmeligheter,

5) dessuten hemmeligholde militære opplysninger, som militære posisjoner, hærstyrker, våpen og ammunisjon, 6) holde min egen identitet hemmelig. Hvis jeg ble tatt til fange, skulle jeg ikke tilstå.

Den 18. desember 1977, mens vi studerte ved Dung Hoa-skolen, ble vi fraktet i 5 lastebiler til Sadec og langs Cao Lanh-veien til vi kom til Hong Ngu. Tre av lastebilene kjørte rett fram, de andre to stoppet før de kom fram til Hong Ngu. Så gikk vi ombord på et skip og seilte langs Hong Ngu-elva, passerte gjennom Hong Ngu sentrum og videre inn i Prek Krom-elva eller Song Ha, det er grenseelva.

Etter at jeg kom til grensen møtte jeg mitt regiment, nr. 320. Dette regimentet var installert langs Prek Krom-elva i mer enn 10 kilometers lengde. Bataljon nr. 1 var for seg selv, for det var en bataljon av tungt artilleri. Når det gjelder bataljon nr. 5, så var den 2 kilometer fra bataljon nr. 1. Dette var en bataljon fra regionshæren. Bataljon nr. 2 var omkring 2 kilometer fra bataljon nr. 5. Dette var en bataljon av vanlige styrker. To kilometer fra bataljon nr. 3 var bataljon nr. 4. Dette var etterretningsfolk fra divisjon nr. 1 i de vanlige styrkene.

Da jeg kom til avdelingen, så jeg at de allerede hadde gjort styrkene klar til kamp. Hver bataljon hadde over 150

mann. Hver bataljon hadde 20 nordvietnamesiske kadre og 4 eller 5 sovjetiske kadre. I hele regimentet finnes det omkring 20 russere, som sitter i kommandoen. De har alle forandret navnene sine til vietnamesiske navn.

Hva våpen angår, var de også klarlagt. Det fantes 2 kanoner på 105 mm, mortere på 81 mm, 60 mm, B-40, B-41, M-79, tunge marskingevær, middelsstore maskingevær, automatiske AK-rifler, halvautomatiske CKC-rifler og mat, blant annet tørket ris, og vannflasker.

Da de forskjellige enhetene var klare, tilkalte herr Duc over 10 mann, blant dem meg, til et møte der jeg fikk tildelt oppgaven å komme i kontakt med en mann ved navn Hung i en landsby på Kampuchea territorium for å få opplysninger. Han ba meg etterforske og anslå styrken i Kampuchea hær, befolkningen i landsbyene, hvor effektive patruljetropene og skyttergravene var, og om terrenget hvor landsbyene lå var gunstig for våre angrep eller ikke. Jeg skulle undersøke og anslå mengden av fjørfe, griser, ris, upolert ris og andre materialer i Kampuchea. Etter etterforskningen skulle jeg avgi rapport til herr Duc, som ville sende tropper for å angripe og ta dem i besittelse.

Senere tildelte herr Duc Tran Quang Tuan, Vo Cong Luc og meg oppdrag. Vi krysset grenseelva klokka 9. Så gikk vi

KAMPUCHEA

Soldater fra Kampucheas frigjøringshær under kampene mot USA-imperialismen.

omkring 1 kilometer over et jorde med omtrent 2 fot høyt gress, og kom deretter til et jorde med høyt gress. Det løp en sti over jordet. Vi gikk omtrent 2 kilometer over dette jordet før vi kom til ei slette. Etter å ha gått 1 kilometer over denne sletta, kom vi til en kanal. Der møtte jeg en mann. Jeg spurte ham: «Navnet ditt er Hung, ikke sant?» Han bekreftet det. Jeg sa til ham at «Jeg er en av Ducs menn. Han bad meg møte deg slik at vi sammen kunne undersøke situasjonen, slik han allerede har avtalt med deg.» På det tidspunktet sa Hung at «Hvis du er Ducs mann, så møte meg på denne grassletta i kveld klokka 11.00. Jeg skal signalisere til deg med en lommelykt.» Senere gikk vi tilbake til avdelinga.

Om kvelden, i overensstemmelse med avtalen gjort med Hung om morgenen, kom min og Phuongs gruppe en gang til. Løytnant Phuongs gruppe var på 7 mann: 1 — Nguyen Tran Phuon, løytnant, kompanisjef, ledet denne gruppa i etterretningsarbeide, 2 — Vo Van Nhon, 3 — Tram Quang Luan, 4 — Nguyen Van

Ton, 5 — Vo Van Ngon, 6 — Ngo Van Be Em, 7 — Ngo Van Loy.

Etter at vi hadde krysset elva, delte Phuon oss i 2 grupper. Han ledet sin gruppe på venstre side. Jeg ledet min gruppe til høyre i overensstemmelse med avtalen som var sluttet med Hung om dagen. Jeg møtte Hung på det avtalte stedet klokka 23.00. Til møtet hadde Hung tatt med seg 4 andre menn. Han tok vår gruppe med for å undersøke situasjonen i en landsby. Jeg så at det var lett å angripe denne landsbyen fordi befolkningen var sparsom. Denne landsbyen var omtrent 10 kilometer fra grenseelva. Senere tok Hung meg med for å undersøke situasjonen i en annen landsby, 2 kilometer fra den første. I denne andre landsbyen så jeg at det var mange mennesker og at terrenget ikke var gunstig for angrep. Det var derfor ikke mulig å angripe ennå. Da var klokka alt blitt 2 om morgenen. Min gruppe vendte tilbake til avdelinga. Det var allerede lyst da vi nådde fram. Jeg rapporterte til herr Duc at vi kunne angripe landsby nr. 1 fordi befolkninga var

sparsom. Når det gjaldt landsby nr. 2, var det mange mennesker og terrenget var ufordelaktig. Det var derfor ikke mulig å angripe ennå. På det tidspunkt forberedte herr Duc allerede styrkene til å angripe om ettermiddagen. Herr Duc påla så vår gruppe å undersøke situasjonen en gang til.

Klokka 14.00 den 24. desember 1977 gjorde min gruppe på 3 mann en tur til for å undersøke situasjonen nøyere og vise vei for troppene som skulle angripe. Klokka 18.00 nådde vår gruppe sletta der det var en liten kanal, det tidligere møtestedet. Vi ble tatt i et bakhold som Kampucheas hær hadde lagt. Jeg hørte to skudd bli avfyrt over hodet på meg. Jeg hadde også 3 håndgranater, men det var for sent å bruke dem. Når det gjelder mine to andre venner, hadde hver av dem en AK-rifle, men de fikk heller ikke avfyrt dem i tide. Kampucheas hær ropte at vi skulle rekke hendene i været. Dermed var vår gruppe tatt til fange.

EPRP — REVOLUSJON

Sosialimperialismen med desperate aksjoner for å redde Mengistu-regimet

EPRP er et parti som står i spissen for kampen mot det fascistiske Mengistu-regimet i Etiopia. Denne erklæringa som stod i informasjonsbulletinen «Abyot» i januar 1978, slår fast partiets prinsipielle syn på

sosialimperialismen. Den tar opp supermaktene USA og Sovjets rivalisering i Afrika, og gir konkrete eksempler på økonomisk utbytting fra Sovjet og andre land i Øst-Europa.

Soldater fra den etiopiske hæren.

Sovjetunionen er ikke lenger Unionen av sosialistiske sovjet-republikker. Forandringene som fant sted i det som en gang var SSSR har omskapt landet veldig.

Proletariatets diktatur har blitt bytta ut med diktaturet til det hensynsløse borgerskapet. Lenins parti, SUKP, har blitt et kontrarevolusjonært borgerlig parti. I utenrikspolitikken har dagens herskere i Sovjet kasta over bord den marxist-leninistiske parolen «arbeidere og undertrykte i alle land, foren dere!». Det revolusjonære prinsippet om proletarisk

internasjonalisme, har blitt erstatta med kontrarevolusjonær og imperialistisk innblanding i de indre forholda i andre land, partier og revolusjoner for å ødelegge proletære eller nasjonal-demokratiske revolusjoner. De er innblanda i hard konkurranse med USA-imperialismen om deling og omfordeling av verden. De har også kommet til fordekt enighet med USA-imperialismen om å forhandle om «hvem skal ha mest». Denne imperialistiske politikken forutsetter absolutt en tilsvarende økonomisk basis, da den er hjørnesteinen i den borgerlig-politiske

overbygninga. De som utnytter disse utbytterforholda i produksjonen er det byråkratiske borgerskapet i ledelsen for statsmonopolkapitalismen i Sovjet. De har som alle andre imperialister nykolonial ærgjerrighet.

Slik som hos andre imperialister henger den militære oppbygginga i landet sammen med den desperate jakta på nykolonier. Den har ikke bare blitt en imperialistisk makt, men er en av de to supermaktene i verden. En ting som skiller landet fra andre imperialistmakter er snakket om «sosialismen», «marxismen-leninismen» osv. Dette er sosialisme i ord — ikke i handling. Det er sosialimperialisme.

For å forstå det fordekte samarbeidet mellom sosialimperialismen og fascismen i Etiopia, er det nok å minne om de allmenne trekka ved imperialismen og fascismen. Så lenge imperialismen finnes, uansett hvilken form den tar, vil det alltid finnes krig. Fascismen betyr også krig, den er herredømmet til borgerskapets ekstreme høyre-fløy i imperialismen og monopolkapitalens tjeneste. Fascismen misbruker og prostituerer sosialismen. Den kan til og med hevde at det er «marxist-leninistisk», avhengig av nivået og utviklingsgraden i marxismen på det bestemte sted og tidspunkt. Fascismen er demagogisk. «Den spiller på massenes brennede følelser,» som Georgi Dimitrova, den utnytter deres økonomiske problemer. Fascismen er mot arbeiderklassen og mot demokratiet. «Demokratiet» er ifølge fascismen retten til å forsvare herredømmet til den mest brutale borgerlige diktaturet. Støtt fascismen, og alle rettigheter til å tale, skrive og demonstrere blir innskrenka bare til å gjelde dem som støtter fascismen. Slik er fascismen.

ÆRT PARTI I ETIOPIA:

Fascismen har allmenngyldige kjenne-tegn. Men måten den utvikler seg på, måten den kommer til makta på, hvor demagogisk den er, virker forskjellig fra sted til sted. På grunn av den demagogiske måten å tale til følelsene på, og på grunn av «sosialistiske» og «anti-kapitalistiske» talemåter, er fascismen som regel vanskelig å gjennomskue. Det som gjør dette bedrageriske ansiktet til fascismen enda mer falskt, er medvirkninga av «sosialister i ord, men imperialister i handlinger».

Det er nå velkjent hvorfor de sovjetiske sosialimperialistene ble knytta til fascistene i Etiopia, og hvorfor de foretrakk regimet i Addis Abeba framfor Somalia. All imperialistisk appetitt blir økt av at Etiopia er rikt på mineraler og andre naturrikdommer, av at det ligger svært strategisk plassert i en svært viktig del av verden. Av at det er større både i flateinnhold og folkemengde, med gode utviklingsmuligheter i jordbruket, som kan gjøre dem til kornkammer for hele Vest-Europa. Dette utgjør det viktigste når det gjelder årsakene til striden med USA-imperialismen.

Det finnes enda en svært viktig årsak — den nasjonale demokratiske revolusjonen som pågår — og som stadig utvikler seg, leda av et stadig anti-revisjonistisk parti, EPRP. Seier for den etiopiske revolusjonen leda av EPRP ville få vidtrekkende følger for kampen til de undertrykte folkene på Afrikas Horn.

For de nye tsarene i Kreml er det en hjørnestein i Afrika-politikken å gjøre Etiopia til en sovjetisk nykoloni. Det gjør det nødvendig å holde Mengistus regime ved makta og ødelegge den etiopiske revolusjonen. Før de åpenlyst hengir seg til samarbeidet med de etiopiske fascistene har Bresjnev-klikken gjort alt den kan for å gape over så mye som mulig ved å knytte til seg så mange Moskva-vennlige nykolonier som de kunne.

I den hensikt ble Castro og Podgorny sendt rundt for å gjøre Etiopia, Somalia, Sør-Jemen og Eritrea Moskva-vennlige. De lyktes ikke. Somalias nei til å godta Bresjnevs planer ga signalet for sovjetrusserne til åpenlyst å gå inn på Dergens (militærjuntaen i Etiopia, red.) side.

Hvilke vurderinger som var grunnlaget for at tsarene i Kreml bestemte seg for å satse på et forkjøpelig regime er ikke kjent ennå. Men en ting er klart, og det er: De prøver å oppfylle en imperialistisk målsetting som USA-imperialismen ikke kunne lykkes i å fullbyrde, nemlig å opp-

rettholde en stabil nykoloni i Etiopia. For å holde et vaklende regime ved makta, et regime som er truet av en kraftig sosial revolusjon nedenfra, måtte de gjøre akkurat det samme som USA-imperialismen gjorde i Indokina. Da de franske koloniherrerne forlot Vietnam, grep USA-imperialismen inn for å opprettholde en nykolonial administrasjon i sør. Akkurat som om militært utstyr kan bestemme framtida for undertrykte folkeslag, gjorde USA-imperialismen alt som kunne gjøres med hensyn til materiell og tropper i Sør-Vietnam. Akkurat som USA-imperialistene gjør sosialimperialistene alt de kan for å holde fascistjuntaen ved makta. En veldig mengde våpen blir sendt med båt og fly til oberst Mengistu. Sovjetrusserne og leiesvennene deres styrer de viktige funksjonene til regjeringa i Addis Abeba. De har oppretta en militærkommando på høyt plan som styrer de viktigste militæroperasjonene til regjeringsstyrkene, som hovedsaklig er retta mot den revolusjonære bevegelsen leda av EPRP, mot den nasjonale bevegelsen i Eritrea og mot Ogaden. I virkeligheten har de begynt å lede kamper og slag mot de to frigjøringsfrontene i Eritrea og mot EPRA (Det etiopiske folkets frigjøringshær leda av EPRP, red.) i Tigre-provinsen. Alle har endt med nederlag og vill flukt. I likhet med andre imperialister glemmer de at det ikke er geværet, men folket som bestemmer historias gang. Og at menneskene lager historie i samsvar med de forhold de lever under, og ikke etter sine egne ønsker. De har også glemt at det som er avgjørende i en revolusjon ikke er militære eksperter og militært utstyr, men massenes revolusjonære kraft som blir leda av et proletært parti. De har også glemt at undertrykkerne har blitt sendt på historias skraphaug, fordi FOLKEKRIGEN ER UOVERVINNELIG!

Akkurat som alle andre imperialistmakter har også de sovjetrussiske sosialimperialistene økonomiske hensikter, nemlig å utbytte og plyndre landet vårt. De har sin nykoloniale administrasjon, all slags militært utstyr blir pøst inn til regimet i Addis Abeba — og så kan utbyttinga ta til. «Etiopia på vei mot en ikke-kapitalistisk utvikling», heter en rapport fra 1976, utgitt av Institutt for verdensøkonomi i Det ungarske vitenskapsakademiet, og der heter det:

«De sosialistiske land, Ungarn medregnet, har muligheter til å utvikle vidt-

rekkende økonomiske forbindelser og samarbeidsprosjekter med Etiopia.»

«Etiopia er for tida opptatt av å få fram hva som er landets økonomiske muligheter, sine naturressurser. Landets mineralrikdommer, olje osv. har ikke engang blitt skikkelig undersøkt.»

«Etiopias landbruk har utømmelige muligheter. Landet har et uvanlig rikt husdyrhold. Over det enorme landområdet kan det bli dyrket vekster som trives både i tropisk og temperert klima. Ved å opprette industri basert på landbruket ville det være mulig å sikre vårt land forsyninger av eggehvitestoffer til husdyrproduksjonen. Vi kunne også skaffe oss kaffe, bomull og andre produkter fra det etiopiske markedet. Kvaliteten på lærvarer er god. Etiopia kan bli et viktig marked for industrien vår. Forhandlingene når det gjelder leveringer av kjøretøy har allerede kommet i gang. Etiopia kunne skifte ut bussparken sin ved å kjøpe fra Ungarn. Utbygging i Etiopia kan bli et viktig marked for visse deler av maskinindustrien vår. Den etiopiske tekstilindustrien er en ypperlig markedsmulighet for tekstilmaskiner laget i Ungarn. Samarbeid med den nystarta farmasøytiske industrien i Etiopia er en utfordring og en fin mulighet for vår velutviklede farmasøytiske industrigren. Det er en felles etiopisk-ungarsk oppgave å trekke opp og utvikle områder for gjensidig fordelaktig samarbeid. Etiopia i utvikling kan bli en viktig samarbeidspartner for Ungarn.»

«Disse forholda gjelder også for andre sosialistiske (sic!) land. Etiopia trenger sovjetiske traktorer og sovjetisk oljeraffineringsutstyr, like så vel som produktene fra de andre sosialistiske landas nasjonal-økonomi.»

Vil det være mulig for Bresjnev å redde Mengistu fra fall? Historia har grundig vist at folket i tilbakeliggende land som fører en langvarig folkekrig under korrekt ledelse av et proletært parti kan slå en imperialistmakt som er væpna til tenene. Sosialimperialismen har erstatta USA-imperialismen i Etiopia. Det er ikke tvil om at den vil møte samme skjebne som USA-imperialismen, og bli drevet ut av Etiopia med vanære. De desperate luftforsyningene med enorme våpenmengder og forsendelsene av leietropper kommer ikke til å redde det vaklende regimet til oberst Mengistu.

EIK (m-l) — ISLAND

Aktivist selger avisa til EIK(m-l) — Verkalydsbladid — på gata i Reykjavik.

Nå er det på tide at den islandske arbeiderklassen og massene får et parti som tar opp igjen fana som falt med Islands Kommunistiske Parti for snart førti år siden. Siden den gangen har historia til den islandske arbeiderklassen vært historia om tilbakeslag.

Sosialistpartiet utvikla åpenlys revisjonisme og klassesamarbeidspolitik. Litt etter litt forkasta partiet klassekampen og revolusjonen. I stedet satte de opp reformismen og parlamentarismen som det islandske folkets eneste vei til sosialismen.

Partiet blei en del av styresmakta og jobba uavbrutt for å styrke den islandske kapitalismen. Smått om senn blei partiets sosialisme til «offentlig styre», dvs. å nå sosialismen gjennom ei styring av stats- og kommunestyret. Folket skulle prøve å få så mange av «sine» folk i innflytelsesrike stillinger i den borgerlige staten som mulig.

Etter at Folkealliansen blei stifta som parti i 1968 blei dette siktemålet alt klarere. Det å tjene kapitalismen kalles nå for «islandsk sysselsettingspolitikk». Den siste «venstre»-regjeringa viste at Folke-

PARTIET STIFTES FØR 1980

Vi trykker her en erklæring som stod i Verkalydsbladid etter EIK(m-l)s 3. landsmøte i februar i år.

Artikkelen slår fast at den islandske arbeiderklassen må ha et kommunistisk parti som kan lede kampen mot borgerskapet og supermaktenes krigsforberedelser. EIK(m-

l) har påtatt seg denne oppgaven. Forbundet slår fast nødvendigheten av å styrke båndene til de arbeidende massene og føre uforsonlig kamp mot revisjonister og andre opportunistar.

Målsettinga er at partiet skal stiftes før utgangen av 1979.

ETTER 2. KONGRESS:

alliansen ofte styrker kapitalistenes stilling bedre enn de andre såkalte borgerlige partiene. Klassesamarbeidet kommer på et stadig høyere nivå. Både Folkealliansen sine «arbeiderledere» og Folkepartiet står og støtter seg på linja om å lovfeste kontrollen med kampkrafta i arbeiderbevegelsen i henda på LO, dvs. klassesamarbeidsforkjemperne som i samarbeid med arbeidsgiverforeninga og staten forhandler om lønn og vilkår etter Nasjonalbudsjettets poster.

Den islandske arbeiderklassen og det islandske folkets kamptradisjoner har for det meste snudd seg. Arbeidet til Folkealliansen og Folkepartiet går gjennom parlamentet og domstolene.

Nødvendigheten av en ny og reell fortritt er derfor helt klar i dag. Kapitalismen går inn i ei langvarig krise, ei krise som det ikke finnes noen løsning på før vi avskaffer kapitalismen. Byrdene fra krisa veltes over på arbeiderklassen. Eksemplene kjenner vi: Inflasjon, avskaffing av indeksreguleringa, lønnsstopp, forbud mot streiker osv. De såkalte «arbeiderpartiene», Folkealliansen og Folkepartiet, revisjonismens og den falske marxismens partier, advarer ikke mot dette.

TRE VERDENER

Alment kan verden deles i tre. De to supermaktene som slåss om verdensherredømme, USA og Sovjet, utgjør den 1. verden. 2. verden er sammensatt av mindre kapitalistiske og imperialistiske land som Canada, Japan, Australia og noen land i Europa, deriblant Island. De kjennes igjen på to måter: I en overgang blir de trua av supermaktene, samtidig som de sjøl kuer andre nasjoner og sin egen arbeiderklasse.

Oppgava til arbeiderklassen og kommunistene og det arbeidende folket i disse landa blir arbeidet for den sosialistiske

revolusjonen i landet sitt og å solidarisere seg med den 3. verden mot all imperialisme og danne fronter mot de to supermaktene USA og Sovjet.

De få sosialistiske landa med Folkerepublikken Kina og Albania i spissen for fronten, danner sammen med frigjorte land og koloniene den 3. verden. Samla og som helhet utgjør underkua nasjoner i den 3. verden og folket under ledelse av proletariatet i hvert land hovedkrafta i verdensrevolusjonen i dag.

Den økende krigsfaren krever et kommunistisk parti. Supermaktene forbereder krig. Den kapitalistiske Sovjet-staten krever innflytelse i samsvar med makta si. Da blir det oppgava til kommunistene å forberede folket på en tilsynelatende uunngåelig verdenskrig. Slik stoda er nå består kampen i å avsløre krigsfaren og supermaktene og å bygge en enhetsfront mot alle forsøka deres på verdenshegemoni. I tilfelle okkupasjon er det kommunistenes oppgave å lede folket i kampen mot okkupantene og utvikle denne kampen til en kamp for sosialismen og arbeiderklassens makt, proletariatets diktatur.

Arbeiderklassen og hele folket er tjent med et kommunistisk parti til forsvar og kamp mot kapitalismen. EIK(m-l) skal bygge dette partiet.

Et kommunistisk parti er satt sammen annerledes enn andre partier. Den har en helhetlig politikk — den marxist-leninistiske samfunnsvitenskapen, som blir brukt for hvert lands særegne tilhøve. Det har i sine rekker den mest framskredne delen av arbeiderklassen og er en del av det arbeidende folket. Partiet har ingen interesse av å tjene andre enn arbeiderklassen. Partiet har både en langsiktig og kort-siktig program som ledetråd i kampen, og det slåss iherdig mot kapitalismen og dens talsmenn innfor arbeiderbevegelsen.

BETINGELSENE FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET

Men et kommunistisk parti spretter ikke fram av seg sjøl. Ved dannelsen av et slikt parti må visse betingelser bli oppfylt. Disse er:

— Marxismen-leninismen må brukes på islandske forhold, diskusjonene om de viktigste spørsmåla i klassekampen bør være avgjort. Gjennom programdiskusjoner vil det bli ført harde kamper mot organisasjoner og partier som kaller seg «venstre» og mot revisjonismen. Det å sammenfatte slike programdiskusjoner skiller de marxist-leninistiske organisasjonene klart fra andre grupper, organisasjoner og partier.

— Kjerna i partiet må bestå av klassebevisste arbeidere, og kommunistene må arbeide innfor fagforeningene.

EIK(m-l) har tatt store skritt framover. I det første og andre arbeidsåret blei det forma et prinsippprogram som slo fast analysen av det islandske samfunnet og klassekampen. Etter dette har agitasjonen økt kraftig, prinsippprogrammet blei forbedra på enkelte punkter, og kampen mot forskjellige revisjonistiske grupper som «venstre»-klikken «KFI/ML» blei hardere.

I forbundet er det nå en stadig større andel av arbeidere, og arbeidet innfor fagforeningene øker.

FORBUNDET ER KLART FORANKRA I ARBEIDERKLASSEN

De viktigste oppgavene EIK(m-l) har å gjennomføre for partistiftelsen er bl.a. disse:

Organisasjonen må styrke sin forståelse av det islandske samfunnet og de allmenne prinsippene for klassekampen. Prinsippprogrammet må utvikle seg på noen punkter og bli grundigere på andre. Ennå er det få som greier å skille

EIK(m-l) fra andre grupper som kaller seg kommunistiske. EIK(m-l) må overbevise store deler av massene at forbundet er verdt tillit. Det er ingen annen måte å gjøre det på enn å stadfeste og styrke kampen blant massene. EIK(m-l) må rekruttere flere kamerater fra arbeiderklassen før partidannelsen. Det må i det minste ha planlagt arbeidet sitt etter en fast ledelse innfor fagforeningene, og ha en rekke kamerater og sympatisører innfor de viktigste. Det må bli lagt større vekt på politiske studier som da vil bli lagt fram av organisasjonen både i skrift og tale, samtidig med at masselinja vil overbevise arbeiderklassen og folket at med kommunister i styre og stell, vil kampen vinnes raskere.

PARTI FØR 1980

EIK(m-l) har gitt seg sjøl ei viktig oppgave. Et kommunistisk parti spretter ikke fram av seg sjøl. EIK(m-l) trenger all den støtte og hjelp vi kan få av framskredne arbeidere og masser for å gjennomføre oppgava si seierrikt. Et kommunistisk parti kan aldri klare seg uten støtte og deltakelse fra arbeiderklassen. Det er åpenlyst at partiet trengs, uten det vil aldri den kjempende arbeiderklassen og folket komme seg ut av det uføret den befinner seg i nå. Det 3. landsmøtet i EIK(m-l) har gitt organisasjonen i oppgave å danne parti før utgangen av 1979. Den beste støtta ligger naturligvis i å delta i sjølve oppbygginga, i arbeidet innfor EIK(m-l), men støtta kan også ta form av støtte og agitasjon for organet til organisasjonene, Verkalydsbladid (Arbeiderbladet—avisa til EIK(m-l), red.), deltagelse i møter og aksjoner.

**Ta del i oppbygginga av kommunistpartiet!
Bli med i EIK(m-l)!**

PCMLF — FRANKRIKE

SJØLKRIKTIKK FOR REVISJONISTISKE FEIL

Frankrikes Kommunistiske Marxist-Leninistiske Parti tar sjølkritikk på feila som ble gjort under partiets andre kongress i 1975. Som arbeiderklassens parti har det ansvaret for å legge fram for arbeiderne den politiske linja partiet har fulgt, uansett hvilke alvorlige feil som er blitt gjort.

Her skiller det seg grunnleggende fra PCF (Frankrikes «kommunistiske parti»), som er et revisjonistisk parti og som aldri tar grundig og offentlig sjølkritikk.

Praksisen med sjølkritikk er et av kriteriene som avgjør om et parti er virkelig kommunistisk. Den er et av de sikreste kriteriene for å avgjøre om et parti er seriøst og om det oppfyller forpliktelsene overfor arbeiderklassen og de arbeidende massene. Det er en metode for tenkning og handling hvor kritikk fra arbeiderne utgjør en stor del. Sjølkritikken styrker det politiske og ideologiske nivået til partiet, og den må føre til at arbeiderklassen får styrka tilliten til partiet sitt.

I en politisk situasjon som kjennetegnes av rivaliseringa mellom de to supermaktene, krigsfaren som ligger over landet vårt og som er en konsekvens av denne rivaliseringa, og truslene fra sosialimperialismen, den mest aggressive supermakta, har PCMLF, mens det har villet løsrive arbeiderklassen fra den moderne revisjonismen, gjort alvorlige feil:

— I 1975 erklærte det vilkårlig at krigen som de to supermaktene faktisk forbereder var øyeblikkelig forestående.

— Derfor så partiet utelukkende på PCF som en direkte agent for Sovjet.

— Men det som er mer alvorlig, er at partiprogrammet har lagt hovedvekta i arbeidet på kampen mot supermaktene. På den måten hadde det ikke lenger som hovedmålsetting å bekjempe den fienden som arbeiderklassen og hele folket daglig står overfor: det utbytende borgerskapet.

Og ved hjelp av abstrakte patriotiske forklaringer har partiet, mer eller mindre åpent, til og med gått inn for en allianse

Frankrikes Kommunistiske Marxist-Leninistiske Parti (PCMLF), avholdt sin tredje kongress i februar i år. Der ble det vedtatt en sjølkritikk som tar oppgjør med viktige feil som partiet gjorde på den forrige kongressen i 1975. Ifølge resolusjonen har disse feila preget en del av partiets arbeid i kongressperioden.

Feilen kom bl.a. til uttrykk ved at hovedvekten av partiets arbeid ble retta mot supermaktene, og at kampen mot det franske borgerskapet ble tonet ned. I 1975 erklærte partiet at verdenskrigen som de to supermaktene forbereder, var nært forestående. Dette førte til at det franske revisjonistpartiet (PCF), kun ble betraktet som et redskap for Sovjet. Man overså den rollen de spilte som agenter for det franske borgerskapet.

Vi trykker her sjølkritikken i sin helhet og to av resolusjonene fra kongressen, en som tar opp partiets arbeid i arbeiderklassen, og en om den moderne revisjonismen.

med borgerskapet for å forsvare den nasjonale uavhengigheten, noe som var det samme som å oppfordre arbeiderklassen til å bli et haleheng til hovedfienden.

Det har ført til at partiet har inntatt en nølende holdning til de rettfærdige kampene mot borgerskapets kjernekræftpolitikk, til Larzac-bøndernes kamp osv.

Det har også ført til at partiet har utvikla ei sekterisk linje i bedriftene, hvor hovedmålsettinga har vært å rette skytset mot CGT (fagforening dominert av revisjonistene)* og PCF.

Da soldatene kjempet for rettfærdige krav ga partiet ingen støtte, under påskudd av at krava var blitt satt fram av trotskistene og at de ble brukt av revisjonistene.

Disse feila hadde en svært alvorlig virkning på linja til PCMLF. De dominerte bare noen måneder og ble hurtig korrigert. Hvis de hadde fortsatt, ville de, på kort sikt, ha tatt livet av partiet, eller partiet ville ganske enkelt blitt omdanna til ei borgerlig politisk gruppering.

Å slå fast feil er ikke tilstrekkelig. For å unngå at de blir gjort om igjen må en leite etter årsakene, røttene. Aller først, la oss si at PCMLF ikke tok utgangspunkt i den konkrete virkeligheten som landet vårt sto oppe i på den tida. La partiet konkrete fakta til grunn for analysene? Nei! Det bygget hypoteser på grunnlag av forestillinger som tilhengerne hadde. Det hadde gått bort i fra proletaria-

tets egen metode for vitenskapelig analyse, nemlig den dialektiske materialismen, og erstattet den med metafysikk, som er borgerskapets metode for tenkning. I det øyeblikket var det ikke proletariatets syn som dominerte blant rekkene i partiet, men småborgerskapets syn. Ved å overvurdere styrken og innflytelsen til revisjonistene, ble det lagt for dagen manglende tiltro til den revolusjonære krafta som de store massene i arbeiderklassen og verdens folk bærer i seg.

I alle tilfelle, den grunnleggende krafta som PCMLF støtter seg på, den som betinger partiets eksistens, er arbeiderklassen. Arbeiderklassen kan og må aldri ha den minste tillit til borgerskapet, for borgerskapets interesser står i skarp motstrid til arbeiderklassens.

Gjennom parola «Klasse mot klasse» viser PCMLF at det grunnleggende området for arbeidet er å utvikle og styrke den politiske, organisatoriske og militære uavhengigheten til proletariatet i forhold til borgerskapet.

Med utgangspunkt i arbeiderklassens syn oppfordrer PCMLF alle arbeidere til å: 1. Kjempe mot monopolborgerskapet, som er hovedfienden.

2. Forkaste revisjonismen og reformismen.

3. Kjempe mot de to supermaktene, som forbereder krig, og særlig den mest aggressive: den sovjetiske sosialimperialismen.

PÅ 3. KONGRESS:

RESOLUSJON OM PARTIETS ARBEID I ARBEIDERKLASSEN

For å knuse borgerskapet og bygge et sosialistisk samfunn må arbeiderklassen organisere seg i sitt parti, Frankrikes Kommunistiske Marxist-Leninistiske Parti (PCMLF). Partiet utgjør nå fortroppen i klassekampen, etter å ha blitt bygget opp gjennom kampen mot den moderne revisjonismen.

I juli 1976 bekrefta den nasjonale arbeiderkongressen til PCMLF viktigheten av at partiet slår røtter i arbeiderklassen, og presiserte de generelle målsettingene for arbeidet til partiet.

Den grunnleggende og prinsipielle motsigelsen i det kapitalistiske samfunnet, som etter 60 år har nådd det statsmonopolistiske stadium, består av den ugjenkallelige motsetningen mellom arbeiderklassen og borgerskapet.

Det kapitalistiske og imperialistiske borgerskapet, og alle de som vil opprettholde systemet, utgjør hovedfienden til det revolusjonære proletariatet i Frankrike, det internasjonale proletariatet som består av franske og innvandra arbeidere. Det er kapitalistene, arbeidskjøperne, bankdirektørene, de store jordeierne og

politikerne som tjener dem som kontrollerer staten og makta. De utarbeider, bestemmer og fikser lovene og reglementene som legaliserer kapitalismen, dvs. utbyttinga av arbeidskrafta til det store flertallet av befolkninga for at et mindretall skal oppnå størst mulig profitt. Det er de som fortsatt utbytter flere kolonier og nykolonier.

Det er i bedriftene den nådeløse utbyttinga av arbeiderklassen foregår. Denne utbyttinga blir enda verre gjennom den generelle, verdensomfattende krise som kapitalismen gjennomgår. Men det er også der det franske revolusjonære proletariatet, gjennom den innbitte kampen som det fører mot alle utbyttere, vil bygge opp hæren av proletarer, det kommunistiske partiet som er et helt nødvendig ledd i kampen for å knuse den borgerlige staten, apparatet som opprettholder borgerskapets diktatur.

I dag vil arbeiderklassen ha ei dyptgripende forandring av levevilkåra, og forkaster den kapitalistiske utbyttinga og undertrykkinga på alle områder der kampene føres. De arbeiderne som vil ha sosi-

alisme blir stadig flere.

Men denne vilja aleine til forandring er ikke nok. Det er de som er utbytta og undertrykt som kommer til å gjennomføre de forandringene de ønsker, ved hjelp av kampen som blir ført mot utbyttinga.

Arbeiderne i landet vårt blir i dag mer og mer klar over at det finnes hindringer for utviklinga av denne kampen. Disse hindringene er den moderne revisjonismen og reformismen.

Den moderne revisjonismen har sprunget ut av tilstedeværelsen og utviklinga av ei forrædersk politisk linje som sår illusjoner i arbeiderklassen.

Denne linja er Fellesprogrammet, et borgerlig program som baserer seg på en valgenhet mellom de to borgerlige grupperingene som sier de står på venstresida, nemlig PS (Sosialistpartiet) og PCF (Frankrikes «kommunistiske» parti) og som er uenige om den politiske administreringa av kapitalismen.

Illusjonene består av følgende to idéer: det er ikke nødvendig å knuse den borgerlige staten for å innføre sosialismen, og gjennom valg er det mulig å unngå den

FRANKRIKE

revolusjonære, voldelige kampen mot borgerskapet, og arbeiderklassen vil kunne ta makta på den måten.

Enhver arbeider må vite at oppsigelser, arbeidsløshet, inflasjon, prisøkninger, sosial urettferdighet av alle slag og annen urettferdighet er uunngåelige konsekvenser av det kapitalistiske systemet og de er uttrykk for utbyttinga og undertrykkinga av arbeiderklassen og de andre arbeidende sosiale laga fra borgerskapets side, som har staten og all makt i sine hender. Disse konsekvensene forsvinner ikke med en eventuell seier for Venstreunionen, men bare gjennom fullstendig tilintetgjørelse av kapitalismen og dermed også gjennom å avsløre at lederne for det såkalte «venstre» står for ei linje som:

— Forråder massenes interesser til fordel for egne interesser.

— Splitter og avværner arbeiderklassen og tillater borgerskapet såvel på høyresida som på venstresida å opprettholde borgerskapets diktatur og utbyttingssystemet.

Det er i kampen mot det franske imperialistborgerskapet massene blir bevisst forræderiet til reformist- og revisjonistlederne, og gjennom kampen kommer de til å forkaste Fellesprogrammet og den såkalte Venstreunionen. Det er i denne kampen det store flertallet av tilhengerne til PCF og PS kommer til å forkaste lederne sine og slutte seg til rekene av menn og kvinner som kjemper for å innføre sosialismen, og det er disse tilhengerne av PCF og PS vi må gi alt som skal til for å fremme denne bevisstgjøringa.

Denne kampen for den sosialistiske revolusjonen må ta hensyn til den rettferdige kamper mot de hegemonistiske handlingene til de to supermaktene, og særlig sosialimperialismen, som utgjør den største faren for Europa. Arbeiderklassen må bli bevisst den revolusjonære rolla den har i kampen for nasjonal uavhengighet. For under de nåværende forholda med borgerskapets diktatur vil kampen for uavhengighet for landet vårt tjene interessene til det franske imperialistborgerskapet hvis den ikke blir leda av arbeiderklassen.

Gå i spissen for massene og lede folkets kamper, det er parola som må styre aktiviteten til fortroppen i arbeiderklassen og partiet.

Disse kampene som folket fører og som er uttrykk for den ugjenkallelige motsigelsen mellom borgerklassen og arbeiderklassen, vil gjøre det mulig for proletariatet å forberede ødeleggelsen av utbyttingssystemet. Disse kampene må ikke overse noe område, enten de er økonomiske eller politiske, og de må føre til en heving av det politiske bevissthetsnivået til

massene både når det gjelder naturen til borgerskapet ved makta og de revisjonistiske og reformistiske lederne.

Partiets arbeid må gjøre det mulig for hele arbeiderklassen å gjenoppta kampparola: **KLASSE MOT KLASSE.**

GJENOPPBYGGE DEN IDEOLOGISKE OG POLITISKE ENHETEN I ARBEIDERKLASSEN, DEN LEDENDE REVOLUSJONÆRE KLASSEN

Revisjonismen har ødelagt denne enheten, som PCF arbeidet for i en periode da det utviklet en grunnleggende proletarisk linje.

Det enorme historiske ansvaret å gjenoppbygge enheten i arbeiderklassen på et virkelig klassefundament faller på PCMLF og på alle de menn og kvinner som står på et ekte marxist-leninistisk standpunkt.

Den ideologiske og politiske enheten i arbeiderklassen er helt nødvendig for kampen for sosialismen. Det er på klassekampens grunnlag denne enheten blir skapt. Dette enhetsarbeidet nødvendigjør en fast klassemessig holdning mot borgerskapet på høyre- og venstresida, og en riktig holdning blant massene for å overbevise og overtale dem gjennom diskusjon, ikke ved tvang.

STYRKE PCMLF OG KNYTTE PARTIET FASTERE TIL ARBEIDERKLASSEN

PCMLF må arbeide for politisk og organisatorisk samling, etter prinsippet enhet-kritikk-enhet, av alle de menn og kvinner som kaller seg marxist-leninister, av alle grupper eller partier som påberoper seg marxismen-leninismen og som, særlig i bedriftene, fører en rettferdig klassekamp. Oppbygginga av et ekte kommunistisk kampparti avhenger av vår evne til å samle alle disse kreftene.

PCMLF må streve etter å knytte til seg alle framskredne i arbeiderklassen som kjemper skritt for skritt mot utbyttinga og som forkaster den forræderske linja til det franske revisjonistpartiet og Sosialistpartiet. PCMLF kan bare vinne tilhengerne tillit ved resolutt å stille seg i spissen for massene og klassekampen, og ved å være et ekte instrument i gjenoppbygginga av klasseenheten i arbeiderklassen for gjennomføringa av dens grunnleggende planer.

Det er i bedriftsgruppene, enheter organisert av partiet og kampens hovedkvarter, proletariatets fortropp må samles. Disse bedriftsgruppene har i oppgave å lede den økonomiske og politiske klassekampen, den politiske skoleringa av massene og å lede den politiske kampen i masseorganisasjonene. De kan ikke løse disse oppgavene uten å lytte til massene og være knytta til dem, og uten å utvikle en særegen aktivitet som berører alle arbeidere.

CAHIER ROUGE

janvier
1978

5 00 Francs

N°13

REVUE THEORIQUE DU COMITE CENTRAL DU P.C.M.L.F.

IIIème CONGRES DU P.C.M.L.F.

- Appel aux travailleurs
- Autocritique concernant le IIe Congrès
- Résolutions
- Programme
- Statuts

FRANKRIKE

Resolusjon om den moderne revisjonismen

Revisjonismen er en borgerlig ideologisk strømning som har infiltrert seg i arbeidernes rekke.

«Revisjonismen eller «revisjon» av marxismen er et av de viktigste tegn, om ikke det viktigste, på den borgerlige innflytelsen i proletariatet og på borgerskapets korrupsjon av proletarer.»

Denne definisjonen ga Lenin i 1914, og året etter presiserte han:

«I realiteten forhindrer på ingen måte opportunisters formelle tilknytning til arbeiderpartiene dem i objektivt sett å være en borgerlig politisk gruppering, å være kanalen borgerskapet utøver sin innflytelse gjennom, å være borgerskapets agenter midt i arbeiderbevegelsen.»

Det er imperialismen som produserer revisjonismen ... På denne måten forklarer Lenin det nok en gang i «Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen»:

«Imperialismen ... som sikrer den høye monopolprofitten til en håndfull meget rike land, skaper den økonomiske muligheten for å bestikke de øvre laga av proletariatet: samtidig gir den næring til opportunismen, gjør den kraftigere og konsoliderer den.»

Imperialismen bestikker en liten del av arbeiderklassen som driver med klassesamarbeid: byråkrater i partiene og fagforeningene, folk som hører hjemme i klassesamarbeidsorganisasjonene og i styringsorganene i de nasjonaliserte bedriftene ... Dette mindretallet er *arbeideraristokratiet*, som er *borgerskapets viktigste støttespiller*.

Revisjonismen er et internasjonalt fenomen som alle proletariske partier konfronteres med. Kampen mellom marxisme og revisjonisme har aldri opphørt i disse partiene. Dette har pågått siden Marx' død, hvor opportunistene aldri har sluttet med å forkle seg som marxister for å tømme proletariatets teori for dens revolusjonære innhold. Lenin førte en uopphørlig kamp mot revisjonistene i hans eget parti og mot sosialsjavinistene i den 2. Internasjonale som samarbeidet med sine egne imperialister under den første imperialistiske verdenskrigen.

I slutten av 50-åra ranet en borgerlig klikk under ledelse av Krustsjov til seg makta i Sovjetunionen og gjorde den første sosialistiske staten om til en kapitali-

stisk stat som seinere, med invasjonen i Tsjekkoslovakia, har åpenbart sin sosialimperialistiske natur. Sovjetunionen og dens parti er blitt hovedkvarteret for den nye revisjonismen, den moderne revisjonismen. Et gigantisk slag ble den gangen satt i gang av Mao Tsetung og KKP mot dette teoretiske og praktiske forræderiet. Den moderne revisjonismen skiller seg fra den gamle revisjonismen fordi den opprettholder makta i flere land som tidligere var sosialistiske. Den viser mange ansikter, men tyngdepunktet er og blir den sovjetiske revisjonismen.

I kjerna av den franske arbeiderbevegelsen har marxisme og revisjonisme alltid stått i strid med hverandre. I 1920 markerte dannelsen av det Franske kommunistpartiet en seier for marxismen-leninismen.

I Partiets rekke foregikk det deretter en intens kamp om linjer. Dette partiet som i årevis førte revolusjonær klassekamp, for kommunismen, var bærer av alle forhåpningene til folkemassene. Imidlertid, i løpet av 40 år utviklet og konsoliderte den opportunistiske linja til Thorez (fransk revisjonist, — red.) seg i kjerna av PCF, noen ganger ble den overvunnet gjennom korrekte proletariske standpunkter. Med Krustsjov-revisjonismens maktovertakelse i Sovjet dominerte denne opportunistiske linja i partiledelsen, og dens representanter overtok makta for godt. PCF ble dermed ugjenkallelig et revisjonistisk parti, et borgerlig parti.

Kampen mot den moderne revisjonismen er i verdensmålestokk særlig blitt ført mot benektelsen av den revolusjonære rolla til kampene i den 3. verden, og i den franske arbeiderbevegelsen mot PCF's forræderi av det algirske folkets nasjonale frigjøringskamp.

Det er i ramma av denne kampen mot den moderne revisjonismen på internasjonalt og nasjonalt nivå at Frankrikes Kommunistiske Marxist-Leninistiske Parti er blitt danna, og et grunnleggende mål for partiet er å *løsrive arbeiderklassen fra den moderne revisjonismen*. PCF er i dag hovedrepresentanten for den moderne revisjonismen i vårt land.

På teoriplanet, og mellom andre «revisjonister», går det inn for «den fredelige

veien til sosialismen» og har forkastet teorien om proletariatets diktatur. På ideologi- og organisasjonsplanet har det framkalt splittinga og forvirringa i proletariatets rekke. Det sprer aktivt sjåvinismen i arbeiderklassen. Det prøver på den måten å sette arbeiderne i landet vårt opp mot folka og landa i verden, de franske arbeiderne mot de innvandra arbeiderne, og å få arbeiderklassen til å støtte den franske imperialismens interesser.

På det politiske planet har det som mål å holde tømmene til den kapitalistiske makta. Målet er å sikre ledelsen og den byråkratiske administrasjonen av statsmonopolkapitalismen. Revisjonistpartiet representerer ikke akkurat interessene til det nåværende borgerskapet, men til et nydanna borgerskap som har sprunget ut av arbeideraristokratiet. Dette er betydninga av «nasjonaliserings»-strategien til PCF.

«Revisjonismen ved makta betyr borgerskapet ved makta» påpekte Mao Tsetung. Den politiske planen til PCF, om den ble fullstendig gjennomført, innebærer et åpent terroristdiktatur over massene. Faktisk vil den økende kapitalkonsentrasjonen og styrkinga av statens direkte rolle uunngåelig føre til at revisjonistene, stilt overfor kampene til arbeiderne og folket, tar nye tiltak for å undertrykke folket, ved å innføre et sosialfascistisk regime i landet vårt etter forbilde av de åpne terroristdiktaturene som hersker i Sovjetunionen i dag. Med psykiatriske asyler, fascistiske syndikater og voldsom undertrykking av de nasjonale minoritetene. Denne framgangsmåten kan komme til å bli brutalt framskynda.

For å komme til makta har PCF i årevis utvikla tesen om fredelig overgang til sosialismen; det har gått inn for den parlamentariske og gitt opp den revolusjonære veien. Imidlertid, under gitte forhold, kan de moderne revisjonistene være tilbøyelige til å ty til voldsbruk.

PCF praktiserer klassesamarbeid; det prøver å bruke den spontane bevegelsen i arbeiderklassen til egne politiske formål. Dessuten, gang på gang, eller parallelt, forsøker det å knuse kampen i arbeiderklassen eller kanalisere dem til egen fordel.

(Forts. til side 19)

CCL (M-L) — CANADA

Vi trykker her en erklæring som sentralkomiteen i CCL(m-l) sendte ut etter forbundets andre kongress som ble avholdt i februar 1978.

Erklæringa inneholder viktige punkter fra beretninga som tar for seg partibyggin-

ga, klassekampen i Canada og den internasjonale situasjonen. Det kommer bl.a. fram at forbundet støtter tre verdener-teorien og at partidannelsen er nært forestående.

I februar 1978 avholdt Canadian Communist League (m-l) (CCL(m-l)) sin andre kongress med delegater fra hele Canada.

Den andre kongressen markerte et klart framskritt for forbundet og kampen for den sosialistiske revolusjonen i Canada. Med en mektig enhetsmanifestasjon og revolusjonær entusiasme, åpnet kongressen en siste og avgjørende etappe i forbundets arbeid — den siste innspurten i arbeidet for å danne et marxist-leninistisk parti, fortroppen til den kanadiske arbeiderklassen.

Kongressen vedtok beretninga til sentralkomiteen som ble

valgt på den første kongressen i mai 1976, vedtok viktige resolusjoner om det nasjonale spørsmålet for Quebec, partiet, endret forbundets vedtekter og valgte en ny sentralkomite.

I det enstemmige vedtaket om partiet, bekrefta kongressen forbundets posisjon som det ledende sentret i kampen for å danne partiet, et parti som bygger på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Det ble slått fast at forbundets oppgave i den neste kongressperioden er å oppfylle alle betingelser som er nødvendige for å danne partiet og deretter forberede partiets stiftel-

seskongress.

Beretninga understreket den store betydninga av denne oppgaven under de nåværende forholdene. «Kamerater, med skjerpinga av den økonomiske og politiske krise i vårt land, med den kommende folkeavstemninga om Quebec og med den voksende faren for verdenskrig, trenger den kanadiske arbeiderklassen mer enn noen sinne sin politiske generalstab, sin organiserte fortropp. Det historiske ansvaret hviler på CCL(m-l).»

Kongressen slo klart fast at den eneste løsinga på utbytting og undertrykking, er den

proletariske revolusjonen. Dette kan bare oppnås gjennom den væpna revolusjonen, der borgerskapet styrtes og proletariatets diktatur blir etablert. Som beretninga slo fast:

«For å oppnå dette målet, må det dannes en bredest mulig enhetsfront mot borgerskapet, vår hovedfiende, under ledelse av proletariatet forent med folket og alle de undertrykte nasjonaliteter. Massene i landet vårt vil reise seg og knuse de brutale og onde utbytterne i kapitalistklassen. Vår framtid er sosialisme. Vi må ikke spørre oss selv om revolusjonen er mulig, slik som opportunistene i

ETTER 2. KONGRESS:

PÅ NESTE KONGRESS STIFTES PARTIET

«In struggle» (kanadisk opportunistgruppe som kaller seg marxist-leninistisk, red.) gjør. Vi vet at det er uunngåelig. Den dukker opp i horisonten som den eneste mulige løsningen. Men vi må jobbe for å realisere dette målet. Vi må være klare til å ofre våre liv i denne kampen.»

Beretninga slo fast at partiet bare kan vokse fram i klassekampens hete ved å utnytte krisa fullt ut, og delta i den politiske og økonomiske kampen til arbeiderklassen.

Forbundet bekreftet sin fulle støtte til den glimrende strategiske sammenfatninga ved å dele verden i tre, utarbeidet av Mao Tsetung. Denne teorien tar arbeiderklassens utgangspunkt for å vurdere verdenssituasjonen i dag. Den er et mektig våpen som gjør det mulig for verdens proletariat å skille mellom venner og fiender, og bygge en bredest mulig front av alle folk og land i verden mot de to supermaktene, hovedfienden til menneskeheten.

Beretninga fordømte de giftige angrepene som den moderne

revisjonismen og alle mulige opportunister retter mot treverdener-teorien, med Sovjetunionen som anfører. Alle disse angrepene tjener kun en hensikt, å sabotere kampen som verdens proletariat fører mot imperialismen og reaksjon.

Forbundet arbeider for enhet i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen. Denne enheten bygger på marxismen-leninismens prinsipper og Mao Tsetungs tenkning. Den er bygget i kampen mot hovedfienden — den moderne revisjonismen så vel som i kampen mot alle former for opportuniste som prøver å splitte den voksende enheten mellom søsterorganisasjoner og partier.

Beretninga understreket vår faste og urokkelige støtte til det sosialistiske Kina og Kinas Kommunistiske Parti under det kloke lederskapet til formann Hua Kuo-feng og hilser fullføringa av KKP's ellefte kongress og styrtinga av den kontrarevolusjonære «firerbanden».

Beretninga bekrefta vår støtte til alle sosialistiske land som Kina og Albania, og vil særlig

hilse velkommen Demokratisk Kampuchea som et nytt sosialistisk land.

Vi må intensivere vår støtte til verdensproletariatet og undertrykte folk og nasjoner i deres kamp mot supermaktene, imperialismen og all reaksjon, for nasjonal frigjøring, nydemokrati og sosialisme. Folkene og landa i den 3. verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen, kolonialisme og hegemonisme.

Kanadiske marxist-leninister har den spesielle oppgava å støtte folk som er involvert i kampen mot kanadisk imperialismen.

Beretninga slo fast behovet for å forberede og lære det kanadiske folket om den voksende faren for verdenskrig. Den neste verdenskrigen er uunngåelig og er forårsaket av den frenetiske rivaliseringa mellom de to supermaktene, der Sovjets sosialimperialisme er den mest aggressive og er hovedkilden til krig.

Men krigen er ikke nært forestående, den kan utsettes ved hjelp av de enhetlige aksjonene som verdens folk fører i

en forent front mot supermaktens krigsforberedelser. Den endelige avskaffelsen av alle kriger kan bare komme ved avskaffelse av imperialismen, og ved sosialismens seier i hele verden.

I Canada må vi bekjempe dominansen og truselen fra begge supermaktene, spesielt USA-imperialismen, og kjempe for å trygge Canadas uavhengighet. Disse oppgavene er underordnet kampen for den sosialistiske revolusjonen i Canada, og er en del av denne. De kan bare bli gjennomført under ledelse av proletariatet. Beretninga forkastet enhver mulighet for å alliere seg med eller basere seg på støtte fra det kanadiske borgerskapet, den proletariske revolusjonens hovedfiende.

Beretninga stadfestet at hovedmotsigelsen i Canada går mellom borgerskapet og proletariatet.

Beretninga understreket den svært alvorlige karakteren til den nåværende kapitalistiske krisa i Canada, som er en del av den allmenne krisa i det imperialistiske verdenssystemet.

CANADA

Men i tillegg har den økonomiske krise skjært den nasjonale undertrykkinga og har skapt en politisk krise innafor det kanadiske borgerskapet rundt det nasjonale spørsmålet i Quebec.

Beretninga la vekt på at det er vesentlig at forbundet tar ledelsen i kampen som arbeiderklassen og massene må føre, klasse mot klasse, for å slå tilbake alle virkningene av krise. Den påpekte nødvendigheten av å intensivere kampen mot lønnsstoppen, forhindre forverring av helseforholdene og sikkerheten, mot inflasjon, prisstopp og budsjettredskjæring.

På grunn av tvingende nødvendighet slo beretninga fast oppgavene til arbeiderklassen: å bygge en jernhard enhet i tilknytning til kampen for det nasjonale spørsmålet i Quebec. Den la vekt på at nasjonal-sjåvinisme er hovedfaren i landet som helhet. I engelsk-Canada har arbeiderklassen en spesiell oppgave å kjempe for anerkjenning av de demokratiske rettighetene i Quebec-nasjonen, spesielt den nasjonale sjølråderetten helt opp til og inkludert retten til å danne egen stat for Quebec. I Quebec har arbeiderklassen en spesiell oppgave i å kjempe mot snever nasjonalisme og mot «Parti Quebec» (borgerlig parti, — red.) sin regjering og dens separatistprosjekt som bare vil splitte arbeiderklassen og legge landet enda mer åpent for supermaktenes dominans og hemme kampen for et sosialistisk Canada.

Som en del av kampen mot den kapitalistiske undertrykkinga må vi ta opp kampen for rettighetene til indianerne, inuitene og metis-folket, de acadianske og fransktalende minoriteter og alle andre undertrykte nasjonaliteter.

Vi må bygge en enhet mellom arbeiderklassen og småprodusenter som småfiskere og småbønder, proletariats nære allierte. Vi må vinne over arbeiderklassens ungdom, massene av arbeiderkvinner, fremmedarbeidere og revolusjonære studenter.

Beretninga stilte den nødvendige oppgaven å slåss mot alle

politiske strømninger i borgerskapet og framhevet spesielt nødvendigheten av å bekjempe partier som har sterk innflytelse i arbeiderbevegelsen som PQ i Quebec og NDP (sosialdemokratisk parti, — red.) i engelsk Canada og revisjonistpartiet, borgerskapets og sosialimperialismens agenter. Vi må også slåss mot alle kontrarevolusjonære og opportunistiske

beiderbevegelsen og vinne arbeidere for kommunismen.

2) Å gå mot klassesamarbeidslinja i våre fagforeninger og slåss for å skape klassekamp-foreninger.

3) Å bygge en kampenhet i det arbeidende folket og blant de undertrykte nasjonaliteter mot borgerskapet.

Beretninga presenterte en detaljert analyse av forbundets

sene.

En viktig faktor i forbundets utvikling har vært dets resolute kamp mot opportunisten og for enhet i den marxist-leninistiske bevegelsen. Beretninga understreket den korrekte holdninga forbundet har tatt når det gjelder å avsløre revisjonistgruppa «In struggle».

Beretninga slo nok en gang fast de tre nødvendige betingel-

LA FORGE

Organe central de la Ligue Communiste (marxiste-leniniste) du Canada

Vol. 7, no 8 - du 28 avril au 11 mai 1978

L'escouade anti-émeute arrête 85 piqueteurs à Sainte-Thérèse, Québec

Ripostons aux attaques contre la grève de Commonwealth Plywood!

Le 16 avril dernier, la bourgeoisie et ses chiens de garde ont lancé une série d'attaques contre la grève de la Commonwealth Plywood à Sainte-Thérèse, Québec. Un bataillon de 100 à 150 policiers arrêtaient 85 piqueteurs devant la Commonwealth Plywood. C'était très clair. C'était un coup monté par Cato, le patron, et le gouvernement québécois pour briser cette grève exemplaire pour la généralisation.

En plus, le ministre du Travail Pierre Marc Johnson a été vu à l'occasion pour se lancer dans une attaque frontale contre la Ligue. La Ligue qui a toujours soutenu concrètement cette grève luttant et déjouant le rôle du PQ dans cette grève.

Accusant la Ligue d'être des "terroristes et des troubles", il a dit pourquoi la violence, tout ce qui cherchait ces canailles, c'est de démanteler la machine des services, de couvrir les travailleurs de soutien et de rallier la Ligue. Comme le voleur qui rit "au voleur".

Les 85 accusés se sont donnés un compte de décharge pour faire face aux charges qui pèsent sur eux, et dire la vérité sur le 16 avril.

Comme le compte était à son comble de presse tenue à Montréal le 26 avril. "Tous ces personnes ont été traitées comme des criminels de la pire espèce au

POUR CRÉER LE NOUVEAU PARTI COMMUNISTE

La Forge sera hebdomadaire dès novembre

Soutenons la campagne!

NOS OBJECTIFS:

•\$65,000 en 6 mois

voir éditorial p. 2 et article p. 10

Den franske utgaven av avisa til CCL(m-l), The Forge.

krefter som CPCML (provokatørgruppe ledet av Baines, — red.) og «In struggle» og de forskjellige trotskistgruppene.

Beretninga presenterte en analyse av arbeider- og fagforeningsbevegelsen.

Den slo klart fast oppgavene for de kommende år:

1) Å drive skoleringsarbeid i arbeiderbevegelsen ved å forene marxismen-leninismen med ar-

utvikling i perioden siden den forrige kongressen. Den understreket de store seirene som er vunnet i klassekampen, i forbundets politiske kampanjer, ved å slå røtter i arbeiderklassen og massene, og i utviklinga bort fra å være en vesentlig Montreal-dominert organisasjon til å bli en som arbeider i Quebec, Ontario, Britisk Columbia, Prairie og Maritime-

sene for å gjennomføre partidannelsen og stilte følgende oppgave for den kommende perioden:

1) Linjespørsmålet: å lage et partiprogram der linjene for forbundet vil bli utviklet og forbedret på viktige spørsmål, og sikre en avgrensning mot alle opportunistiske og revisjonistiske strømninger.

2) I spørsmålet om enhet: å

CANADA

fortsette kampen for å forene oss med alle marxist-leninister som fremdeles er utafor forbundets rekke.

3) Den viktigste oppgaven, ble det slått fast, er å vinne framskredne arbeidere for kommunismen.

Vår oppgave i forhold til dette spørsmålet, er generelt å forbedre vår organisering av arbeidere, spesielt fra industriproletariatet, gjøre fabrikk- og til bastioner for kommunismen ved å bygge fabrikk-celler og utvide organisasjonen i industrisentrene i engelsk-Canada.

Beretninga slo fast nødvendigheten av å føre resolutt kamp mot høyre-opportunisme slik den ytrer seg i økonomismen og primitive arbeidsmetoder. Og i tillegg utvikle en korrekt kommunistisk arbeidsstil ved å forene teori og praksis, anvende masselinja og bruke det bolsjeviske våpenet med kritikk—sjølkritikk. På denne måten vil forbundet bli i stand til fullt ut å spille rollen som det ledende sentret i kampen for partiet.

Kongressen valgte den nye sentralkomiteen til CCL(m-l)

ved hemmelige valg. Kongressen uttrykte sin fulle støtte og forente seg rundt den nye sentralkomiteen.

Den andre kongressen til CCL(m-l) var kjennetegnet ved størst mulig grad av demokrati og aktiv deltagelse. Før kongressen diskuterte medlemmene i organisasjonen forberedelsesdokumentene som ble lagt fram av den første sentralkomiteen og kom med sine kommentarer og kritikk. Delegatene til kongressen ble valgt gjennom demokratiske valg i grunnenhetene i forbundet. Sammensetninga av delegater på kongressen viste en sterk andel av arbeidere, en stor økning i forhold til første kongressen, så vel som en viktig representasjon av kvinnelige deltakere. Delegatene kom fra alle fem regioner i landet der delegatene fra den undertrykte nasjonen Quebec var meget sterkt representert. Meldinger ble lagt fram på fransk og engelsk med simultanoversettelse for delegatene.

På selve kongressen var det entusiastisk deltagelse fra delegatene i grupper og plenum, der kommentarer og forbedringer

ble tilføyd for å styrke dokumentene. Det enhetlige klassestandpunktet ble demonstrert ved den enstemmige godkjenninga av beretning, resolusjoner og endring av vedtektene.

Kongressen ble holdt i hemmelighet. Dette er en viktig seier over borgerskapet og dets agenter som har all mulig interesse av å angripe og undertrykke forbundet. De viktigste politiske vedtakene og referater fra den andre kongressen vil bli publisert i framtidige numre av «The Forge» (avisa til CCL (m-l), — red.) og i det teoretiske tidsskriftet «October».

Som de nye vedtektene slår fast er forbundet en del av den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Den proletariske internasjonals ånd, enheten og solidariteten med marxist-leninistiske organisasjoner og partier, det internasjonale proletariatet, sosialistiske land og undertrykte folk og nasjoner, gjennomsyret kongressen.

Kongressen åpnet med en høytidelig et minutt stillhet for Mao Tsetung, den største marxist-leninist i vår tid, et be-

vis på at forbundet er fast bestemt på å holde høyt prinsippene i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Kongressen ble avslutta med å synge Internasjonalen. Som en demonstrasjon på solidaritet sang de engelsk-talende og fransk-talende delegatene de militante strofene fra proletariatets mektige frigjøringsang.

Med tonene til «Bekjemp borgerskapet, fram for partiet» forlot delegatene kongressen med fast beslutsomhet og styrke, fast bestemt på å ta del i den viktige oppgaven det er å skape et arbeiderklassens marxist-leninistiske parti og ta opp kampen for et sosialistisk Canada.

Lenge leve den andre kongressen til CCL(m-l)!

Fram for det marxist-leninistiske partiet!

Lenge leve marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning!

Kanadiske arbeidere, fyll rekkene i din fortropp, — CCL(m-l)!

Sentralkomiteen i CCL(m-l)
mars 1978

*****

Resolusjon om den moderne rev...

(Forts. fra side 15)

Det setter inn metoder for å binde massene og øke undertrykkinga av dem.

PCF tjener de imperialistiske interessene til Sovjetunionen. Det tjener som støttespiller for dens økonomiske infiltrasjon (bl.a. gjennom firmaene Doumeng, Eurobank m.m.). Samtidig som det utvikler motsetninger i forhold til Sovjet, støtter PCF politikken til den russiske sosialimperialismen, sprer illusjonene om «avspenninga», opponerer mot de som avverger Sovjets ambisjoner i Europa (det europeiske fellesskapet), støtter den russiske ekspansjonismen (Angola, Zaire). PCF tilrettelegger ideologisk terreng for en sosialimperialistisk inntrenging — snikende eller voldelig — i landet vårt.

Det er nødvendig å løsrive arbeiderklassen fra den moderne revisjonismen.

Den revisjonistiske ideologien er en borgerlig ideologi, som er en fiende av proletariatet. Å kjempe mot den er i første rekke å kjempe mot dens viktigste organiserte form, PCF. Å ødelegge innflytelsen til dette partiet er betingelsen for utviklinga av massenes revolusjonære bevegelse og seieren for den proletariske revolusjonen.

Ut ifra dette fordømmer PCMLF de trotskistiske tesene som sier at revisjonistpartiet er et «byråkratisert arbeiderparti», en falsk bror som er i stand til å korrigere seg.

Likedan kritiserer det sterkt tesen som sier at «massene må få erfare revisjonismen ved makta for å bli i stand til å avsløre den»; denne svartmalingspolitikken undervurderer grovt arbeiderklassen og folkets evne på det nåværende tidspunkt

til å bli bevisst og til å bekjempe den moderne revisjonismen. Det er et pessimistisk og farlig syn som viderefører illusjonene og umuliggjør den effektive bekjempinga av den.

Det er i klassekampen mot det kapitalistiske borgerskapet og de to supermakter at PCMLF utvikler virksomheten sin for å få størsteparten av massene til å forkaste revisjonismen.

Det er nødvendig å bekjempe åpent den ideologiske og politiske linja til PCF. Blant rekkene til arbeiderne og folkemassene krever denne kampen både stor fasthet og en riktig taktisk vurdering av hvert enkelt slag. Ved å skille det store flertallet av tilhengere som er blitt ført bak lyset fra de forræderiske lederne, vil vi bli i stand til å forene folkemassene og isolere revisjonistlederne.

Kommunike fra 1. landskonferansen til KBØ-Østerrike

Frå 6. til 8. januar heldt Austerrikes Kommunistiske Samband (KBØ) sin fyrste ordinære delegatkonferanse. Vi prentar her et kommuniké som forbundet sende ut etter konferansen. Her blir delar av meldinga frå sentralkomiteen referert. Den

omhandlar både den internasjonale situasjonen, der støtta til tre-verder-teorien blir framheva. El- lers tar kommunikéet opp klassekampen i Auster- rike og framgangen til forbundet.

Den fyrste ordinære delegat- konferansen til Austerrikes Kommunistiske Samband (KBØ) fann stad i Wien frå 6. til 8. januar 1978. 38 ordinære utsendingar, av desse 61 pro- sent arbeidarar og lågare funk- sjonærar, representerte dei seks distriktsgroppene og dei to sentrale einskapane i organisa- sjonen. Som gjesteutsendingar deltok representantar for sympatisørgruppa i Knittelfeld, utsendingar frå sympatisørane i Villach, medlemene av redak- sjonen i sentralorganet, med- lemene av den sentrale kon- trollkommisjonen, leiaren for SK-byrået og representantar for Foreininga av Kommunis- tiske Intellektuelle Wien, Marxist-Leninistisk Student- organisasjon Wien, Marxist- Leninistisk Studentorganisa- sjon Linz og Marxistisk Studentsamband Salzburg.

Dei viktigaste dagsorden- punkta var å rådsla og fatte av- gjerd om meldinga frå sentral- komiteen, nokre endringar i programmet og vedtektene og dessutan nyval av sentral- komiteen.

Før den byrja arbeidet sitt, æra delegatkonferansen den største marxist-leninisten i vår tid, kamerat Mao Tsetung, i ei kort minnestund.

Den fyrste ordinære nasjo-

nale delegatkonferansen fann stad akkurat 17 månader etter grunnleggjinga av Austerrikes Kommunistiske Samband (KBØ). Han gjekk føre seg medan harde kampar rasa mot kolonialismen, imperialismen og hegemonismen. Samstundes skjerpa klassemotseiingane i Austerrike seg og stoda i den marxist-leninistiske rørsla i lan- det vart sterkt endra. Auster- rikes Kommunistiske Samband hadde nyss gått gjennom fyrste etappen i den ideologiske, poli- tiske og organisatoriske opp- byggjinga av organisasjonen si- dan grunnleggjinga. Den fyrste ordinære nasjonale delegatkon- feransen stod framfor oppgåva å analysere den internasjonale politiske stoda og den politiske stillinga i Austerrike. Dessutan skulle han sjølvkritisk prøve den ideologiske, politiske og organisatoriske oppbyggjinga av organisasjonen sidan han vart grunnlagd og slå fast opp- gåvene for den neste perioden.

Den fyrste ordinære nasjona- le delegatkonferansen avslutta arbeidet sitt sigerrikt. Han ga uttrykk for framskritt i opp- byggjinga av organisasjonen ideologisk, og som kamporga- nisasjon. Konferansen viste svært stor einskap i organisa- sjonen og var sjølv eit steg for å byggje opp Austerrikes Kom-

munistiske Samband som demokratisk-sentralistisk kamporganisasjon.

Delegatkonferansen streka under at kampen for å byggje opp den austerrikske arbeidar- klassen sitt marxist-leninistiske avantgardeparti er hovudopp- gåva for organisasjonen vår. Han har analysert opp- byggjinga av organisasjonen hittil frå dette synspunktet og slege fast oppgåvene som sva- rar til dette, vegen til å skape partiet. Den fyrste ordinære nasjonale delegatkonferansen gjekk føre seg på eit tidspunkt då MLPØ og VRA fullstendig og ubrigdeleg hadde gått over i revisjonismens og kontra- revolusjonens læger. Difor lyt vår organisasjon bere opp- byggjinga av partiet aleine. «Det revisjonistiske forfallet til desse grupperingane og deira endelege svik mot marxismen- leninismen er førebels slutten på ei årelang utvikling der revi- sjonismen stendig meir vann ta- ket ideologisk, politisk og orga- nisatorisk. Etter at formann Mao Tsetung døydd og etter at den kontrarevolusjonære «firarbanden» sigerrikt vart slegen ned i Folkerepublikken Kina, har desse grupperingane sluttleg gitt etter for trykket frå den imperialistiske reaksjonen og skifta farge. Dette har alle-

reie vorte ei ubrigdeleg kjens- gjerning. Annleis enn dengong då Austerrikes Kommunistiske Samband vart danna, må ein i dag ikkje lenger streve etter ein- skap ideologisk, politisk eller organisatorisk med desse grup- pene, men føre kamp for å av- sløre og isolere dei heilt, sam- stundes som ein lyt vinne alle ærlege medlemmer og tilhengarar frå gruppene, dei som enno vert førde på villspor og narra av revisjonismen.

Tyder denne utviklinga at den marxist-leninistiske rørsla har vorte svekt? Er ho eit prov på styrken til revisjonismen og veikskapen til marxismen- leninismen? Tilhøvet er det motsette.

Soga åt den marxist-leninis- tiske rørsla i Austerrike etter KPØ sitt revisjonistiske svik provar den ubøyelege livskrafta til marxismen-leninismen. Den- ne sogar går i bylgjer, syner og tilbakeslag, men gjennom den- ne utviklinga har marxismen- leninismen gått stendig sterkare fram, medan revisjonismen rotnar opp alt meir frå dag til dag. Nye organiserte krefter har teke plassen til dei gamle marxist-leninistiske organisa- sjonane som aldri heilt braut med revisjonismen og som til slutt forfall. Desse nye kreftene er sterkare og langt betre rusta

ØSTERRIKE

for oppgåvene dei står framfor, ideologisk, politisk og organisatorisk. Er ikkje dette eit slående prov for at marxismen-leninismen er ei uovervinneleg kraft? Slik organisasjonen vår har oppstått og utvikla seg, har han prova dette og syner det på nytt dag etter dag. Vi har fylgjeleg all grunn til å sjå på utviklinga til den marxist-leninistiske rørsle med revolusjonær tillit og å drive målmedvitne framover.» (Melding frå sentralkomiteen.)

Debatten på delegatkonferansen konsentrerte seg mykje om lina i den internasjonale klassekampen. Om dette slår meldinga fast: «Utviklinga av dei grunnleggjande motseiingane har ført til store endringar i den internasjonale stoda sidan tida rett etter krigen. Den forandra stillinga naudsynleggjer ein endra verdsomfemnande strategi for verdsproletariatet og dei underkua folka. Teorien om dei tre verdene, utarbeidd av Mao Tsetung, svarar til dette kravet. Han er ein umissande strategisk plan for den internasjonale klassekampen. Han gjev ein ny analyse og inndeling av dei ulike politiske kreftene og tilhøvet mellom dei, og korleis dei har utvikla seg på grunnlag av endringane i dei store verdsomfemnande motseiingane. Teo-

rien om dei tre verdene er knytt nært saman med analysen av dei store motseiingane i verda og lyt alltid på nytt bindast nært saman med desse. Han kastar ljøs over vegen verdsproletariatet og folka går i dag, når dei fører ein framgangsrik kamp mot dei internasjonale hovudfiendane åt folka, dei to supermaktene. Og han syner korleis dei sluttar seg saman i denne striden og kan byggje ein front så brei som mogleg mot hovudfienden. Teorien kastar ljøs over vegen ein lyt gå i kampen mot krigen og siktar på å skuve fram verdsrevolusjonens krefter i kampen mot imperialismen, reaksjonen og krigen. Den medverkar mykje til dette, både ideologisk og praktisk.» (Meldinga.)

Delegatkonferansen vedtok ei endring i lina med tanke på den internasjonale klassekampen: «Denne strategiske orienteringa har enno ikkje vorte sett heilt igjennom i vår organisasjon. Vi har ikkje konsekvent hatt syn for at kampen for å danne ein einskapsfront så brei som mogleg av alle krefter som kan vinnast mot supermaktene er den avgjerande strategiske oppgåva i den verdsomfemnande striden mot imperialismen i dag og at vi lyt kjempe for å trekkje landa i den 2. verda med i denne

fronten. Vi har hittil gått inn for å danne ein internasjonal einskapsfront mot kolonialismen, imperialismen og hegemonismen. Vi har freista å få denne fronten til å samsvare med den proletariske verdsrevolusjonens generalline for heile imperialismens epoke og med oppgåva for den proletariske revolusjonen i dei konkrete tilhøva i klassekampen i verda i dag: Vi har støtta den 3. verda sin strid. Internasjonalt har vi retta hovudstøyten mot supermaktene. Vi har utvikla ein politikk mot vårt eige borgarskap og retta krav mot det, som objektivt var retta inn på å trekkje Austerrike med i ein verdsomfemnande front mot supermaktene, og slik utnytta motsetnadene mellom den 1. og den 2. verda. Denne politikken har vi utarbeidd og utvikla skritt for skritt dei siste åra i samheng med klassekampens røynsle og i kamp mot revisjonistiske og sosialsjavnistiske syn i den marxist-leninistiske rørsle og også i vår organisasjon. Det var ein hard strid og han har gjeve store framsteg. Men hittil har vi avvist å gje ei særleg fråsegn om at det er vår politiske oppgåve å kjempe for ein omfemnande internasjonal einskapsfront mot begge supermaktene, breiast mogleg og helst med landa i

den 2. verda. Vi har ikkje uttrykkjeleg drege denne siste fylgja av teorien om dei tre verdene. Denne teoretiske inkonsekvensen har tidt ført til praktisk inkonsekvens og også til feil. Men det siste året har vi utvikla politikken vår vidare i rette leia. Han har stendig meir hatt trong til uttalt og fylgjestreng kritikk av denne feilen, etter at vi hadde korrigert han igjen og igjen, praktisk i ulike politiske spørsmål. 90 prosent av politikken vår var rett og berre 10 prosent var gale fordi denne inkonsekvensen dreia hovudet på oss. Denne inkonsekvensen har si opphavssoge og sine grunnar. For 1½ år sidan dukka det opp folk i organisasjonane som ligg til grunn for Austerrikes Kommunistiske Samband med det synet at ein laut gje opp dei underkua folka sin kamp mot dei imperialistiske landa i den 2. verda og klassekampen i desse landa eller setje den på andre plassen for lettare å kunne slå saman alle kreftene mot supermaktene. Dette revisjonistiske synet gjekk vi rett nok imot, vi heldt fast på målet med den proletariske verdsrevolusjonen og på den verdsomfemnande klassekampen mot imperialismen og reaksjonen, men samstundes spente vi bogen for hardt og gjorde sjølv «venstre-

Den østerrikske arbeiderklassen har stolte tradisjoner. Her ser vi politi og demonstranter under arbeideroppstandene i Wien i 1927.

ØSTERRIKE

Fra gatekampene i Wien i 1927.

feil» i kampen mot revisjonismen. Posisjonen vår til no har også medverka til at vi lettare har gjort venstreavvik frå det fastlagde og har gjort det vanskelegare å knyte klassekampen i Austerrike skikkeleg til den internasjonale klassekampen. Når denne feilen no vert retta på, lyt vi akte på at han ikkje berre vert endra i ord, men og i det praktiske politiske arbeidet, og at det heile tida vert ført ein kamp for å korrigere denne feilen.» (Meldinga.)

Den fyrste ordinære nasjonale delegatkonferansen har kvesst dei grunnleggjande våpna åt organisasjonen vår, programmet og vedtektene. Dei viktigaste programendringane er dei klårare og meir einskaplege formuleringane av utsegnene om Austerrike si internasjonale stilling, om oppgåvene våre i den verdsomfemnande klassekampen og om tilhøvet mellom klassekampen i Austerrike og den internasjonale klassekampen, dessutan omforminga av avsnittet om dei nasjonale minoritetane i Austerrike.

Avsnittet om Austerrike si internasjonale stilling og oppgåvene våre som heng saman med denne, lyder: «Austerrike er eit imperialistisk land og står i rekkja av kuarnasjonar. Det

austerrikske borgarskapet kjempar om marknader, råstoffkjelder og kapitalplasseringsområde i imperialistisk tevling mot borgarskapet i andre land. Samstundes må det stella seg ved sida av større imperialistiske borgarskap i denne kampen. Gjennom nære økonomiske, politiske og militære tilhøve er det bunde til USA og andre vestlege imperialistland, særleg til Forbundsrepublikken Tyskland. På same tid strevar sosialimperialismen for å gjere Austerrike avhengig på alle måtar. Austerrike vert utsett for trugsmål, kontroll og sjikane frå dei to supermaktene, USA og Sovjet, men og frå det imperialistiske strevet til andre land, framfor alt frå Forbundsrepublikken. Til dette har det austerrikske borgarskapet motseiingar på grunn av at det fylgjer eigne imperialistiske interesser. Det nyttar Austerrike sin nøytralitet for å skaffe seg meir spelerom og betre moglegskapar til å fylgje desse interessene. Det vil til kvar tid freiste å gje slepp på nøytraliteten dersom den står i vegen for desse interessene. Kommunistane går imot alle avgrensingar av Austerrikes statlege suverenitet og imot kvar tilslutning til eit imperialistisk samband. Dei strir mot

freistnadene frå dei to supermaktene på å leggje Austerrike under økonomisk, politisk eller militær kontroll.

Dei kjempar for det nasjonale sjølvstendet og fører denne kampen som uskilleleg del av striden for ein sosialistisk revolusjon i Austerrike, noko som sikrar fullt sjølvstende fordi alle underkuande og utbytande tilhøve til andre nasjonar vert fjerna.

Dei kjempar for å løyse opp dei imperialistiske militærsambanda NATO og Warszawa-pakta, for at alle framande troppar skal trekkjast ut og alle utanlandske militær- og flåtestøttepunkt løysast opp i dei europeiske landa, særleg dei to supermaktene sine, og for fullstendig forbod og øydeleggjing av alle atomvåpen.»

Avsnittet om dei nasjonale minoritetane i Austerrike lyder: «Utviklinga av kapitalismen førte alt før den fyrste verdskrigen til danninga av den austerrikske nasjonen. Denne var samstundes underkuarnasjonen innanfor habsburgmonarkiet. Etter den imperialistiske grensedraginga etter den fyrste verdskrigen vart nasjonale minoritetar verande i den nye tysk-austerrikske republikken. Det imperialistiske borgarskapet heldt attende alle

nasjonale rettar for desse, og særleg sjølvråderetten. Etter den andre verdskrigen nekta imperialismen slovenane på ny sjølvråderetten. Den raske utviklinga i den kapitalistiske produksjonsmåten og den stendige avnasjonaliseringspolitikken til det austerrikske borgarskapet sette deretter fart i prosessen med valdeleg assimilasjon av dei nasjonale minoritetane. For framtida trugar herredømet til det imperialistiske borgarskapet eksistensen til dei nasjonale minoritetane i Austerrike.

Kommunistane kjempar mot all sjåvinisme, då han berre er retta inn på å splitte arbeidarklassen og folket, hindre at dei slår seg saman i klassekampen og lenkje dei til borgarskapet. Difor går kommunistane inn for å gjere verkelege dei demokratiske rettane til dei slovenske, kroatiske og ungarske minoritetane.»

Den fyrste ordinære nasjonale delegatkonferansen valde ein ny sentralkomite, som er samansett av 15 medlemmer av sentralkomiteen og 4 kandidatar til sentralkomiteen. Delegatkonferansen vart avslutta med Internasjonalen.

Formannen i Australias **Kommunistiske Parti (m-l)** **om klassekampen i de** **kommunistiske partier**

Vi bringer her utdrag av en artikkel som E. F. Hill, formannen i Australias Kommunistiske Parti (m-l), skrev etter et besøk i Kina rett etter at «firerbanden» ble styrtet. Han tar for seg de historiske erfaringene fra klassekampen i de kommunistiske partiene og trekker også fram eksempler fra sitt eget parti.

Hua Kuo-feng og E.F. Hill i Peking, januar 1978.

E.F. Hill, formann i Australias Kommunistiske Parti (m-l), har skrevet ei ny brosjyre etter besøka sine til Albania og Kina i slutten av fjoråret. Den har tittelen «Klassekampen innfor de kommunistiske partiene». To undertitler lyder: «Tilintetgjøringa av firerbanden en stor seier for verdensproletariatet» og «Noen erfaringer».

Det slås fast i et forord til brosjyra, undertegna C.L.O'Shea og A.E. Bull, viseformenn i Australias Kommunistiske Parti (m-l):

«Ted Hill har øst av sin egen lange erfaring i den australske revolusjonære bevegelsen da han skreiv denne pamfletten. Med tillatelse fra oss har han brukt navna våre. Mange av de erfaringene han henviser til har vi delt. Vi deler hans syn på dem og hans konklusjoner om dem. Og vi anbefaler denne pamfletten varmt til dem som uavhengighet og sosialisme er dyrebart for. Den hjelper i høy grad til forståelse av en del av de problema som vi har støtt på i bygginga av et ekte marxist-leninistisk parti og i kampen for sosialismen.»

I begynnelsen sier Hill at han ser på kampen mot «firerbanden» i Kina «som en manifestasjon av den verdensomspennende kampen mellom marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og revisjonismen, mellom proletariatet og borgerskapet.»

Han fortsetter:

Det er et enkelt historisk faktum at Kinas Kommunistiske Parti inntar en spesiell stilling i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Det har ledelsen for en stor nasjon på 800 millioner menne-

«FIRERBANDEN»

sker og er den ledende kjerna i det kinesiske proletariats diktatur. Om sosialismen i Kina lykkes eller mislykkes vil sikkert og visst innvirke på verdensrevolusjonen, akkurat som Pariserkommunens suksess og nederlag i 1871 og Oktoberrevolusjonen i Russland i 1917 og Krustsjov og arvtakernes forræderi mot den gjorde det.

Jeg er ikke i tvil om at den nåværende ledelsen for partiet i Kina, leda av kamerat Hua Kuo-feng, har ei korrekt linje, at knusinga av «firerbanden» var korrekt og at det kinesiske partiet på glimrende måte holder marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning ved like. Jeg vil gjerne knytte kommentarer til en del årsaker som førte meg til denne konklusjonen. Den første årsaka er at formann Hua Kuo-feng blei utpekt av det ledende organet i det kinesiske partiet til sin begynnende lederstilling som fungerende kinesisk statsminister og deretter som første viseformann i sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti mens formann Mao var i live og i samsvar med foranstaltninger formann Mao gjorde. Før denne utnevninga hadde det aldri vært en formell første viseformann i det kinesiske partiet. Så disse utnevningene var en klar indikasjon på formann Maos syn, godkjente som de blei av det kinesiske partiets ledelse. Det lå direkte i dette ei avvisning av enhver annen person som prøvde å få den ledende stillinga. Faktisk er min mening at mange mennesker utafør Kina (jeg sjøl inkludert) ikke fatta den djupe betydninga av disse trekk og hva som lå i dem. Når du tenker over det og over det faktum at kamerat Hua Kuo-feng blei heva over Wang Hung-wen og Chang Chun-chiao, var det ei direkte erklæring fra formann Mao og de ledende kameratene i Kina mot dem som en ordnært ville ha venta skulle rykke opp. I tillegg veit vi nå at formann Mao i løpet av de siste to eller tre åra av sitt liv mange ganger kritiserte Chiang Ching, Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao og Yao Wen-yuan på møter i politbyrået og på andre måter. Noen av disse folka kunne ha venta å bli utnevnt til toppstillinger etter den tilsynelatende rangordninga i partistillinger på denne tida. Det fins ikke tvil i min sjel om at det var dette formann Mao gikk inn for å sette stopper for. Det var dette synet sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti førte ut gjennom å utpeke kamerat Hua Kuo-feng til fungerende statsminister og partiets første viseformann, og etter formann Maos død til partiformann og til andre ledende stillinger. Etter formann Maos død gikk den til aksjon mot de fire menneskene som nå er kjent som «firerbanden».

Hill sier åpent at han var bekymret for

hva som kunne skje i Kina etter at formann Mao var død.

Han skriver: Det var utvilsomt mange mennesker i Kina og sikkert i den internasjonale kommunistbevegelsen som var bekymret for hva som kunne skje når formann Mao døde. Jeg var selv bekymret. Vi kjenner godt til kapitalistpressas spekulasjoner omkring disse tingene. Jeg håpet at spørsmålet kunne løses uten

Ettersom imperialismens fullstendige sammenbrudd kommer nærmere blir kampen og dens gjenspeiling i kommunistpartiene enda skarpere. Hvis man holder hodet klart, kan det faktum at kampen blir hardere ses som bevismateriale for at imperialismen går mot sammenbrudd. Det er en del av den omveltningen som er så bra, til fordel for folket og som er en del av den utmerkede

«Jernvarehandel». Ordspill som henviser til Maos kritikk av «firerbanden» om hvordan de kjørte «jernhardt» mot alle som gikk dem imot. Yao skriver en «kritikk» av «teorien om produktivkreftene». På pilkogeret står det: «utryddes skal de som setter seg opp mot meg.»

bråk. Jeg hadde faktisk skrevet flere artikler om det. I en signert artikkel av meg, offentliggjort i juni 1976, pekte jeg på at gjennom hele Maos liv hadde klassekampen uunngåelig gjenspeilt seg i Kinas Kommunistparti, og at den fortsatt ville avspeiles etter hans død. Det er et objektivt faktum at klassekampen nødvendigvis gjenspeiles i alle kommunistpartier. Formann Mao har flere ganger sagt, og jeg tror det er en korrekt analyse av utviklingas lover, at klassekampen vil pågå gjennom en hel historisk epoke i overgangen fra kapitalisme til kommunisme. Igjen er det uunngåelig at den avspeiles i kommunistpartiene. Historisk har det vært svinger på veien, seire og nederlag (slik Pariskommunen, Sovjetunionen og Øst-Europa viser).

situasjonen i den internasjonale situasjonen og innenfor de enkelte landene i verden. Også innafor den proletariske revolusjonære bevegelsen har marxismens klassiske teoretikere kommentert intensiveringen av kampen innenfor bevegelsen når en stor proletarisk revolusjonær leder (slik som Mao var) dør.

Hill erklærer at «det å skaffe seg kunnskaper om en sak er en prosess» og oppfordrer til tålmodighet med dem som stiller spørsmål. «Jeg er sikker på at det vil komme fram opplysninger som vil tilfredsstille dem som nå har ærlige tvil.» Han advarer om at «på den andre sida må vi være på vakt mot dem som i venstreforkledning prøver å utnytte situasjonen til å lage splittelse. For vi vet at det finnes slike folk. Det naturlige må

«FIRERBANDEN»

være at man antar at det kinesiske partiet har rett og ikke det omvendte.»

På dette punktet i brosjyren gjengir E.F. Hill «noen erfaringer» for å gjøre det lettere å forstå dagens situasjon.

Vi gjengir et langt avsnitt fra denne delen heller enn å forsøke å kommentere og oppsummere.

Det følgende avnittet behandler noen erfaringer fra Australia der det nevnes mennesker som spilte ledende roller i kommunistpartiet, men som i virkeligheten var borgerskapets agenter.

I 1963 traff jeg formann Mao. Han roste de australske marxist-leninistene høyt for at de hadde gjennomskuet Krustsjov. Jeg protesterte og sa til ham at i mitt tilfelle, i det minste, var det vesentlig snakk om etterpåklokskap og at jeg ikke fortjente rosen. Hans kommentar var at vanligvis er det bare etterpå man kan være klok; erfaring må bygges opp, fakta må avsløres. Han fortsatte med å illustrere saken med sine egne erfaringer. Det lærte meg en hel del, selv om jeg fortsatt tror at vi australske kommunister av min årgang bærer et spesielt ansvar fordi det tok oss så lang tid å skjelle revisjonismens sanne ansiktstrekk. I tilfellet med Liu Shao-chi blir det av og til sagt at hvorfor gjorde ikke det kinesiske partiet noe med ham tidligere? For noen ledende kinesiske kamerater var det kjent at han hadde begått visse politiske og filosofiske feil i årevis før hans endelige fall. Men er det at en har begått feil i seg selv nok til å forsvare at man gjør noe med ham? Det er svært viktig å forsøke å bevare og korrigere dem som tar feil. Bare etter den store proletariske kulturrevolusjonen og takket være særlig ungdommens etterforskning og initiativ, ble det avslørt at Liu Shao-chi hadde vært en frafallen tre ganger (det betyr i denne sammenheng i kinesisk praksis en person som hadde oppgitt kommunismen etter å ha blitt arrestert).

Hans feil i fortida viste seg å være langt fra tilfeldige. Hva Lin Piao angår, er det nå kjent at formann Maos «En enkelt gnist kan starte en prairiebrann» (skrevet i 1930) var en kritikk mot Lin Piao. Men ut fra det de da visste, gjorde de kinesiske kommunistene rett i å tolerere ham, særlig da han syntes å oppføre seg bra i andre sammenhenger og i det minste brukte marxismens uttrykk, og det virket som om han forsøkte å være en ekte revolusjonær. Det var en lang prosess å finne ut hva han var. Kamerat Chou En-lai beskrev denne prosessen i rapporten til det kinesiske kommunistpartiets 10. kongress. (Dette avsnittet er verd å sitere: «Lin Piao, denne borgerlige karrieristen, konspiratøren og svindleren, intriggerte innenfor partiet, ikke i ett tiår, men

i adskillige. Han utviklet og avslørte seg gradvis, og vi ble gradvis klar over hva han var.»)

I Australia kan denne oppfatninga underbygges i rikt monn. Mange australiere som anstrenger seg for å være marxist-leninister har i fortida arbeidet i årevis sammen med folk som viste seg å være kjeltringer. Utviklinga og erkjennelsen av dette var en prosess i dem og en prosess i oss. Jeg behøver bare nevne Sharkey og Dixon og Aarons. På bestemte tidspunkter og under bestemte omstendigheter virket de helt i orden. Vi samarbeidet med dem. Sant nok bærer vi et ansvar fordi vi ikke gjennomskuet dem før, men det skyldtes vår egen politiske utilstrekkelighet, våre omgivelser, deres dyktighet i å bedra oss, deres bruk av marxist-leninistiske begreper, utplasserte folk og så videre. Resultatet var at vi til sist gjennomskuet dem og gikk til aksjon. Som et annet tilfelle kan nevnes overløper-victorianeren, «kommunisten» Sharpley. Han ble overløper ved at han åpenlyst gikk over til fienden. På hans side var det snakk om en prosess, og på vår side om prosessen med å lære ham å kjenne. I vårt partis utvikling aksepterte vi en «forklaring», selv om vi i 1956 fikk vite at en person hadde hatt kontakter innenfor politiet i 30-åra. Først under hans vakling i kampen mot revisjonismen med en fot i hver leir gikk vi til nærmere undersøkelser av hans fortid. Da kunne man se at hele serier av tilsynelatende forbigående «feiltagelser» og tvilsomme forbindelser og hans handlinger i utlandet utgjorde et mønster. Her kan man gjøre den kommentar at hvis slike folk var oppriktig interessert i å støtte revolu-

sjonen, ville de åpent vedkjenne seg sin innstilling overfor partiet, og forstå at de burde være partisympatisører og ikke partimedlemmer. I Kina har formann Mao pekt på at kommunister som hadde vært overløpere og siden angret, kunne slutte seg til revolusjonen for annen gang, men ikke til partiet. I det gamle partiet hadde vi et tilfelle hvor en svært dyktig agent fra det hemmelige politiet, Rodgers, vant innpass. Igjen er det dette spørsmålet om en prosess som må overveies. Fienden sover aldri. Eller la oss ta Krustsjov. I årevis «tilpasset» han seg i det sovjetiske partiet. Han viste seg å være en foraktelig overløper. En annen side av saken er at i livet og på rullebaldet til hver eneste av oss finnes det uheldige ting som andre kjenner til. Disse uheldige tingene har sin opprinnelse i kapitalismen. De må ha sine ideologiske røtter. Til syvende og sist kan slike uheldige ting vise seg å ha hatt en langt alvorligere betydning enn de syntes å ha da de inntraff. Men det er vår revolusjonære plikt å ikke dømme for strengt, å hjelpe hverandre, behandle sykdommen for å kurere pasienten og lære av fortidas feil for å unngå framtidige. Bare når alle muligheter for å behandle pasienten er borte, og det er klart at pasienten er håpløs og et dårlig element og at motsigelsen er fiendtlig, er det korrekt å gå til aksjon. Selvsagt blir det gjort feil i slike saker. Når det gjelder meg selv, så har en kamerat jeg setter høyt kritisert meg for å være for tolerant mot andre på dette punktet. Kanskje vi begge har litt rett — han ønsker rask handling; jeg forsøker i det lengste å redde situasjonen. Ingen er allvitende. Det er neppe til å unngå at tabber og feilbe-

Soldater tar del i kampanja mot firerbanden rett etter at den ble styrta høsten 1976.

«FIRERBANDEN»

dømmelser blir gjort. Bare den som ingenting gjør, gjør ingen feil, sa Lenin. I Lenins tilfelle ble han advart adskillige ganger om at en person ved navn Malinovsky, som hadde smøget seg inn i partiet, var politiagent. Lenin tok ikke hensyn til advarslene. Siden viste det seg at det var sant. Lenin innrømte sin feil, men han sa også at partiet hadde fungert på en slik måte at skaden en slik person gjorde ble minst mulig. Alt dette er en innviklet prosess. Hvis hvert avvik og hver tabbe skulle blåses opp til krig på kniven straks de oppsto, ville partiet bli ødelagt. Det er først etter at avsløringsprosessen har nådd et visst punkt at man *vet* at motsigelsen er fiendtlig og at det er borgerskapet man har med å gjøre, midt i kommunistpartiet. Det er sannelig mye lettere å være klok på etterskudd!

Når det gjelder å høre på hva den andre sida har å si, virker det på meg som om det uttrykker en borgerlig ide (som etter min mening er helt gal) om å velge mellom to likeverdige marxist-leninistiske alternativer. Det er overhodet ikke det saken gjelder. Det er en forestilling som stammer fra den borgerlige «upartiskhet», «rettferdighet». Under alle omstendigheter er det riktig å høre på begge sider og gjøre seg opp sin egen mening, men konklusjonen du trekker avhenger av klassestandpunktet ditt. Du legger ikke samme vekt på borgerskap og proletariat. Derfor offentliggjorde for eksempel det kinesiske partiet mye av det sovjetiske revisjonistiske stoffet i sin helhet. Hvorfor? Fordi det var en viktig del av avsløringen av stoffet. Dessuten berører denne ideen om å høre på begge sider en svært viktig prinsippssak. Etter hva vi selv har erfart hadde ideene til den revisjonistiske amerikanske «kommunisten» Browder i årene under den annen verdenskrig merkbare innflytelse på den daværende ledelsen i Australias Kommunistparti. Blant Browders ideer inngikk å tillate hvilke som helst standpunkter innenfor kommunistpartiet, kommunistpressen skulle trykke begge «sider». Dette ble et stridsspørsmål i det australske partiet. Selv i dag hender det at ideen blir satt fram. Det er borgerlig vrøvl. Drivkraften i det er å tillate borgerskapet å infiltrere kommunistpartiet med sine ideer. Det var nettopp dette Browder gjorde. En liknende sak kom opp like etter CPSUs 20. kongress i 1956. Aarons, W.J. Brown, J.D. Blake var dem som drev det hele. (L. Aarons var i utlandet på den tiden, men fungerte som rådgiver bak kulissene.) Når man ser på det i tilbakeblikk, kan man se at det som ble til den endelige åpenlyse revisjonismen hos disse menneskene kom til uttrykk i denne

handlingen i 1956 og for Browders vedkommende visse andre, tidligere handlinger.

Tenk om *Vanguard* eller *Australian Communist* skulle stå til disposisjon for begge sider eller alle sider. Det ville ikke bli snakk om å utbre ei konsekvent marxist-leninistisk linje — bare en lapskaus av borgerlig vrøvl. Lenin skrev glimrende om dette ved mange anledninger. Det finnes en særlig god analyse i den delen som handler om «friheten til å kritisere» i Lenins bok «Hva må gjøres» (kapittel 1). Hele hensikten med at vi finnes, er at vi skal utbre marxismen-leninismen og kjempe for at den skal bli en del av den faktiske australske kampen. Å «høre på begge sider» i denne situasjonen i det kinesiske partiet er å stille borgerskapet innenfor det kinesiske partiet på linje med proletariatet når hele hensikten er å styrte borgerskapet. La oss forsøke å illustrere saken ved tilfellet «firerbanden». Av disse fire kunne i hvert fall Chang Chun-chiao og Yao Wen-yuan kle sin «bevisførsel» i fine marxistiske ord. Hvis man aksepterer at jeg på et visst punkt i mitt tilfelle gjorde slik jeg sa, kunne de «vinne» diskusjonen. Det vil ikke forandre kjeltringskapsen deres. Lenin sa en gang at hvem som helst kan kalle seg marxist og ingen kan hindre ham i det. Men han blir ikke marxist av den grunn. Nei, det som etter min mening foregår her, er en hard strid innenfor det kinesiske kommunistpartiet mellom borgerskapet og proletariatet. Borgerskapet i skikkelse av disse fire tok på seg den røde kampen for å slåss mot de ekte røde. Formann Mao og de kinesiske kommunistene kan best dømme om den saken. Ettersom det omfattende spørsmålet om prinsipper er involvert, er det etter min mening galt og ganske drøyt å si la oss i Australia eller andre steder på jorden høre på begge sider og så skal vi australiere (eller hvem det måtte være) dømme i saken eller la oss dømme i saken. Bare det å formulere det slik viser hvor galt det er. Hvor mange forskjellige meninger ville komme fra? Det eneste kriteriet er om det kinesiske kommunistpartiet under Hua Kuo-fengs ledelse er trofaste mot marxismen-leninismen og Mao Tsetungs tenkning, om de kjemper for proletariatets sak, om de støtter sosialismen. Etter min mening gjør den helt utvilsomt det, både i ord og handlinger og i alle saker, og det finnes mer enn nok både av fakta og praksis til å vise det. På den annen side fulgte de fire innblandede personene marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tanker? I hvert fall ikke etter oppfatningen til den store klasseiske marxistiske teoretikeren for-

mann Mao. Det er som å si at Marx tok feil om Proudhon, Engels tok feil angående Dühring, Lenin angående Trotsky eller Kautsky eller de idealistiske filosofene han bekjempet i «Materialisme og empirio-kritisisme», *bare man tar for seg noen få spørsmål, kan man finne ut av det*.

En stor, viktig prøve i dagens verden er den holdningen man inntar til Sovjets sosialimperialisme, til de to supermaktens bestrebelser etter å dominere verden, etter å vinne støtte i kampen om den 3. verden, for å overvinne landene som ligger imellom. Har synet til det kinesiske partiet svingt en millimeter på dette området siden formann Mao døde? Bresnev har faktisk forsøkt å dra fordel av formann Maos død ved å sende «høflige» budskap og sende forhandleren i grensespørsmålet tilbake til Kina. Saken kan best kommenteres ved å peke på hvordan Sovjet-imperialistene demonstrativt forlot en mottagelse der kamerat Li Hsien-nien avslørte dem i sin tale. Men det finnes bredere bevismateriale på dette punktet. Holdningen til formann Maos tanker omkring dette om alle andre spørsmål er ytterst lojal. Studiet av verkene til Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Tsetung oppmuntres. Ikke akkurat det man skulle vente hvis de var revisjonister og på vei mot kapitalismen! Heller ikke skal vi så mye som et øyeblikk overse at femte bind av formann Maos Skrifter i utvalg snart skal komme ut. Eller de aktive forberedelsene til offentliggjøringen av hans samlede verker og innsamlingen av materiale til dem, som jeg personlig kan vitne om. Hva kommer det av at bind fem nå kan offentliggjøres etter lang forsinkelse? Det kommer av at Yao Wen-yuan nå ikke kontrollerer det kinesiske partiets propagandaapparat.

En kan og må studere det kinesiske materialet inngående. Det har jeg gjort. Etter min mening består det alle prøver. Men det blir sagt at du sa densalgs før både i den internasjonale bevegelsen og i Australia og i noen tilfeller viste det seg at du tok feil. Og jeg svarer uten å nøle at visst gjorde jeg det. Erfaringene utviklet seg. Jeg forandret meg, og det gjorde menneskene jeg snakket med også. Jeg tok feil. Og den prosessen vil fortsette. Jeg ser i alle fall på meg selv som en som bare streber etter å være marxist-leninist. Og jeg gjør på ingen måte krav på å være ufeilbarlig. Jeg er sikker på at i alle partier, også det kinesiske og vårt, vil klassekampen manifestere seg i fremtidens kamper på liv og død akkurat slik den nå gjør i det kinesiske partiet.

KOMMUNISTER OVER HELE VERDEN STØTTER TRE-VER- DENER — TEORIEN

Burmas Kommunistiske Parti hilser KKP og støtter Tre-verdener-teorien

Vi bringer her utdrag fra en hilsen som Burmas Kommunistiske Parti sendte til Kinas Kommunistiske Partis 11. kongress i fjor.

Burmas Kommunistiske Parti er sjøl et parti som leder den væpna kampen for revolusjon i sitt eget land. De bekrefter med erfaringer fra sin egen kamp riktigheten av tre verdener-teorien og slår fast at det er kommunisters plikt å kjempe for den nasjonale sjølråderetten i hvert enkelt land.

Artikkelen er oversatt fra Hsinhua 19/8 1977.

«Etter den 2. verdenskrigen og spesielt etter at det sovjetiske partiet og staten som ble grunnlagt av den store Lenin og Stalin, utarta til et moderne revisjonistisk parti og et sosialimperialistisk land fordi Krustsjov- og Bresjnev-klikken tilrana

seg den høyeste makta i partiet og staten, har verden gjennomgått forandringer i de økonomiske og politiske forholda og i klasseforholda. Formann Mao Tsetung som hadde gjort en gjennomgripende vitenskapelig analyse av forandringene, ut-

vikla på skapende vis tesen om å dele verden i tre og handle i samsvar med det.

Gjennom inndeling i 3 verdener viste formann Mao Tsetung hvem som i dagens internasjonale klasseforhold er de viktigste revolusjonære kreftene, hvem som er hovedfienden og hvem som utgjør den mellomliggende krafta, som kan vinnes over og som det går an å forene seg med. Dette gjør det mulig for det internasjonale proletariatet i deres verdensomspennende kamp mot hovedfienden, å forene alle som lar seg forene og danne breiest mulig enhetsfront. Dette er den riktige strategiske og taktiske formelen for verdensproletariatet i den nåværende perioden og klassens linje i den internasjonale kampen.»

Angående den 3. verden sier budskapet:

«Det fins ingen enhet i den 3. verdens politiske, økonomiske og sosiale system. Det fins ekte sosialistiske land — det fins stater som gir seg ut for å være sosialistiske — det fins halvføydale og halvkoloniale land og utviklingsland — det fins alliansefrie land. Noen av dem styres av regjeringer som er anti-kommunistiske og anti-folkelige og noen styres til og med av fascistiske regimer.

Vi mener derfor at støtte til inndeling i 3 verdener og definisjonen av den 3. verden som den viktigste revolusjonære krafta, bare kan forstås som at de kommunistiske partiene og revolusjonære styrkene i de land som dette gjelder i den 3. verden, fortsetter og ikke opphører med sin klassekamp i samsvar med de rådende forholda.

Samtidig må det kommunistiske partiet og folket i hvert enkelt land, hvis dette landet utsettes for imperialistisk aggresjon, forene alle krefter som lar seg forene og kraftfullt motsette seg denne aggresjonen.»

Opplæring av geriljasoldater i Burma.

EIK (m-l) HØSTEN 1977:

Resolusjon om den internasjonale situasjonen

Vi trykker her i sin helhet EIK(m-l)s resolusjon om den internasjonale situasjonen som ble vedtatt på en landskonferanse i august 1977.

Med bakgrunn i en gjennomgang av de fire grunnleggende motsigelser i verden, viser resolusjonen at det er i samsvar med marxismen-leninismen å støtte en oppdeling av verdens land i tre grupper. Den slår fast at det er den 3. verden som er hovedkrafta i verdensrevolusjonen og advarer mot supermaktenes krigsforberedelser.

I. UTVIKLINGA AV KAPITALISMEN I VERDENSMÅLESTOKK

Et av de viktigste trekk ved verdenssituasjonen i dag er at krisa i kapitalismen blir stadig djupere. Den blir fulgt av en intensivering av klassekampen og faren for en ny imperialistisk krig mellom supermaktene.

Den allmenne krisa i kapitalismen har sine røtter i de indre motsigelsene i kapitalismen. Krisa blir stadig skarpere, bl.a. på grunn av den nasjonale frigjøringskampen som blir ført av undertrykte folk og nasjoner som fører til at imperialismens virkefelt blir innsnevra.

I imperialismens stadium som er epoken med råtnende kapitalisme, er kriger uunngåelig — det gjelder både urettferdige imperialistiske aggresjonskriger og revolusjonære kriger ført av proletariatet og folket. I dette århundret har to store imperialistiske kriger funnet sted.

Den internasjonale situasjonen viser at den tredje forberedes av imperialismen og spesielt de to supermaktene.

De viktigste motsigelsene i verdensutviklinga er følgende:

— Motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet i de kapitalistiske og revisjonistiske land.

— Motsigelsen mellom imperialismen og sosialimperialismen og mellom de imperialistiske land innbyrdes.

— Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene, imperialismen og sosialimperialismen.

— Motsigelsen mellom de sosialistiske land, imperialismen og sosialimperialismen.

Etter den 2. verdenskrigen var den viktigste motsigelsen mellom den sosialistiske leiren og imperialismen. Halve menneskeheten tok del i bygginga av sosialismen.

Krigen ga fødsel til nasjonale frigjøringskriger og revolusjoner.

Den kapitalistiske verden fryktet ingen ting så mye som eksemplet til den sosialistiske leiren med Sovjetunionen i spissen.

Men på grunn av kuppet til den revisjonistiske Krustsjov-klikken og gjenoppret-

telsen av kapitalismen i USSR, ble situasjonen forandret.

Det gamle og nye borgerskapet tok makta og innførte et nytt økonomisk system — statskapitalismen.

Landet blei en imperialistmakt og fascismen erstatta proletariatets diktatur.

Den sosialistiske leiren brøt sammen og den moderne revisjonismen gjorde slutt på bygginga av sosialismen i de øst-europeiske landa. Men Folkerepublikken Kina og Albania holdt marxismen-leninismens fane høyt. På tross av dette, var et midlertidig tilbakeslag for den revolusjonære verdensbevegelsen uunngåelig.

Da den sosialistiske leiren ikke lenger eksisterte, og da den nasjonale frigjøringskampen vokste seg sterkere enn før, dukket en ny svært viktig motsigelse opp på verdensarenaen.

Som erstatning for motsigelsen mellom de sosialistiske land og imperialismen (som sjølsagt fortsatt eksisterte), blei motsigelsen mellom de undertrykte nasjoner, imperialismen og sosialimperialismen den viktigste.

Hovedtendensen i utviklinga av den internasjonale situasjonen er beskrevet med disse orda:

Land vil ha uavhengighet, nasjoner vil ha frigjøring og folk vil ha revolusjon.

II. OPPDELING AV VERDEN I DAG

De fire overnevnte motsigelsene i verden beskriver hvordan klassekampen ytrer seg i verdensmålestokk. Ved hjelp av dem kan man forstå verdenssituasjonen og dele verdens land i tre grupper.

TRE-VERDENER

Denne inndeling er svært viktig og er nært knytta til strategien i den revolusjonære kampen i hvert enkelt land. Den blir tillempa militær-strategi slik: Isoler den sterkeste delen av fiendens leir og slå hardest mot den.

Isoler og utnytt de svakere styrkene blant fienden, som til en viss grad står i motsetningsforhold til den sterkeste delen. Foren alle progressive krefter under ledelse av proletariatet.

Teorien om tre verdener er i hovedsak Mao Tsetungs verk.

Supermaktene USA og Sovjet er de to statene som er i stand til å slå til med sine utbytterklør og kan søke hegemoni over hele verden. *De er den 1. verden.*

Supermaktene slåss for verdensdominans, den ene i «frihetens og demokratiets» navn, den andre i «internasjonalismen og sosialismens» navn.

Begge er kapitalistiske land og erkefienden til verdens folk.

De kapitalistiske landa i Europa, Japan, Canada osv. er karakterisert ved sin tosidede holdning.

De er reaksjonære og imperialistiske stater som bygger på utbytting i sitt eget land og i verdensmålestokk.

Samtidig er de mindre mektige enn supermaktene og blir tråkka på av dem.

Dette er den 2. verden.

Samtidig som statene i den 2. verden, inkludert hvert enkelt borgerskap, er fienden til proletariatet og de arbeidende masser i hvert enkelt av disse landa, prøver de å beskytte seg mot supermaktene og går dermed faktisk ofte mot dem.

I lys av dette er det opplagt at når EEC som til en viss grad er organisert som en motvekt til USA og Sovjet, fører ut en politikk som til en viss grad svekker supermaktene, så er det positivt sett fra de revolusjonære krefters synspunkt. Men dette betyr ikke at folket i hvert enkelt land skulle kjempe for medlemskap i EEC. *De revolusjonære kreftene må utnytte motsigelser mellom kapitalister.*

De få sosialistiske statene som Folkerepublikken Kina og Folkerepublikken Albania i første rekke utgjør sammen med stater som nylig er blitt uavhengige og koloniene i den 3. verden.

Disse statene har konkrete interesser av å gå mot imperialistene, og i særdeleshet de to supermaktene.

På tross av skillet i utviklingsgrad, noen ganger med konservative og reaksjonære overklasser og regjeringer, utgjør de en enhetsfront for en mer uavhengig og økonomisk ordning.

Sammen er de undertrykte folkene og nasjonene i den 3. verden under proletariatets ledelse, hovedkrafta i verdens-revolusjonen i dag.

EIK(m-l) støtter Mao Tsetungs teori om tre verdener.

III. KRIG OG REVOLUSJON

Kreftene i verdens-revolusjonen er delt i to. Folkene og nasjonene i den 3. verden må som sitt første mål gjennomføre folkets demokratiske diktatur og nasjonal frigjøring.

I den andre fasen sosialisme og proletariatets diktatur.

Proletariatet og de arbeidende massene i kapitalistiske og statskapitalistiske land (1. og 2. verden) må sikte direkte mot den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur. En felles kamp må føres av begge disse kreftene for å forsvare den nasjonale sjølråderetten og suvereniteten for alle land.

Det er veldig viktig at de to kreftene knytter sterkere og sterkere bånd med hverandre. Dette avhenger av solidaritet med den 3. verden og alle virkelige revolusjonære bevegelser, vise solidaritet og gi støtte til alle tendenser i den 2. verden til å forsvare seg mot supermaktene hegemoni og til slutt føre kamp mot supermaktene og reaksjonen i hvert enkelt land.

I dag er de kapitalistiske land i en kritisk situasjon. Voksende kamp mot kapitalismen, økende opposisjon mot revisjonismen. Nasjonale frigjøringskamper og de indre motsetningene i kapitalismen

presser det gamle samfunnet mot grava. Mot de revolusjonære krefter står en truende, men råtten motstander.

I tillegg til de indre motsigelser i kapitalismen, svekkes kapitalismen av motsetninger mellom de forskjellige kapitalistiske land.

En jevn utvikling og en gjennomført solidaritet de kapitalistiske landene imellom eksisterer ikke. Et karakteristisk trekk ved imperialismen er at noen få stormakter i den imperialistiske leiren kjemper om verdensherredømme. Når størrelsen på «lebensraumat» til den ene eller andre stormakten ikke stemmer overens med den militære, politiske eller økonomiske styrke, vil en krig bryte ut i et bestemt område eller i verdensmålestokk.

Nå eksisterer det to supermakter. De rivaliserer og driver kappløp med opprustning og utbytting. Dette forsøker de å skjule ved hjelp av og de holder mange møter om «fred» og «nedrustning».

Sovjetunionen mangler «lebensraum» mens USA har lidd mange nederlag hjemme og i utlandet, f.eks. i Vietnam og Kampuchea. Sovjetunionen er derfor den viktigste kilden til krig. Supermaktene har alt startet omfordeling bl.a. i den 3. verden og rivaliserer med hverandre. Et eksempel er krigen i Angola og nå i Etio-

TRE-VERDENER

pia. Men det er likefullt det utvikla Europa som er det viktigste målet for supermaktene. I en krig i Europa vil de nordiske landa ligge i skuddlinja.

Både tendensen til krig og revolusjon øker. For tida øker faren for krig hurtigere enn muligheten for revolusjon, men til slutt kan ingenting forhindre revolusjonens seier. Supermaktene er i virkeligheten svake på tross av tilsynelatende styrke og størrelse.

Krig og revolusjon — dette stiller kommunistene og folket overfor mange oppgaver — begge faktorer vil forkorte levetida til kapitalismen.

Hvis en krig bryter ut mellom supermaktene, er det eneste svaret på et angrep fra den ene eller andre supermakta mot Island, *folkekrig for nasjonal uavhengighet og sosialisme under ledelse av kommunistene og proletariatet*.

De falske sosialister snakker om «fred» og «nøytralitet» uten kamp som et brukbart middel. Mange av dem støtter Sovjet — skjult eller åpent.

Derfor er det svært viktig å tilintetgjøre deres innflytelse blant de arbeidende masser og progressive krefter, fordi deres politikk bare betyr nederlag for de revo-

lusjonære kreftene slik det ble demonstrert i Chile i 1973.

IV. HVA MÅ GJØRES?

EIK(m-l) slår fast at følgende arbeidsoppgaver er viktige angående den internasjonale situasjonen og Island:

a) Den eneste krafta som er i stand til å lede kampen til arbeiderklassen, er det kommunistiske partiet. EIK(m-l) forbereder stiftelsen av dette.

Dette arbeidet må det settes fortgang i, og kampen for partiet må intensiveres.

b) Krigsfaren må bli klargjort for folket på Island, inkludert betydninga av Island militært, supermaktens higen etter Island og hva slags kamp som må føres mot supermaktene og krigsfaren.

c) Å intensivere kampen for å gjøre anti-imperialistiske organisasjoner til en virkelig anti-imperialistisk bevegelse mot begge supermaktene og all imperialism, og for forsvaret av den nasjonale sjølråderetten til den islandske nasjonen. Hovedoppgaven er å bryte ut av NATO og få ut de utenlandske basene og holde Sovjet ute.

d) USA og Sovjet har sine tjenere i alle

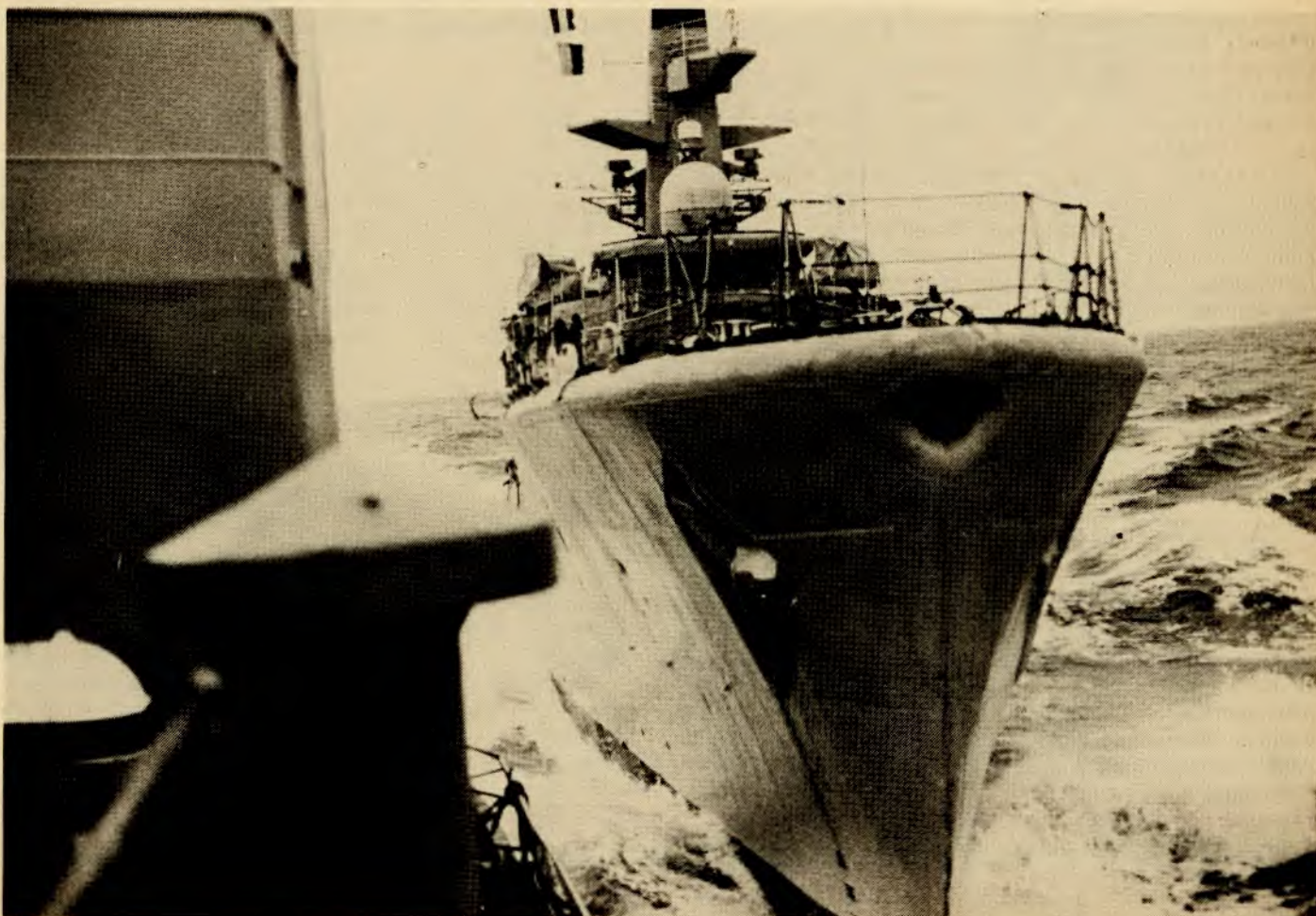
de borgerlige partiene, inkludert Folkealliansen (islandsk revisjonistparti, — red.) og det sosialdemokratiske partiet. Disse folkene må avsløres og det må gjøres klart at det bare er det arbeidende folket som kan forsvare uavhengigheten, fordi borgerskapet og dets allierte ikke vil gjøre det. Borgerskapet selger uavhengigheten til dem som tilbyr det de betrakter som tilfredsstillende for seg sjøl. Kampen mot alle utenlandske monopoler og den sjørøveraktige utbyttinga av fiskebankene er av største betydning.

e) Å oppmuntre folket på Island til å støtte de sosialistiske land og proletariatets diktatur mot angrepet fra klassefienden og revisjonistene. Å støtte de demokratiske statene og nasjonale frigjøringsbevegelser i den 3. verden med bl.a. materiell hjelp og ved å formidle informasjon om denne kampen.

Arbeidet med dokumentet avslutta i oktober/november 1977.

Kommunistisk Enhetsforbund (marxist-leninistene) (EIK(m-l))

Islandske oppsynsskip mot engelske fregatter under den såkalte torskekrigen — den grunnleggende motsigelsen mellom imperialistiske land kommer til uttrykk

TRE-VERDENER

ZAIRES KOMMUN TRE-VERDENER- TEORIEN

DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN

Det er umulig å forstå de nåværende forholda i Zaire fullt ut hvis man ikke ser dem i sammenheng med utviklinga av verdenssituasjonen. Denne situasjonen kjennetegnes i dag av at verden er delt i tre hoveddeler som både har felles og motstridende interesser. Mao Tsetung skrev at på grunn av den verdensomfattende imperialismen er alle hendelser i verden i dag så tydelig påvirket av hverandre at det er umulig å isolere noen av dem. Det var Mao Tsetung, den største marxist-leninist i vår tid, læreren til jordas undertrykte folk og nasjoner, som presenterte en vitenskapelig analyse av verdenssituasjonen etter krigen. Han lanserte teorien om de tre verdener i vår tid.

DEN FØRSTE VERDEN

Den første verden består av USA og Sovjet, de to supermaktene. Dette er de verste utbytterne og undertrykkerne av verdens folk, og de slåss innbyrdes om verdensherredømmet. Europa er i brennpunktet for supermaktene rivalisering på grunn av det økonomiske, teknologiske, menneskelige og militære potensialet som finnes der. Den av supermaktene som behersker

Europa vil styrkes på bekostning av den andre, og dermed få muligheten til å oppnå et verdensomspennende hegemoni. Denne rivaliseringa vil før eller senere føre til en 3. verdenskrig.

Det er viktig å være spesielt oppmerksom på de karakteristiske særdraga til de to supermaktene på hvert trinn i deres utvikling. De må aldri betraktes som like. Som Mao Tsetung sier i «Om motsigelsen»: «Ingenting i verden utvikler seg på en absolutt jevn måte.» Det er derfor viktig å bekjempe teorien om likevekt. Rivaliseringa mellom USA og Sovjet består faktisk av de særegenhetene som skiller de to supermaktene fra hverandre.

Som et resultat av den ujamne utviklinga av de imperialistiske landa, og takket være de to verdenskrigene, har USA utvikla seg til en supermakt. Det var på slutten av den annen verdenskrig at dette landet åpenbarte seg som hovedfienden til verdens folk. Med en frekkhet uten like underkuet denne supermakta de revolusjonære kampene til folk i hele verden. Samtidig forsterket USA sin politiske, økonomiske og militære kontroll over alle de kapitalistiske landa. Men mellom USA og de andre kapitalistiske landa eksisterte

Også progressive og revolusjonære krefter i den 3. verden støtter Mao Tsetungs teori om å dele verdens land i tre grupper. Vi trykker her en uttalelse fra en gruppe marxist-leninister i Zaire som begrunner sin støtte til denne teorien.

I forrige nummer av Internasjonalen trykte vi en uttalelse fra den samme gruppa som tok avstand fra sosialimperialismens invasjonforsøk i landet for over et år siden. Nylig var det som kjent nok et invasjonforsøk i det samme området, satt i scene av Sovjet. Vi vil seinere komme tilbake til dette og andre sider ved sosialimperialismens militære opptrapping i Afrika.

det noen antagonistiske motsetninger. Det var ikke til å unngå at disse landa på grunn av sine egne interesser ville vende seg mot USA. Stalin sa det slik: «Tilsynelatende hersker det ro overalt. USA har i tilstrekkelig grad redusert makta til Vest-Europa, Japan og andre kapitalistiske land — Vest-Tyskland, Storbritannia, Frankrike og Italia har falt i klørne på USA. De gjør følgelig slik USA befaler. Men dere tar feil hvis dere tror at denne roen kan vare evig, at disse landa vil tåle å være under USAs åk for all framtid, og at de ikke vil prøve å kaste av dette amerikanske åket for å oppnå uavhengighet.»

I årene etter 2. verdenskrig møtte USA motstand fra folk over hele verden, og nå har de mistet maska fullstendig. De slagene som verdens folk og særlig Indokinas folk har gitt USA-imperialismen, har framskyndet en alvorlig krise i denne supermakta. Det har begynt

å gå nedover med USA, som supermakt er landet på defensiven. Dette utelukker likevel ikke at vi må være spesielt oppmerksomme på spredte krampetrekninger uten derfor å miste den generelle utviklinga av syne.

Seieren til den strålende oktoberrevolusjonen under ledelsen av Lenin og det store bolsjevikiske kommunistpartiet i Sovjet medførte opprettelsen av proletariats diktatur. Dermed var grunnen lagt for den første sosialistiske staten i verden. Lenin påpekte at selv etter proletariats makttovertakelse foregår det en heftig og sammensatt klassekamp. Faren for gjenopprettelse av kapitalismen vil fremdeles eksistere. Følgelig er det viktig å forsterke proletariats diktatur. Lenin skrev: «Overgangen fra kapitalismen til kommunismen dekker en hel historisk epoke. Før denne overgangen er fullført, vil utbytterne utvilsomt beholde ønsket om gjeninn-

TRE-VERDENER

ISTER STØTTER

føring av kapitalismen. Dette håpet vil forandre seg til forsøk på gjeninnføring.» Han ser undretrykkelsen av noen klasser som et resultat av en lang og vanskelig klassekamp. Dette er noe som ikke vil forsvinne etter omveltningen av kapitalismen og ødeleggelsen av borgerskapets stat. Klasseundertrykkelse vil heller ikke forsvinne etter opprettelsen av proletariats diktatur (slik enkelte såkalte sosialister og en del sosialdemokrater innbill seg). Den vil snarere forandre karakter og bli enda mer desperat på mange måter.

Som en viderefører av Lenins teorier viste Stalin seg som en stor marxist-leninist. Han ledet Sovjetunionen og arbeidet for en økt sosialistisk industrialisering og for kollektivisering av jordbruket. Han kjempet en hardnakket kamp mot opposisjonen og kontrarevolusjonære av alle slag som infiltrerte partiet og statsadministrasjonen. Blant dem var Trotsky, Zinovjev, Bukharin, Kamenev, Radek m.fl. Under den antifascistiske krigen gikk hovedmotsigelsen mellom Sovjet, det eneste sosialistiske landet i verden, og Hitler-Tyskland, det sterkeste av de imperialistiske landa.

Stalin holdt den marxist-leninistiske fane høyt og ledet det sovjetiske folk: Han overvant utallige vanskeligheter på denne måten, og seiret til slutt over det monstret som Hitler hadde skapt: Fascismen, som hadde rammet så mange land i Europa. Disse fremragende bedriftene er uløselig knytta til det sosialistiske systemets overlegenhet og til proletariats diktatur. Etter Stalins død var det Krustsjov og Bresjnev, kontrarevolusjonære som hadde infiltrert vitale deler av partiet, som tilranet seg styringa over staten, partiet og over

Sovjetunionen. Kapitalismen ble gjeninnført. «Eiendommen i et sosialistisk samfunn» ble nå en form for kapitalistisk eiendom.

Hovedgrunnlaget for den sovjetiske økonomi er i dag en statskapitalisme som i strukturen er fullstendig lik en fascistisk stat. Et byråkratisk og monopolistisk fåmannsvelde utøver diktatorvelde i verste Hitler-stil. Mao Tsetung sa det slik i en kunngjøring 11. mai 1964: «I Sovjetunionen i dag er det borgerskapets diktatur, storborgerskapets diktatur, et diktatur av den tyske fascismens type, et diktatur av Hitler-typen.»

På grunnlag av erfaringer fra Kina og fra verden forøvrig har Mao Tsetung videreutviklet Lenins tese slik at vi bedre kan forstå degenereringa i Sovjet. I analysen av det sosialistiske samfunn anvendte han teorien om motsetningenes enhet. Han skriver: «Det sosialistiske samfunn strekker seg over et langt tidsrom hvor klasser, klassekamp og klassemotsetninger vil fortsette å eksistere. Kampen mellom den sosialistiske og den kapitalistiske veien vil også pågå i denne perioden, og det vil være fare for gjeninnføring av kapitalismen.

Borgerskapets representanter har sneket seg inn i partiet, regjeringa, hæren og i forskjellige avdelinger på det kulturelle området. Disse utgjør en samling av kontrarevolusjonære. Hvis anledningen skulle by seg, ville de gripe makten og forandre proletariats diktatur til borgerskapets diktatur.

Krustsjov og Bresjnev er slike representanter for borgerskapet. De har infiltrert partiet og tilhører borgerskapets gjeng. Sovjet står ikke lenger bakerst i rekka av imperialistland. Takket være den enorme

Bildet er fra de siste kampene i Shaba-provinsen.

utviklinga av produktivkreftene under sosialismen har Sovjet blitt en supermakt. Som imperialistisk supermakt må Sovjet følge imperialismens lover. Lenin skrev at det mest betegnende for imperialismen er rivaliseringa mellom flere stormakter som vil ha overherredømme. I dag er det USA og Sovjet, de to supermaktene, som rivaliserer om verdensmakten. Disse utgjør den første verden. På den 10. partikon-

gressen sa Chou En-lai: «Denne rivaliseringa er absolutt og av lang varighet, mens forhandlingspakter er relative og forgjengelige. De krangler samtidig som de forhandler. Og når de forhandler, er det med en enda mer desperat rivalisering for øyet.»

I denne rivaliseringa om verdensherredømmet er Sovjet på offensiven, og USA er på defensiven. Sovjet er i dag den største krigshisseren til den kri-

TRE-VERDENER

President Mobutu sammen med soldater fra hæren. En reaksjonær politiker som fortjener støtte når han forsvaret den nasjonale sjølråderetten mot sosialimperialistisk aggresjon.

gen som de to supermaktene uunngåelig vil sette i gang. Dette er et karakteristisk trekk ved den historiske virkeligheten i vår tid.

DEN 3. VERDEN

Den 3. verden reiser seg mot de to supermaktene. Disse landa har opplevd og opplever fremdeles undertrykking og den barbariske imperialistiske utbyttinga, særlig fra de to supermaktene. Dette er årsaka til den desperate motstanden til den 3. verden. I løpet av flere tiår med bekjempelse av koloniveldet og med anti-imperialisme har det ene landet etter det andre vunnet sjølstendighet. Til tross for dette er flertallet av landa i den 3. verden mer eller mindre offer for de to supermaktens spill. I dag er det den 3. verden som er hovedkrafta i kampen mot imperialismen og spesielt mot de to supermaktene. Den

revolusjonære kampen som disse landa har ført skaker i grunnvollene til imperialismen og er med på å føre historia framover.

Enkelte mennesker benekter ikke bare viktigheten av den 3. verdens kamp og dens seire. De benekter også nødvendigheten av disse kampene og motsetningene som førte til dem. Påskuddet til å innta dette standpunktet er at de kampene som er ledet av det nasjonale borgerskapet ofte er inkonsekvente i sin karakter. På denne måten blir kampene og seirene til den 3. verdens folk presentert som imperialismens nye metode.

Det er riktig at imperialismen for å opprettholde sin makt er tvunget til å bruke nye metoder basert på lærdom fra gamle feil: Imperialismen er usedvanlig slø og er i stand til å forandre taktikk for å gjøre nye framstøt. Det er derfor viktig å kunne skille mellom imperia-

lismens nye metoder og den anti-imperialistiske kampen og dens seire. Enhver forvirring på dette planet fører til bekjempelse av den anti-imperialistiske kampen og dens seire. I ytterste konsekvens vil det føre til at man stiller seg «objektivt» på imperialistenes og de to supermaktens side.

Det er det internasjonale borgerskapet som er skyld i den vinglete karakteren til den anti-imperialistiske kampen: Vi skal ikke skjønne utbytterkarakteren til det nasjonale borgerskapet. Likevel må ikke dette dekke over det faktum at det eksisterer en motsetning og en konsekvent kamp mellom den nasjonale kapitalismen og monopolkapitalismen. For at den anti-imperialistiske kampen skal følge en konsekvent linje, er det ikke riktig å rette kreftene inn på å ekskludere det nasjonale borgerskapet fra den anti-imperialistiske fronten. Det det gjelder er å sikre at

kampen blir ledet av det politiske avant-gardepartiet, det marxist-leninistiske partiet. Det trotskistiske synspunktet er et «venstre-avvik» som vil isolere proletariatet. På lang sikt vil denne linja hindre proletariatet i å få kontrollen over kampen.

DEN 2. VERDEN

Det er viktig å være klar over at mellom de to supermaktene og den 3. verden finnes det noen land som vi kan kalle den 2. verden. Til disse hører Europa, Canada og Japan. Australia og New Zealand er også en del av den 2. verden. I forholdet til den 3. verden tyr disse landa på den ene sida til forbindelser som innebærer utbytting og undertrykkelse. Noen av landa, som for eksempel Frankrike og Storbritannia, har fremdeles kolonier. På den andre sida utøver landa i den 2. verden ulike grader av kontroll over de to supermaktene, særlig over de press på den sovjetiske sosialimperialismen.

Lenin sa: «Ikke bare i de nyoppdagete landene, men også i de gamle fører imperialismen til maktovertakelse og styrking av det nasjonale åket, og også til indignasjon og motstand.» Dette er et faktum som gjør det mulig og nødvendig å forene den gamle og den nye verden. En forening vil forsterke disse landas uavhengighet i forhold til de to supermaktene, mens manglende enhet og isolasjon vil hjelpe supermaktene i å ta over det ene landet etter det andre. Det vil altså til en viss grad være mulig å få i stand et samarbeid mellom den 2. og den 3. verden i kampen mot supermaktene.

Det er viktig at vi intensiverer studiet av verdenssituasjonen i lys av tre verdener-teorien som Mao Tsetung utarbeidet. Denne teorien er et mektig våpen som gjør oss i stand til bedre å forstå det som skjer i vårt eget land.

TRE-VERDENER

GENERALSEKRETÆREN I PO- LENS KOMMUNISTISKE PARTI:

Verdien av teorien om dei tre verdene

Vi prentar her utdrag frå ein artikkel av Kazimierz Mijal, generalsekretæren i sentralkomiteen i Polens Kommunistiske Parti. Dette partiet arbeider illegalt under harde fascistiske tilhøve i Polen.

Artikkelen peikar på at formann Mao sameina den allmenne sanninga av marxismen-leninismen med den konkrete utføringa av den kinesiske revolusjonen, og med det forsvara og utvikla marxismen-leninismen. Hans analyse av dei internasjonale tilhøva i dag og teorien hans om innde-

ling i tre verder, som er avleidd frå denne analysen, vert forklara ved hjelp av den klassiske marxist-leninistiske metoden — dei grunnleggjande motseiingane i verda i dag. Forfattaren legg til at analysen til formann Mao er til stor hjelp for proletariatet og dei marxist-leninistiske partia i alle land når dei skal stake ut den politiske linja for revolusjonen sin.

Artikkelen er omsett frå Peking Review nr. 51/1977.

Slagordet på denne plakaten i Warszawa betyr «sterkt vennskap» og markerer frasene rundt Sovjets nykolonialisme i Øst-Europa.

Det verdsomfattande sosialistiske systemet

Etter Oktoberrevolusjonen i Russland vart verda delt inn i to system — det kapitalistiske og det sosialistiske. Den sosialistiske leiren leia av Sovjetunionen vart til då mange land tok til å byggje sosialismen ved slutten av den andre verdskrigen. Då Stalin gjekk bort og dei moderne revisjonistane greip makta i kommunistpartiet i Sovjetunionen, vart Sovjetunionen ei sosialimperialistisk makt, og den sosialistiske leiren slutta å eksistere.

Opplysinga av den sosialistiske leiren tyder ikkje at sosialismen som eit verdsomfattande system ikkje eksisterer lenger. Dette er to ulike ting.

Fana til den store Oktoberrevolusjonen, som vart vraka av revisjonistklikken til Krustsjov og Bresjnev, har blitt heldt høgt av den store kinesiske revolusjonen, som utviklar og held ved like skattkammeret og æra til Oktoberrevolusjonen, og trengjer seg fram på vegen til Oktoberrevolusjonen og proletariatet sitt diktatur. Den har stadig større innverknad på framskrittet til menneskja.

Sidan landet vårt kom under militær okkupasjon har det polske folket blitt kjend med ein flom av baktale sett ut av Bresjnev sin

TRE-VERDENER

revisjonistkikk, om at Mao Tsetung sitt store Kina svik marxismen-leninismen sine prinsipp. Men det polske og det internasjonale proletariatet veit at dette er løgner som er dikta opp av marxismen-leninismen sine renegatar og dei fascistiske fiendane til den sosialistiske revolusjonen og proletariatet sitt diktatur.

Kina er eit sosialistisk land, men også eit utviklingsland som høyrer til den 3. verda. Landa i den 3. verda er på Kina si side. Det verdsomfattande sosialistiske systemet og det internasjonale proletariatet er drivkrafta i dei revolusjonære styrkane i verda. Samla om den proletariske internasjonalsismen dannar dei revolusjonære styrkane til alle folk som kjempar for politisk og økonomisk sjølvstende for alle land og nasjonar og imot imperialistiske krigar, ein verdsomfemnande samla demokratisk front for å slåst mot imperialismen, kolonialisme og hegemoniet til dei to supermaktene.

Mao Tsetung trygde det verdsomfattande sosialistiske systemet mot ein farleg trusel og ei mogleg øydelegging i hendene på styrkane til den internasjonale imperialismen då han forsvara frukten til den kinesiske revolusjonen og bygginga av sosialismen, og verna proletariatet sitt diktatur i Kina mot den alvorlege truselen frå russisk sosialimperialisme.

Grunnleggjande motseiingar i verda i dag

Mao Tsetung sin analyse av strukturen i den kapitalistiske verda og inndeling hans i tre gjensidig motstridande verder på bakgrunn av denne analysen gjer det mykje lettare for proletariatet i alle land og for alle ekte marxist-leninistiske parti når dei skal avgjere si eiga revolusjonære politiske linje.

Den grunnleggjande motseiinga mellom borgarskapet og proletariatet gjennomsyrrar heile den kapitalistiske verda. Alle stader der kapital er aktiv og motseiinga mellom proletariatet og borgarskapet eksisterer er det kamp mellom dei to klassene. Dette er marxismen sin ABC.

Grunnleggjande motseiingar eksisterer mellom imperialiststatar og mellom monopolgrupper, og motseiingane skjerpar seg heile tida. Av desse motseiingane er den største mellom USA og Sovjetunionen. På denne måten dannar sjølvsagt dei to supermaktene den 1. verda. Sjølv om motseiingane mellom dei utvikla landa utanom USA og Sovjetunionen er viktige i seg sjølve, kjem dei likevel i andre rekkje av vekt, og utgjer såleis ei særskilt gruppe — den 2. verda. Same kor viktige motseiingane mellom den 1. verda av supermaktene og den 2. verda av dei utvikla landa kan vere, bleiknar verdet av desse motseiingane ved sidan av hovudmotseiinga mellom USA og Sovjetunionen. Dei to supermaktene fører ein offensiv imperialistisk, kolonialistisk og hegemonistisk politikk, og dei vonar å sikre seg verdsherredømme ved å få kontroll over ikkje berre landa i den 3. verda, men også dei utvikla landa i den 2. verda.

Det eksisterer skjerpa grunnleggjande motseiingar mellom dei største imperialiststatane som utgjer den 1. verda, og koloniane, halv-koloniane og dei nyleg frigjorde landa og dei usjølvstendige landa som utgjer den 3. verda. Av di dei to supermaktene er dei største imperialistlanda, er dei og dei største fiendane til landa i den 3. verda. Men mens dei strevar for å leggje den 3. verda under seg, hindrar dei samstundes ekspansjonen og innverknaden til landa i den 2. verda, og gjer dei stadig meir avhengige.

For alle landa i den 3. verda og for menneskja i det heile utgjer dei to supermaktene den største faren. I særlege tilhøve kan det likevel vere skilnader. Stundom kan det vere den eine supermakta og stundom den andre som er den direkte og største fienden til eit særskilt land i den 3. verda.

I den noverande situasjonen der motseiingar utviklar seg i den kapitalistiske verda som heilskap, kan vi ikkje seie at kvart einaste land i den 3. verda uunngåeleg vil bli styrt av eller bli eit vedheng til ei av supermaktene som det opprettar tosidede statlege politiske,

økonomiske eller kulturelle samband med på grunnlag av dei fem prinsippa for fredeleg samlivnad mens det kjempar for frigjerung, eller etter at det har blitt kvitt den andre supermakta sin innverknad. Faren er der, men dette treng likevel ikkje skjæ.

I dag held dei utvikla landa i den 2. verda som ikkje har koloniar fram med å kjempe for å halde oppe og utvide dei områda der dei har innverknad og tradisjonelle marknader, særleg med omsyn til landa i den 3. verda, for å innføre billege råstoff og billeg arbeidskraft, og utføre kapital, industrivarer og tenester til dei. Dessmeir vert dei alvorlege klassekampene i desse landa i den 2. verda meir skjerpa og innfløkte for kvar dag som går. Uetter slåst desse landa på to frontar. Dei må halde oppe og utvide sin eigen innverknad i landa i den 3. verda og samstundes stå imot dei to supermaktene som sterkare enn nokon gong blandar seg opp i dei indre sakene til desse landa og prøver å skubbe byrdene av ei veksande økonomisk krise og tapa som følgjar av ei allmenn kapitalistisk krise over på dei.

Landa i den 3. verda kan og bør nytte skilnadene mellom dei utvikla landa i den 2. verda, motseiingane mellom den 1. og den 2. verda og dei stadig veksande og skjerpande motseiingane mellom dei to supermaktene i kampen for å stå imot den store faren dei to supermaktene er mot interessene deira, for å hindre at ein ny imperialistisk krig bryt ut og for å styrkje sin eigen suverenitet og politisk og økonomisk sjølvstende.

Den grunnleggjande motseiinga mellom det verdsomfattande kapitalistiske systemet og det verdsomfattande sosialistiske systemet er ikkje ei motseiing innanfor sjølve kapitalismen, men ei viktig og skarp motseiing mellom kapitalismen som heilskap og dei landa som byggjer sosialismen. Dei revisjonistiske leiarane i Sovjets Kommunistiske Parti skildrar denne typen motseiing som hovudmotseiinga i verda i dag, ei motseiing som er sterkare enn alle indre kapitalistiske motseiingar. Dette er likevel feil. I dag har alle land etablert visse naudsynlege økonomiske, politiske og kulturelle samband med kvarandre. Slike samband eksisterer mellom sosialistiske og kapitalistiske land, og omfattar og samband med imperialistland, som byggjer på dei fem prinsippa om fredeleg samlivnad. Men dei naudsynlege konsesjonane på dette feltet for å oppnå skjønsamd og samarbeid på grunnlag av likskap og gjensidig nytte, gjev ikkje arbeidarklassen i dei utvikla landa nokon grunn til å gje opp eller svekkje klassekampen, eller for folka i landa i den 3. verda til å gje opp eller svekkje folket sin revolusjonære kamp. Når den leiande revisjonistklikken i Sovjets Kommunistiske Parti gjekk til kompromiss og samarbeida med borgarskapet på kostnad av å viske ut klassekampen og folket sin revolusjonære kamp slik borgarskapet ynskte, tok leiarane i Kinas Kommunistiske Parti straks avstand frå denne opportunistiske høgredreinga. «Ein må aldri lite på ei imperialistmakt mot ei anna eller dekkje seg framfor ei anna imperialistmakt.» Kven kunne på nokon måte vere gjenstand for ei slik åtvaring? Problemet med borgarskapet sine agentar er ikkje ei sak som gjeld «tiltru», for dei tener i røynda borgarskapet. Alle marxist-leninistiske parti har peika på at ei slik åtvaring er feil. Dei marxist-leninistiske partia som vil få makta vil aldri lite på borgarskapet i landet, heller ikkje vil dei prøve å oppnå noko skjønsamd eller kompromiss med supermaktene. Men det er akkurat dette som vart gjort av dei gamle sosialdemokratiske partia og som vert gjort av dei moderne revisjonistane, for dei er begge borgarlege arbeidarparti. Utifrå det som er sagt kan vi dra den slutninga at ei slik åtvaring etter alt å dømme er tenkt for dei sosialistiske og kapitalistiske landa og åtvarar regjeringane deira mot å komme til noko skjønsamd eller kompromiss med nokon av supermaktene, av di folk berre på denne måten kan skjone kva ordlaget «tiltru» tyder. Men denne påstanden er også feil.

Vi veit alle korleis Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung var fast bestemte på å avvise slike sneversynte paroler som «Til helvete med alle forlik og kompromiss!» Marx og Engels peika på

TRE-VERDENER

at «der det gjeld å kjempe mot den eksisterande regjeringa, allierer vi oss jamvel med fiendane våre.» (Stein, 1849) Lenin nytta dei mest reaksjonære styrkane i Russland og på den internasjonale arenaen for å vinne sigeren for revolusjonen. Stalin og nytta nokre av troppane til den reaksjonære polske eksilregjeringa mot Hitler sitt Tyskland. Likeeins nytta Mao Tsetung dei reaksjonære Kuomintang-styrkane, som han hadde brote med, under motstandskrigen mot Japan. Det at eit land nyttar reaksjonære imperialistiske styrkar for å stå imot hovudfienden er diametralt motsett det å lite på dei imperialistiske styrkane. Jamvel under den andre verdskrigen då Sovjetunionen kjempa ein ulik kamp, slutta det seg til alliansen mot Hitler. Dette kan likevel ikkje bli tolka som sovjetisk «tiltru» til USA og Storbritannia.

For det internasjonale proletariatet undersleg det ikkje på nokon måte hovudoppgåva som er bygd i lyset av marxismen-leninismen og dei grunnleggjande prinsippa for klassekamp, å avgjere kven som i dag er den farlegaste fienden til revolusjonen og sosialismen. Det internasjonale proletariatet fører heller ikkje abstrakte diskusjonar om USA og Sovjetunionen utgjør den «same» faren. Den konkrete analysen av konkrete situasjonar er den revolusjonære kjerna til marxismen, mens dei som kritiserer teorien om dei tre verdene fullstendig ser bort ifrå dette. Dei smigrar seg overlag med sin lojalitet til marxist-leninistiske læresetningar og proletarisk internasjonalisme. Dei siterer Marx, Engels, Lenin og Stalin, men når dei analyserer eit problem, ser dei fullstendig bort ifrå kjerna i saka. Som ein følgje av dette, forsvarar dei Russland sin sosialimperialistiske stilling i røynda, same kva føremålet deira er og jamvel mot sin eigen vilje.

Asia, Afrika og Latin-Amerika er hovudområda for stormane til verdsrevolusjonen, som gjev imperialismen direkte slag. Det er slik tilhøva er i dag. Etter den andre verdskrigen fann ikkje nokon revolusjonære stormar stad i Europa, Nord-Amerika eller på Sydhavsøyane. Der var streikar og jamvel generalstreikar, men dei var berre økonomisk motiverte. Der var studentdemonstrasjonar og der var til og med revolusjonære arbeidardemonstrasjonar i Frankrike i 1968 og voldsame, blodige revolusjonære kampar i Polen i 1970 og 1976, førde av proletariatet mot det revisjonistiske diktaturet til borgarskapet. Grunnmuren for styret til kapitalen og borgarskapet vart ikkje øydelagd, sjølv om desse kampane førde til endringar i dei herskande kretsane. Jamvel i den fascistiske portugisiske regjeringa sitt tilfelle var nederlaget i den imperialistiske krigen som den førde mot dei afrikanske koloniane sine, skuld i samanbrotet. Difor burde vi kvitte oss med den borgarlege tenkjemåten som held Europa for sentret og den «teorien» som ser på folka i Asia, Afrika og Latin-Amerika frå standpunktet til ein «elitenasjon». Dette må vi gjere for å verte i stand til å knesettje ein revolusjonær og objektiv tenkjemåte når vi skal vurdere dei revolusjonære kampane i verda (desse vart grundig handsama av Mao Tsetung og leiarane i Kinas Kommunistiske Parti) og for å verte i stand til å nærme oss dei revolusjonære hendingane i verda, der brørne våre og dei underkua og utnytta folka i ulike land let blodet sitt strøyme, på ein ærleg måte. Denne «teorien» (som ser på folka i Asia, Afrika og Latin-Amerika frå standpunktet til ein «elitenasjon») som vert fremma med dei verste motiva av russisk sosialimperialisme i handsaminga av desse nasjonane, har blitt kritisert og fordømd, som rimeleg er, av leiarane i sentralkomiteen til KKP.

Ifølgje åtvaringa frå revisjonistleiarane i Sovjets Kommunistiske Parti, ser det ut for at det å leggje vekt på verdet til dei revolusjonære stormane i landa i den 3. verda tyder det same som å sjå bort ifrå den rolla sosialistssystemet og arbeidarklassa spelar i dei utvikla kapitalistiske landa. Dette er ei fullstendig grunnlaus baktale.

Den revolusjonære kampen til landa i den 3. verda vil ikkje hin-

dre, men oppmuntre proletariatet i dei utvikla kapitalistiske landa til å leggje ut på vegen mot revolusjonen med raskare fart.

Då dei utarbeidde ein analyse av dei økonomiske tilhøva, slo Marx, Engels og Lenin fast inndelinga av den naturleg forma kapitalistiske verda slik den var delt inn i «to verder» — den industrielle verda og jordbruksverda, by og land, dei underkua nasjonane og dei underkuande nasjonane. Tyder det som er skrive av dei som kritiserer teorien om dei tre verdene at grunnleggjarane av marxismen hadde «gløymt» klassekampen eller vike av frå dei marxistiske læresetningane? Ein burde merkje seg at i kvar av desse to verdene eksisterer samstundes proletariatet og borgarskapet, dei utbytta og utbyttarane like så vel som dei underkua og underkuarane.

På den sjette kongressen til Den kommunistiske internasjonale vart verda delt inn i tre typar land: Dei høgt utvikla kapitalistiske landa, dei medels utvikla kapitalistiske landa og dei koloniserte landa. Stalin heldt på denne inndelinga. Var ikkje verda delt inn i tre delar på same måten som den var delt inn i «tre verder»? Nettopp. Men dette veik ikkje det minste av frå prinsippet for klasseanalysen, det veik heller ikkje av frå marxismen-leninismen. Føremålet med denne inndelinga var å hjelpe arbeidarklassen i alle land og partiet hennar i å forme den politiske linja si i samsvar med revolusjonen sin karakter og dei revolusjonære oppgåvene som kvar av dei tre typene land står ansikt til ansikt med.

Slik som læresetningane til Marx, Engels, Lenin og Stalin var i tidlegare historiske perioder, er Mao Tsetung sin analyse av verda i dag og inndelinga hans i dei tre verdene på grunnlag av denne analysen til stor hjelp for proletariatet i alle land og dei revolusjonære partia når dei skal stake ut den politiske linja si for å foreine alle styrkane til verdsrevolusjonen.

Hovudområda for verdsrevolusjonen sine stormar

Då han las opp den politiske rapporten på vegne av sentralkomiteen i KKP sa Chou En-lai: «Den 3. verda har styrkt einskapen sin i kampen mot hegemonismen og maktpolitikken til supermaktene, og spelar ein stadig viktigare rolle i internasjonale saker.» Ordlaget «3. verda» har blitt nytta i vitskapleg litteratur og i politiske skrifter i meir enn tjue år. Så tidleg som i 1970 vart det skrive i politiske ordbøker, mens nokre menneske tyktest vere uvetande om dette, og gjekk så langt at dei spurde «kva er den 3. verda?» Kvar einaste arbeidar derimot kunne lett svare: «Dette viser til dei fattigaste, mest underkua og utbytta folka i dei asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske landa.»

Der det finnst svolt, treldom, underkuing og utbytting, der finnst det og oppreist og revolusjonære stormar. Den 3. verda er kjelda til store profittar og økonomisk styrke for internasjonal monopolkapital, særleg for USA-imperialismen og russisk imperialisme. Samstundes er den også den veikaste lekken i den politiske kjeda og nøkkelområdet for imperialisme, kolonialisme like så vel som hegemonismen til dei to supermaktene.

I dei utvikla kapitalistland og i dei imperialistiske festningane med moderne industri er dei største nære og moglege styrkane til arbeidarklassen samla. I ei høveleg stund då objektive og subjektive tilhøve for ein sosialistisk revolusjon er mogne, vil arbeidarklassen fullføre si historiske oppgåve og gravleggje kapitalismen i kapitalismen si vogge og imperialismen sitt fantasiland. Men i dag er desse landa enno ikkje «hovudområda for verdsrevolusjonen», sjølv om klassekamp går for seg og har vorte skarpare i den siste tida. Vi trur at den store dagen for kampar av stort omfang vil komme før eller seinare i Vest-Europa, Øst-Europa og Nord-Amerika. I dag derimot «kan ingen nekte for at stormane til verdsrevolusjonen ligg i dei breie stroka i Asia, Afrika og Latin-Amerika».

MANIFEST FRA I DDR

En gruppe som kaller seg *Forbund av demokratiske kommunister i Tyskland (BDKD)*, publiserte i vinter et hemmelig dokument gjennom det vest-tyske nyhetsmagasinet *Der Spiegel*. Nyheten gikk som en farsott over hele verden, for første gang ble det kjent at det eksisterte en organisert opposisjon innafor SED (det øst-tyske revisjonistpartiet). Mye tyder på at dokumentet er ekte, det blir bl.a. bekreftet av den rabiante reaksjonen til det øst-tyske borgerskapet. *Der Spiegels* korrespondent i Øst-Berlin ble utvist og det ble satt i gang en desperat klappjakt på forfatterne av manifestet.

Redaksjonen har fått oversatt dokumentet i sin helhet og gjengir det her for første gang på norsk. Ikke fordi vi anerkjenner gruppa som kommunister, slik de sjøl karakteriserer seg. Tvertimot avslører de gjennom mange av vurderingene i manifestet at det dreier seg om borgerlige politikere. Vurderinga deres av Stalin vitner om det, likeledes deres allmenne snakk om demokrati og flerpartisystem uten å se dette i forhold til de grunnleggende klasseforholdene i både Vest-Tyskland og DDR. Deres lovprising av den såkalte eurokommunismen viser at de ikke har noen forståelse for den moderne revisjonismens grunnleggende borgerlige og pro-sosialimperialistiske karakter, osv.

Når vi likevel mener at det er viktig å publisere dette stoffet, er det fordi vi støtter all opposisjon mot den fascistiske undertrykkinga i Øst-Europa. Vi ser det som svært positivt at også borgerlige grupperinger *organiserer* motstand. Dette er tendenser som vi ser i Tsjekkoslovakia med Charta 77, Polen og Bulgaria. Det som skiller opposisjonen i DDR fra f.eks. folkene bak Charta 77, er at BDKD regner seg sjøl som kommunister, det er bl.a. interessant at de snakker om «våre kamerater i Kinas Kommunistiske Parti», tar avstand fra Sovjets grenseprovokasjoner mot Kina osv.

Vi for vår del trur at det må vokse fram en *ekte* kommunistisk ledelse på kampen før det skal bli mulig å føre en seierrik kamp mot det fascistiske borgerskapet i Øst-Europa. En slik ledelse har bl.a. vært en viktig del av arbeiderkampene i Polen i 1971 og 1976. Men vi hilser all reell motstand velkommen og borgerlige grupper som dette, utgjør en viktig del av enhetsfronten i kampen. Vi vil derfor også i framtida trykke liknende materiale og vi oppfordrer leserne til å studere dette nøye. Kommunistar og progressive i Norge har mye å lære av det, ikke minst fordi det kommer fram en rekke eksempler på hvordan korrupsjonen og undertrykkinga arter seg konkret i DDR.

Redaksjonen

Partisjefen i SED, Honecker.

OPPOSISJONEN

«Vi er imot ettparti-diktaturet»

Med dette vender vi oss til den tyske offentligheten, og meddeler at vi, de demokratisk og humanistisk tenkende kommunistene i DDR, har organisert oss illegalt i et Forbund av Demokratiske Kommunisten i Tyskland (Bund Demokratischer Kommunisten Deutschlands — BDKD), fordi omstendighetene ikke ennå gir oss muligheter til noen legal forening.

Vi regner med at også likesinnede kamerater i BRD og i Vest-Berlin organiserer seg legalt, for å oppnå enhet mellom de kommunistisk-demokratiske kreftene i Tyskland. Nettopp nå har vi begynt å tilkjennegi vårt syn på demokratisk kommunistisk teori og praksis. Vårt stensilerte materiell utgjør en alvorlig fare for kameratene hvis det faller i urette hender. For å utbre våre tanker uten risiko vender vi oss derfor bevisst til et liberalt tidsskrift i BRD, som er like kjent for sin kritiske holdning til øst og til vest. Vi ber også de kommunistiske, sosialistiske, sosialdemokratiske og liberale journalistene i BRD om hjelp i dette.

Når selv ideologene i ZK (Sentralkomite — red.)-akademiet kommer ut på vest-tyske forlag, når DDR-intellektuelle utkjemper offentlige feider i vesttyske media — hvorfor skulle vi ikke bruke politiske rivaler som våpen i kampen for kommunistisk-demokratiske prinsipper? Også Lenin utnyttet sine muligheter til å publisere gjennom den borgerlige presse, ja til og med den keiserlige tyske hemmelige tjenestes 40 millioner gullmark anvendte han på en tvers igjennom fornuftig måte.

Kanskje får vi en dag, som SED (øst-tyske revisjonistparti, red.) — avleggerne DKP/SEW (vest-tyske revisjonistpartier, red.) i BRD/Vest-Berlin, muligheten til å utgi vår egen avis i DDR og bruke den i lovlig opposisjon mot den pseudososialistiske senkapitalismen, kalt «sann sosialisme», og dens reaksjonære politbyråkratiske foreldede overbygning.

En dag kan vi kanskje, som DKP/SEW i DDR, sende kameratene våre fra BDKD på partihøyskole i BRD. Så snart vi blir innvilget slik likestilling, skal vi gi avkall på den støtten vi nå håper på fra demokratiske journalister.

Blant partijournalistene i DDR finnes det heller ingen påfallende president- eller minister-morder, selv om sjefsredaktør Karl Marx' ord gjelder her også: det er den folketro pressens oppgave å undergrave reaksjonære menneskefiendtlige maktforhold overalt.

Vårt mål er et demokratisk-kommunistisk styresett i hele Tyskland, et styresett der alle menneskerettigheter er gjennomført fullt ut for alle borgere etter Marx-ordet om å tilintetgjøre alle omstendigheter som gjør mennesket til et undertrykt, foraktet, knekket vesen. Vi vet verken om eller når vi, eller generasjoner etter oss, når dette målet.

Vi tror ikke på Gudfader Marx, Jesus Engels eller Lenins Hellige Ånd, på historiens skjebnebestemte lovmessighet, men vi verdsetter «marxismen-leninismens klassikere» som viktige ledd i en lang tankekjede fra Morus og Campanella via de franske, engelske og tyske utopistene, opplysningstida, klassikerne fram til Bebel, Rosa Luxemburg og Liebknecht, og videre fram til Bloch, Harich, Havemann og Bahro. Både Luxemburg og Liebknecht forsvaret i skrifter som ikke er blitt trykt i DDR entydig en pluralistisk kommunisme.

En rød tråd kan følges: Fornuft i stedet for rettroende analyse av samfunnsprosessene, kommunistenes forpliktelser overfor den sosiale rettferdighet, kamp mot asosialt snylteri og for en kjempe humanisme.

Hvis Marx, Engels, Lenin hadde levd i dag, ville de ha sett med avsky på det dogmatiserte hedenske avgudsbilde som i dag er igjen av disse avholdte og bemerkelsesverdige personlighetene, og de ville vært å finne i vest-emigrasjonen — blandt eurokommunistene. Hvis Marx/Engels skulle skrive sitt «Manifest» i dag, ville de vel begynne: «Det går et spøkelse omkring i Øst-Europa — den Vest-Europeiske kommunismens spøkelse.»

Vi bringer noen teser om de teoretiske og praktiske hovedproblemer som etter vårt syn melder seg angående politikken til et BDKD i Tyskland. De skal tjene til selvforståelse og etter diskusjonen komprimeres til program og vedtekter. I den anledning må vi følge og videreutvikle erfaringene om hemmelig virksomhet fra nazi-tida. Arbeide i staten og partiet, parti- og FDJ-studieåret, siviltforsvaret og kampgruppene byr alle på muligheter til å sette seg inn i disse «revisjonistenes» teser og utbre dem — under dekke av å bekjempe dem.

I. KRIG OG FRED

1. Vi går imot tåkeleggingen med «generelle lovmessigheter». Sannheten er alltid konkret. Marxismens sjel er den konkrete analysen av den konkrete situasjonen.

2. Den uregelmessige utviklingen av statskapitalismen har ført til at det i dag finnes to imperialistiske supermakter, USA og USSR. I fredens interesse må vi håpe at det utvikler seg en pluralistisk avveid maktfordeling.

3. Faren for krig utgår fra begge de imperialistiske maktsentrene. Sovjets brutale bruk av napalm mot Folkerepublikken Kinas grensetropper og den vedvarende spenningen ved den kinesisk-sovjetiske grensen viser at tesen om Sovjetunionen som en makt som sikrer freden, er demagogi. Krigsfaren øker med supermaktens opprustning. Avrustning må gjennomføres.

4. I det vestlige imperialistiske systemet er den gjensidige avhengigheten blitt verdensomspennende, i næringslivet såvel som innenfor politikk og kultur. Fra den kanten truer følgelig ikke lenger noen fare for krig mellom de kapitalistiske industrilandene.

5. Den sovjetiske opprustningen til lands, til sjøs og i luften, oppbyggingen av hærer i den arabisk-afrikanske verden gjennom tilførsel av våpen, personell og opplæring og den økende militariseringen av hele det offentlige liv i Østblokken setter verdensfreden i fare. Ved MBFR-forhandlingene i Wien må Sovjetunionen forplikte seg til likeverdig avrusting og til å trekke troppene sine ut av Øst-Europa. Kolonisystemet må tillintetgjøres, også når det gjelder den røde imperialismen.

6. De oversjøiske NATO-styrkene må trekkes ut av Vest-Europa. BRD må trekke seg ut av NATO og DDR ut av Warschawapakten, og hele Tyskland må nedrustes fullstendig. FN's sikkerhetsråd kan garantere Tysklands nøytralitet. De pengene som på denne måten spares i Tyskland stilles til siste pfennig til rådighet for FN for den Fjerde Verden.

7. Det må komme til en ordning med Tyskland i form av en fredstraktat etter Lenins kloke formulering «Fred uten krigsbytte og annekasjoner». Russland har enorme landområder, hvorfor må det opptre som landrøver? Vi bifaller våre japanske kameraters holdning i spørsmålet om Kurilene. De har rett: Den russiske holdningen er stormaktssjåvinistisk i Asia såvel som i Europa.

OPPOSISJON — DDR

8. USSR har samtykket i avspenningspolitikken fordi de ligger etter i den tekniske og økonomiske utviklingen. Samtidig gjør de alt for å gjøre sitt militærapparat overlegent med vestlig hjelp, gjennom samarbeidsavtaler, teknisk-vitenskapelig samarbeid og liknende. I den kalde krigens tid var det nettopp dette de ville. Derfor finnes det ikke noe alternativ til avspenning. Bare avspenningen kan gi muligheter til en fredelig, radikal omforming innenfra i det sovjetiske maktområdet, en overgang fra den byråkratiske statskapitalismens asiatiske produksjonssystem til sosialistisk folkestyre og samfunn.

II. REFORMKOMMUNISME OG SOVJETISK ORTODOKSI

1. Alt som skal påvirke et menneske, må gå gjennom hodet, sier Marx. Vi tilføyer: Først må det riktige inn i hodet. Utviklingen av menneskerettighetene i Vest-Europa løp historisk parallelt med oppfinnelsen og utbredelsen av boktrykkingen, flyvebladet, avisene, utviklingen av menneskerettighetene i dagens Øst-Europa løper parallelt med massemedienes verdensomspennende kommunikasjonsystem, særlig fjernsynet.

Derfor er de røde pavene i Kreml så merkelig redde for mediene, derfor foreslår de i FN forbud mot satellittoverføringer. Bevares marxismen gjennom ustø og selvmotsigende overbevisninger eller gjennom det prinsippet den begynte med, nemlig å finne den beste løsningen på et problem ut fra motsigelsen mellom forskjellige meninger?

2. Den politbyråkratiske ortodoksien i Moskva er blitt objektivt reaksjonær. I egen imperialistisk maktinteresse hindrer den den kommunistiske verdensbevegelsen i å nå fram til ny erkjennelse, nye teorier, å gå til nye praktiske skritt. Den bedriver stormaktspolitikk uten hensyn til den internasjonale arbeiderbevegelsen eller de såkalte broderlandene.

Sammen med de mest reaksjonære føydalstater fører den en oljeprispolitikk som betyr inflasjon for arbeiderne under sosialismen såvel som kapitalismen, den opprettholder spenningen omkring Vest-Berlin, den setter inn kubanske hiwis i utviklingslandene og så videre. Alt sammen betyr det motsatte av progressiv politikk.

3. Russland har aldri opplevd reformasjon, opplysningstid eller liberal sivilisasjon. Dette preger partiet og staten i dagens Sovjetunion. Et teokratisk samfunn med til dels førkristne myter, med storrussisk nasjonalisme, med antisemittiske, antidemokratiske, antinasjonale måter å tenke, snakke og opptre på kan bare vekke avsky i Europa.

Vi står fast på retten til vår egen tyske nasjonale vei til sosialismen, som Moskva alltid har tilkjent oss i ord, men alltid nektet oss politisk.

4. Stalinismen var ingen avsporing, den er et system. Stalinismen og fascismen, under statsmonopolistiske forhold og preget av kampen for utvidet makt, er tvillinger. Vi husker konsentrasjonsleir-fangen Kurt Schumachers ord om stalinistene som rødlaakkerte nazi'er.

Stalin hjalp Hitler til makten ved å pusse KPD på det «sosialfascistiske» SPD. Dermed var han selv med på å organisere Hitlers maktovertagelse og hans angrep på Sovjetunionen. I 1947/48 pusset han igjen SED på «sosialdemokratismen», og ga dermed også tilhengerne av den kalde krigen, nynazistene og revansjistene i BRD stor innflytelse.

Kamerater som ikke var enige i denne Kominternpolitikken, som Tito, ble stemplet som «fascister» og isolert, forfulgt og myrdet etter rettssaker som bare formelt var rettssaker.

5. Vi deler derfor de kinesiske kameratenes oppfatning av de sovjetiske maktthavernes nyfascistiske karakter. De lagde konsentrasjonsleirer før Hitler, de praktiserer den dag i dag antisemittisme.

Tsaren forsørget sine politiske fanger og lot dem — som Lenin og Stalin på en bondegård i Sibir — leve i forvisning. Straff- og arbeidsleirenes uhyrligheter og galehusene for kritikere ble forbeholdt det stalinistiske politbyrå.

I Sovjetunionen og i mange annekterte østeuropeiske stater har systemets barbari krevd flere menneskeliv etter 1945, under kameratene, enn krig og Hitler-fascisme. Det er mer enn symbolsk når de siste av Lenins stridsvogner i 1977 forlater USSR.

6. Arbeiderklassen i Sovjetunionen blir utbyttet av en snyltende byråkratklasse, som tilegner seg mesteparten av merverdien. Først i 1956 ble det innført en allmenn sosialforsikring for arbeidere og funksjonærer, bare siden 1966 kan de faktisk livegne, stavnsbundne kolchosbøndene heve en mager inntekt. Ikke engang innenfor Sovjetunionen finnes det normal reisefrihet. Levestandarden er betydelig lavere enn i de kapitalistiske industrilandene.

Hvor er de sosiale og framfor alt politiske erobringene? Det er sant at arbeidsløsheten er overvunnet. Staten betaler en hær av parasitter med skinnbeskjeftigelser i undertrykkelsesapparatet. Ellers ville rasjonalisering og automatisering ha ført til arbeidsløshet som i den vestlige formen for statsmonopolisme.

Men hvor er framfor alt denne såkalte sosialismens menneskelige, demokratiske profil? I våre dagers russiske føydalsamfunn er herskerne helt ute av kontroll og mektigere enn tidligere årtuseners absolutt herskende fyrster. De deler ikke engang makten med kirken.

7. Etter Oktoberrevolusjonen har ingen banebrytende teknisk—vitenskapelig erkjennelse kommet fra Sovjetunionen. Landet som i tsartiden var storeksportør av landbruksprodukter er i dag avhengig av amerikansk hvetieimport.

Sjarlataneriene til en viss Lysenko, som greide å utrydde alle Russlands hardføre kornsorter, viser oss «marxismen-leninismens» sanne ødeleggende virkning på vitenskapen. Dens foreldede religionsdogmer kveler skapende tanke og handling. Enten det gjelder relativitetsteorien eller kybernetikken, kunstfiber eller elektronikk, løper russerne nå som før etter Vestens nyheter.

8. De uthasunerer i dag at de har tatt igjen USA når det gjelder stål- og sementproduksjon. Samtidig hevder de at USA ikke har uttømt sine tilsvarende ressurser. I et krisetilfelle kan altså USA produsere 50 prosent mer enn Sovjet.

Denne tonn-ideologien vitner om fullstendig mangel på forståelse for stoff-, struktur- og de effektive omvandlingsprosessene i vestens moderne nasjonaløkonomi. Sovjetunionen produserer nå som før gammeldage og dyre varer — og er stolt av det attpåtil. Samtidig velter den stadig mer av disse byrdene over på RGW-statene ved å presse prisene i været. De setter masse og kvantitet i stedet for varenes forlenget foreldede kvalitet.

9. Motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold krever i Sovjetunionen en løsning. Den sosiale, rasemessige, nasjonale og religiøse undertrykkelsen er en skam for et parti som kaller seg kommunistisk og påberoper seg å handle helt på samfunnets vegne.

Vi sier klart fra: Vi har sympati for alle folkeslag i Sovjetunionen — med landets herskende klasse, som også personlig er tvers igjennom korrumpert, vil vi derimot ikke ha noe å gjøre. Like lite som med deres stattholdere i DDR, hvis vesentligste funksjon er å berike seg gjennom gaver som går på DDR-arbeidernes bekostning.

10. Vi går inn for en teoretisk og politisk totalt reformert kommunisme, som etter Lenin omfatter det beste menneskeheten til nå har frambrakt. Vi er derfor

— mot ettparti-diktaturet, som er sekretær- og politbyråklikkens diktatur,

— mot proletariatets diktatur, som er et byråkratiets diktatur over proletariatet og mot hele folket,

— for partipluralisme, for friheten er, ifølge Rosa Luxemburg, alltid friheten for de anderledes tenkende,

OPPOSISJON — DDR

— for et uavhengig parlament, som utgår fra velgernes frie beslutning,

— for en uavhengig høyesterett, der hver borger kan fremme sine klager over maktmisbruk. Selv i Preussen kunne en møller vinne en rettssak mot kongen. Under den «virkelige sosialismen» må den maktesløse ånd bøye seg for den sjelløse makt, uten å kunne kreve juridisk beskyttelse,

— for en regjering som ikke er avhengig av livsfremmede ZK-apparatsjik'er,

— for avskaffelsen av den «demokratiske sentralismen» i partiet, staten og samfunnet, da sentralisme er mot demokratiet.

Vi er for et tillitsfullt forhold i samarbeidet mellom demokratiske kommunister, sosialister og sosialdemokrater i Tyskland, i Europa og i verden. Vi er ikke for en førsterangs sosialistisk og en annenrangs proletarisk internasjonalisme, men for internasjonalismen som den sto fram på Berlin-konferansen av kommunist- og arbeiderpartier.

Dér er standpunktene fastslått og ikke i partiets interne anvisninger, der det heter: Hva Carillo, Berlinguer og Marchais har fortalt oss der, angår ikke partiene i de sosialistiske landene.

Vi er ikke blinde og innbiller oss ikke at vi har noen innsikt i den historiske utviklingen som de andre partiene innenfor arbeiderbevegelsen mangler. Vi vet fra politbyråets betraktninger at deres innsikt alltid vokser fram på etterskudd. Alle menneskegrupper arbeider mot sine mål, sier gamle Engels, men resultatet blir noe ingen har villet. Målet må for demokratiske kommunister være et samfunn der alle mennesker kan være brødre, uten å ta skade på sitt livssyn. Nathan den Vise står oss nærmere enn den leninistiske versjonen av kommunismen.

Vi går inn for å gjøre slutt på den ødeleggende splittelsen i den internasjonale arbeiderbevegelsen, som gjennom de russiske instruktørene dels er framkalt, dels generelt forsterket.

Sovjetiske soldater i Øst-Berlin.

Vi tror ikke Lenins parti-, demokrati- og statsbegreper duger. Kanskje hadde han kunnet praktisere dem riktig i Sovjetunionen. Vi må rette oss etter de historiske fakta og erfaringer som stemmer for oss.

Vi er for juridisk og forfatningsmessig virkelig og utvetydig sikret forsamlings-, presse-, organisasjons- og trosfrihet. Statstjenestemenn bør ikke være forpliktet av en innskrenket partisekretærs tilfældige ambisjoner, men av loven og allmenheten.

Vi er for avskaffelsen av marxismen-leninismen som statsreligion. Vitenskap, kunst og litteratur, åndslivet i det hele tatt, bør være fritatt for reglementer. Menneskeånden bør ikke underkastes det umenneskelige byråkratiet, det umenneskelige byråkratiet må underkastes menneskeånden.

Den skapende personligheten Marx ville i dag forlengst ha forkastet de franske sosialistenes tese om klassekamp og sin egen om proletariatets diktatur som foreldede. Han ville blitt arrestert, innesperret eller hengt, om ikke for annet, så for sin hån mot «de selvopnevnte førernes autoritetsovertro».

III. TYSKLANDSPOLITIKK

1. Ennå har ikke Sovjet nådd sitt mål: Å gjøre den tyske splittelsen evig. Også SED-sosietetens Tysklandspolitikk har hittil mislykkes.

Ingen teori kan fjerne spenningene ved grensen og omkring grensen. Ingen pseudoteoretiske hårkløvier om nasjonen får det praktisk uløste nasjonale problemet ut av verden. Dermed vil det også i framtiden, trass i all avspenning, finnes en spenningskilde som er farlig for verdensfreden.

Alle maktkampene i politbyrået — Ackermann, Zaisser, Herrstadt, Oelssner, Schirdewan, Ulbricht mot Honecker — var forbundet med det nasjonale spørsmålet. De historiske erfaringene

OPPOSISJON — DDR

Politimann passer på lokalene til Der Spiegel etter at avsløringen av manifestet førte til utvisning av bladets korrespondent i Øst-Berlin.

Lokalredaksjonen til Der Spiegel i Øst-Berlin må pakke sammen.

3. For å forberede denne utviklingen kan det tenkes en rekke tiltak, som DDR-forskere har arbeidet for i årevis:

- DDR blir medlem av GATT,
- Samarbeid med Verdensbanken,
- DDR-marken må kunne veksles. I dag er dette i praksis mulig gjennom Intershop- og Exquisit-praksis, såvel som praktiseringen av lovlig valutaimport.
- Innføring av en Berlin-Mark, som er gangbar i begge de tyske statene, og som har samme verdi som Forbundsbankens mark.

Disse økonomiske tiltakene kunne tjene som midlertidige reguleringer ved opprettelsen av en tysk valuta. Parallelt med dette behøves en ekspropriering av polit-byråkratiet og DDR-millionærene. De cirka 90 milliarder DDR-mark på kontoene er ikke tjent på ærlig arbeid, men for en avgjort overveiende del gjennom spekulasjon og utbytting. Overvinnelsen av statsgjelden og den fastfrosne inflasjonen ville være forutsetninger for en fellesvaluta knyttet til hovedstaden og for markens konverterbarhet.

Politisk ville det bety at den «virkelige sosialismen» kunne oppgi sitt umenneskelige ansikt med mur, KZ-mordanlegg og minefelt, fordi den økonomisk-politiske grunnen til å flykte fra DDR-myndighetene i millionvis faller bort. Dette ville være en sann hjelp i våre kameraters harde kamp, ikke bare i Vest-Europa.

De eventuelle fordelene for DDRs RWG-partnere er innlysende. De kunne sikre seg den høyeste kvalitet og mest moderne teknikk til fastsatte leveringstider. BRD-industrien kunne drive under høykonjunktur i de neste ti år for å flaske opp det av-industrialiserte utviklingslandet DDR. OECD-statene kunne åpne en solid handelskanal inn til RWG-markedet for seg. Og endelig kunne konserner i DDR og BRD inngå direkte samarbeide på det teknisk-vitenskapelige, økonomiske og personellmessige område.

Disse økonomiske tiltakene krever en politisk komplettering. Her krever vi: Innføring av uhindret reisevirksomhet mellom DDR og BRD ved at alle overflødige toll- og kontrollformaliteter avskaffes. Som overgangsløsning forlanger vi senkning av reisealderen til 35 år, da yrkespensjonistene i politbyrået vel ikke kan avvise denne aldersgrensen for å kunne bestemme over seg selv.

Det må slutes en avtale mellom Bonn og Øst-Berlin, parallell til israelske og liknende reguleringer, som sørger for at skolevesenet får full erstatning for sine utgifter i tilfelle skifte av arbeidsplass fra den ene tyske staten til den andre.

Denne avtalen kunne også regulere formidlingen av vesttyske arbeidsløse til bedrifter i DDR, og særlig av ungdom til utdanning. Forøvrig viser erfaringene fra Jugoslavia at gjestarbeidere fra sosialistiske land sosialt og politisk vanligvis hevder seg.

Dessuten krever vi bevegelsesfrihet i Berlin, og at vest-berlinske arbeidsløse tas inn i DDR-bedrifter på den tariff lønn fagforeningene har forhandlet seg fram til.

fra USSR, Vietnam og Korea beviser riktigheten av sovjetiske forskeres generaliseringer: den nasjonale komponenten er mer levdyktig enn den sosiale.

Politbyråets teori og praksis under Honecker står i direkte motsetning til de nevnte statenes kommunistpartiers teori og praksis.

De demokratiske kommunistene kan bare oppnå politisk innflytelse i Tyskland hvis de gjør Marx' første krav fra revolusjonen i 1848 til sitt eget og i årtier holder urokkelig fast ved at «Hele Tyskland må erklæres for en forent, udelelig republikk».

2. Utviklingen tillater i dag at man setter opp nye tankemodeller i Tysklandsspørsmålet. Vi er for en offensiv nasjonal politikk, for et opplegg med sikte på et gjenforent Tyskland, der sosialdemokrater, sosialister og demokratiske kommunister danner en overvekt mot de konservative kreftene. Det vil være det avgjørende bidrag til en europeisk fredssikring i Tyskland.

Dette Tyskland kan og må bli en bro mellom øst og vest, en fredsstabiliserende faktor. Stikkordene til dette lyder: alle fremmede tropper trekkes ut som en følge av avspenningen, Tyskland trer ut av militærpaktene, fredelig overenskomst mellom de to tyske statene, nøytralitetsgaranti gjennom FNs sikkerhetsråd, total avrustning og overføring av de innsparte rustningsutgiftene til den Fjerde Verden, assosiering med EWG og RWG, alle BRD- og DDR-partier tillates i hele Tyskland, frie, hemmelige valg til nasjonalforsamling, en nasjonalforsamling konstitueres og en forfatning utarbeides, gradvis tilnærming av lovverket på alle samfunnets områder.

OPPOSISJON — DDR

Den tyske arbeiderklassen er og må fortsette å være en arbeiderklasse. Solidariteten gjelder dessuten gjensidig, århundregammel tradisjon og blodsband lar seg ikke bryte, hverken av imperialistisk maktpolitikk eller politbyrå-quislinger.

5. Storstilte samarbeidstiltak må innføres mellom på den ene siden tyske handelskonserner og tjenestefirmaer og på den andre siden konsumorganisasjoner i DDR. Med fagforenings-, SPD- og statseide foretak i BRD, og dessuten mellom FDGB og DGB, kunne det slutes driftsavtaler om kompensasjon, særlig for ferier og rekreasjon. Det samme gjelder ungdoms-, idretts- og kvinneorganisasjoner.

IV. OM DEN INDRE SITUASJONEN I DDR

Hvorfor blir avstanden mellom DDR og BRD i arbeidsproduktivitet, som ifølge Lenin er det endelig avgjørende kriteriet på overlegenheten i en samfunnsordning, stadig større på nasjonaløkonomiens forskjellige områder?

Hvorfor avtar ikke strømmen av utreise-søknader og forsøk på å flykte fra republikken, selv med livet på spill?

Hvorfor flykter 94 prosent, altså flertallet av funksjonærene også, i ånden fra landet og slår kveld etter kveld på ARD og ZDF? Fordi den politisk-ideologiske åndsterroren er uutholdelig, fordi flukten til en annen verden er nødvendig for å overleve.

Hvorfor stiger forbruket av legemidler i DDR raskere enn det som er gjennomsnittlig, slik at forbruket av «LMA»-tabletter («Leck mich am Arsch» — «Kyss meg i ræva-tabletter» — DDR-forkortelse for psykofarmaka, red.) ligger seks ganger så høyt som for andre medikamenter?

Hvorfor hører DDR til verdenstoppen når det gjelder skilsmisser, selvmordsprosent og alkoholmisbruk? Hvor ligger feilene i dette samfunnet?

Hvorfor er datschismen (Oppkalt etter datscha, i DDR det russiske låneordet for weekendhus) blitt den framherskende livsformen?

Vi kunne stille flere spørsmål fra enkelte livsområder, som måtte bedømmes på en for politbyrået like nedslående måte, selv om de gjorde statistikken ennå falskere. Den endelige årsak til disse deprimerende kjensgjerningene, som er en hån mot det sosialistiske «nye menneske», er å finne i en politisk overbygning uten demokratiske spilleregler, i den skandaløse forskjellen mellom etisk teori og umenneskelig praksis, i motsigelsen mellom PK (Produktivkreftene) og PF (Produksjonsforholdene). DDR er utkastet til en 16. (Sovjetisk) unionsrepublikk, der de negative sidene er forsterket med tysk grundighet.

Den østtyske arbeideren kan være like klok, hendig og oppfinnsom som sin vesttyske kollega. Men vil han det? Har han ærgjerrighet til å drive arbeidsproduktiviteten i været? Spores han til å tjene mer penger på ærlig vis, gjennom å virkelig øke sin ytelse? Eller bør han ikke heller bruke bedriftens kraft, verktøy og materialer til privat arbeid i fritiden? Enhver som arbeider i industrien eller jordbruket, i helse- eller transportvesenet, i handelen eller som lavere statsfunksjonær, ser det: Den som ikke arbeider, lever best. Burde man ikke etterlikne ham?

DDR mangler angivelig arbeidskraft, men de fagfolkene som finnes kan ofte ikke beskjefliges på fornuftig vis, fordi det er mangel på materialer, energi, transportkapasitet eller liknende. Planen blir oppfylt med blyant på brigadeoppgjøret, og resultatene forfalsket, så lønningsposen stemmer.

Slik oppstår millontap. Da forfølges arbeiderne av overtids-, søndags- og fridagsarbeide. Ennå en gang blir lønnsfondet sterkt overtrukket, og gapet mellom tilbud og etterspørsel ennå større.

Det mangler reservedeler som i verdi utgjør noen pfennig, men

dermed går hele produksjonsavdelinger i stå. Tid og arbeidskraft går tapt i mengder, på kryss og tvers i republikken for å rekke det nødvendigste når det røyner på. Atter lekker millioner bort. Med denne produksjonsmåten ville enhver kapitalist gå til grunne. Hos oss betaler arbeiderne og bøndene for det byråkratiske apparatets udugelighet med sin levestandard, som er lavere enn i vesten.

Kamerater, vi minner om: Hos NØSPL (Nytt Økonomisk System for Planlegging og Ledelse av Nasjonaløkonomien, økonomi-politisk reformforslag med liberale elementer, 1963—67, red.) kan man lese den mest knusende kritikk av systemets utilstrekkeligheter. Det dreier seg derfor ikke om fiendepropaganda, men om offisiell stats- og partidoktrine. Det er bare det at Honecker-administrasjonen, som tok munnen så full og skulle forbedre alt, har forverret det organiserte kaos inntil det utålelige. Aldri i DDRs historie har det vært et slikt gap mellom fordring og virkelighet. Aldri har arbeiderne vært så intensivt utbyttest som nå. Vi spør: Har arbeiderklassen kjempet for åttetimersdagen eller for det pauseløse skiftsystemet? Familien er skilt dag og natt, men partiet hever pekefingeren: oppdra barna deres sosialistisk, de er ustabile. I weekenden skal far på Kampgruppe, mor driver ZV (Sivilforsvar), sønnen GST (Forbundet for Sport og Teknikk, organisasjon for før militær og militærsporslig oppdragelse og utdanning), datteren DRK — alle under politbyrå-kastens beskyttelse!

Om ukedagene vil vi ikke snakke: Agitator-snakke, partimøter, fagforening, FDJ, DSF (Foreningen for Tysk-Sovjetisk Vennskap), parti-, FDJ- og fagforeningsskoleår — og overalt i avisene det samme lederlitani.

Kollektiviseringen er total, selv den felles søndagsmiddag er erstattet av pliktdemonstrasjoner, pliktvelkomster, plikt-avskjeder — vanligvis for en Sovjet-turist.

Marx pleide å si om en fransk potentat som alltid hadde sine yrkesjublere med seg når han var ute på reiser, og som etter vellykt brøling spanderte varme pølser på dem: Hurra for pølsene, hurra for viktigeren! Vi forlanger innføring av tittelen Øverste DDR-bajas.

Og i fullt alvor: Slutt på dette utrolige tyveriet av folks fattige fritid og på de livsfarlige trafikkforholdene ved tvangsforanstaltningene, de er en hån mot barnas sikkerhet!

Vi spør: Har arbeiderbevegelsen kjempet for å holde liv i en uoverskuelig hær av unyttige parasitter i partiapparatet, partiets høy-, distrikts-, krets- og spesialskoler, FDGB (Det Frie Tyske Fagforeningsforbund), FDJ, DSF, GST, ZV osv., osv.

Kjempet de for at disse ML- (marxist-leninisme) prestene skulle få leve på statskassen? På tross av de årvisse minister-rådsbeslutningene om reduisering av apparatet, bare vokser, vokser, vokser også den statlige forvaltningen? Og alt dette til tross for at et dusin computere ville være i stand til å frigjøre 100 000 forvaltere til høyst nødvendig arbeid? Vi spør: Hvorfor trenger DDR i forhold til BRD åtte ganger så mange ansatte i politiet og sikkerhetsapparatet, når man hver dag kan lese i ND (SED-sentralorganet «Neues Deutschland») om hvordan folket elsker herrene? Hvorfor trenger DDR en hær av journalister, som alle gjengir nøyaktig det Lulas (Lügen-Lamبرز, SED-opppavn på Werner Lamberz, medlem av SED-politbyrået. Han er sekretær for agitasjon, og DDR-pressen faller innenfor hans arbeidsområde) agit-kommisjon dekreterer via fjernskriver? Og en hær av ML-folk, fra barnehagen til høyskolen, som alle hevder det samme livsfjerne dogmet?

Vi slår fast: Ingen herskende klasse i Tyskland har noen gang snyllet slik og sikret seg slik mot folket som de to dusin familier som behandler landet vårt som en selvbetjeningsbutikk. Ingen har latt bygge så overdrevne gylne gettoer i skogene, bevoktet som festninger. Ingen har korrumpert og beriket seg til de grader med spesialforretninger og privatimport fra vesten, med ordensskrammel, premier og spesialklinikker, inntekter og gaver som denne kasten.

OPPOSISJON — DDR

Tenk nøye etter: Har en eneste av disse selvoppnevnte førerne noengang kastet fram en ide, eller skrevet en bok eller i det minste en artikkel? Om noe som helst fagområde eller i det minste om politikk?

Nei, de har ansatt egne referenter og institutter til å produsere blyskramlet sitt, de såkalte taler, der tankeløsheten avslørende nok blomstrer i en stil som Lenin av nødvendighet brukte overfor russiske analfabeter, og som i dag blir imitert slavisk. Har en eneste av de virkelig intellektuelt produktive toppfunksjonærene noengang hatt et viktig embete i maktens sentrum? Nei, de kom som Becher (Johannes R. Becher, forfatter, 1954—1958 minister for kultur) eller Abusch (Alexander Abusch, forfatter, 1958—1961 minister for kultur, til 1971 medlem av ministerrådet) aldri ut over den statlige rammen, kontrollert av ansiktsløse apparatsjiks.

Vi spør: Ble en skarp hjerne noensinne sjefsredaktør i Tysklands dårligste avis? Å ja, en gang var Herrnstadt (Rudolf Herrnstadt, sjefsredaktør 1949—1953, kandidat til politbyrået, i 1954 utstøtt av SED som motstander av Ulbricht) sjefsredaktør i ND. Han ble skjøvet tilside. Den som regjerte der i dag, kan hverken tenke eller skrive. (Joachim Hermann, kandidat til politbyrået.)

Nyhetsformidlingen er deretter, og DDR-borgeren forstår den overhodet ikke hvis han ikke på forhånd har hørt nyheter fra vest.

Vi krever en partidiskusjon om den knusende analyse av DDR-mediene som en av våre kjæreste forfattere, Stefan Heym, har offentliggjort i Stern!

Dessuten er disse politbyråkratene sykkelig forfengelige: Tell bare titlene: Vi, Erich og Co. av Bresjnevs nåde, konge av Preussen etc., etc. Tell de personlige lovprisningene fra kravende spytslikere på alle ZK-, Folkekammer-, distrikts- og kretsmøter, tell «verkene», samlede selvfølgelig, til disse viktigperene, og tell dagene til de blir tråkket ned: Se på Stalin, se på Ulbricht, se på NØSPL: I dag nasjonalpris, i morgen makulatur, leve den vitenskapelige ledelsesformen.

Dette er fantastisk: Nummer en (SED-generalsekretær og statsrådspresident Erich Honecker) og vedkommende fagsekretær avgjør hva som skal skje i en sak, etter at vedkommende avdelingsleder har lagt fram et forslag. Avdelingslederen, en totalt avhengig, hensyns- og ryggradsløs mann, anonym, bestemmer hva som skal komme ovenfra. Ovenfra kommer bare det som ikke kan sette stillingen hans i fare, for partiet har alltid rett, kamerater.

Ingen minister våger å motsi en avdelingsleder i ZK, hans egentlige overordnede: Partiet bestemmer, kamerater, ikke forstanden.

Tre verdensfremmede mennesker, som i årtier har bodd i gettoen, omhyggelig avskjermet mot alt som rører seg i folket, uten fagutdannelse, dekreterer åpne fjøs (fjøs overtatt fra Sovjet, av lett konstruksjon og med en åpen side, som ikke har hevdet seg i praksis).

Sovjet-vitenskapen er avgjort ledende. LPG-bøndene betaler. Hemmet av foreldede tankemåter også i sin politiske dømmekraft kanaliserer de tuseners fagkunnskaper. Det er ingenting å undres over at industri, samfunn og stat blir hengende etter i kvalitet. Slik er det på det sentrale planet, på krets- og på distriktsplanet. Da den øverste ledelsen ikke er i stand til å lede, kan de på de lavere trinnene, om de så var i stand til det, ikke gjøre noe med dette forferdelige prinsippet. Systemet trækker sine kritikere flate.

Tenk nøye etter: Nummer en skaffer bare i 1977 familien tre ordener. Hva koster det?

Han stapper sine slektningers hus fulle fra kjeller til loft med den mest moderne vestlige komfort. Til svogeren, som på byen er kjent som skjortejeger, skaffer han en avdelingsleder-stilling i ZK i den ideologiske avdelingen, der DDRs dyreste arbeidsløse trækker hverandre på tærne. Der har han ferdig en ministerpost, en høyt betrodd stilling i fagforeningens vest-apparat, til kone og svingerfar.

Kommentar ved middagsbordet i det Store Huset (SEDs sentral-komite ved Marx-Engels-plassen i Øst-Berlin): Hvordan blir man

når man kjenner Erich godt? Svar: *Feist* («feit» — og dessuten Margot Honeckers pikenavn).

Han skaffer ekstra-tittel til alt ordensskrammel, hans mest trofaste støtter blir «Helter» — pris? Nåja, som herren, så hunden: En kultursekretær (Kurt Hager, medlem av politbyrået, som driver DDRs åndselite i landflyktighet) snakker om hvor moralsk man lever i partiets mest verdifulle kader: De eier ikke noe hus, ingen bil, ingen luksus-yacht, ingen feriesteder, sykehus eller liknende.

Det stemmer, de lar staten betale alt for seg: Arbeideren får i AWG (Arbeidernes Boligbyggelag) bruke sin lønn til boligbygging og sjåføren får betale sin bil og sin bensin. Politbyrå-medlemmene skal ikke gjøre denslags usle privatinnkjøp. Selv ved middagen er de for seg i ZKs egen spisesal — kamerater, ta en gang heisen i det Store Huset opp til etasjen over de vanlige apparatsjikenes spisesal! Kast et blick på deres statspolitibevoktede avfallshaug!

De håper sikkert at kapitalismen ennå i lang tid skal produsere små bekvemmeligheter som de kan nyttiggjøre seg. Samtidig har de i årevis latt tollvesnet konfiskere vestsjokoladen som bestemødrene har med til sine barnebarn, og først valutamangelen har nå ført til lettelser i importrestriksjonene.

Kultursekretæren (Hager) sier at han er Spaniaveteran. Han har aldri hørt et skudd ved fronten, bare fra likvideringsavdelingene til GPU (Det russiske hemmelige politi). Han lå aldri i ild og dritt, men bestyrte bibliotekene bak fronten og renset dem for trotskistisk litteratur. Som provokatør for GPU renset han også ut endel mennesker. Som agit-sekretæren (Lamberz) forfalsket han sin legende. Lamberz kom fra en nazi-borg, og den dag i dag er tidligere nazister travelt opptatt i ND- og agitasjonsapparatet.

Lula forfalsket spørreskjemaet sitt, noe som ifølge bestemmelsene er en forseelse som utelukker partimedlemskap. Slik kvalifiserte han seg som arbeider og viet seg deretter sin karriere og pleien av sitt private image.

Det finnes ennå en agit-sekretær, opptatt med kontrollen av DKP, som kaller seg snekker av yrke, fordi han engang for 56 år siden i fire uker var ansatt av en snekkermester for å hjelpe til med å sortere planker — er det nå klart, kamerater, hvorfor emnet sjefenes biografi på det strengeste er tabu?

Nummer en i hovedstaden (Konrad Naumann, SED-distriktssjef i Berlin) skaffer offisersstillinger i MFS¹ (Statssikkerhetsministeriets) distriktsforvaltning til sine sønner, og et palassteater av en villa, utstaffert av Möbel-Hübner (Vest-Berlin). Lula regulerer følgene av sine amorøse utflukter med rikelige bevilgninger fra statskassen.

Korrupsjon, misbruk av stillinger, skandaløst snylteri og favorisering av slektninger hvor man enn ser. Etter bestemmelsene skulle denslags kamerater forlenget vært utstøtt fra partiet.

Tenk nøye etter: Slikt skaper et politisk-ideologisk klima som gjør at DDR-borgeren lever i en halvschizofren situasjon: Offentlig og med munnen er han for denne underlige sosialismen, privat og i sitt hjerte drømmer han, som regel altfor positivt, om vesten og praktiserer daglig åndelig og noen ganger reell republikkflukt.

Denne klikken i toppen skader sosialismen i Tyskland og Europa mer enn all den såkalte fiendepropagandaen. De går fram etter den gamle kvakksalveroppskriften, det er mengden som gjør utslaget, og gjennom overdosering oppnår de sine klients politiske død. Slike tilstander forklarer hvorfor partiet i 1953 i DDR, i 1956 i Polen og Ungarn, i 1968 i SSSR var blitt handlingsudyktig over natta.

Den nevnte schizofrenien finnes også blant kommunistene, som må lystre mot bedre vitende. Den udemokratiske sentralismen tilintetgjør dem ellers politisk, materielt og økonomisk. De kan ikke forsvare seg. I partiet, i fagforeningen, i konflikt-kommisjonen, i arbeidsretten, ved ABI (Arbeider- og Bondeinspeksjonen, kontrollorgan for gjennomføringen av parti- og statsledelsens beslutninger) i parlamentskommisjonene, kort sagt, hvor de enn vil legge

OPPOSISJON — DDR

fram sin klage, lyder alltid bare den ene stemmen til Nummer En på vedkommende ledelsesplan, vedkommende fagsekretær og hans tjenestegjørende apparatsjikk'er.

Vi er kastet tilbake til før den reaksjonære føydalordningen. Vi har før-tsaristiske tilstander. Dette dreper ethvert initiativ og enhver ansvarsfølelse, og åpner veien for slurv, rot, sløseri, tyveri og kveler samfunnets fremskritt. Det får DDR til å gå i ring, politisk, økonomisk og sosialt: Intet nytt fra østfronten.

Tenk over dette: Nummer En har avlagt ed på å øve rettferdighet mot enhver, Helsinki-dokumentene er underskrevet, menneskerettighetene er akseptert — det er den ene siden. (Forøvrig: I 1952 hadde det DDR-styrte KPD som det eneste parti i Forbunds-dagen ikke stemt for tilslutning til menneskerettighetskonvensjonen.) Generalsekretæren (hvilken symbolsk sammenknytting av militærbrutalitet og byråkratisk holdning!) lar X reise ut av landet som skuespiller med fynd og klem og lar samme dag arbeiderfamilien Y arrestere og innesperre, fordi de også ville reise ut. Da gråter de mindreårige arbeiderbarn — faren metallarbeider, moren ekspeditrise — øynene ut på seg etter sine foreldre. Der sitter de med gamle bestemor, fordi foreldrene deres trodde at de kunne stole på en skriftlig, internasjonal garanti fra et statsoverhode.

Kjente mennesker, kunstnere, vitenskapsmenn og teknikere blir avskåret fra enhver kontakt med vesten, såvel som funksjonærene, fordi klassefiendene sikkert ville ha lettest spill med dem. Men sekretærkastens personlige bekjente, også kunstnere, vitenskapsmenn og teknikere, får inn- og utreisestillatelse på langtidsvisum når det måtte passe dem.

Ifølge Marx er retten en lik målestokk for ulike individer, ellers opphører den å være rett. Vi slår fast: DDR er etter dette en stat fullstendig uten rettssikkerhet. Den nakne vilkårligheten hersker. Når skal man arrestere forbryterne? Når skal parlamentet avsette statsoverhodet for å ha brutt forfatningen og sin embetsed? Når skal Høyesterett straffe politbyrået for vilkårlig menneskehandel, 50 000 vestmark pr. frigitt kritiker?

Skriver vi det 18. århundre? Befinner vi oss ved et fyrstehoff i Hessen? Fins det ikke ved siden av klassikeren Marx også en klassiker ved navn Schiller, som protesterte mot salget av landsmenn? Hvor gammelt er kravet om tankens frihet?

Kamerat Bahro gjorde bruk av den, og straks er han spion, for alle DDR-spioner i BRD legger sine synspunkter åpent fram i bøker, for det, kamerater, er den ideelle kamuflasje for undergrunns-

virksomhet! Vi krever offentlig parti- og rettsbehandling for kamerat Bahro, og øyeblikkelig løslatelse fra fengselet. Dessuten en etterforskning mot statssikkerhetsministeren (Erich Mielche, medlem av politbyrået) for maktmisbruk.

Kamerat Havemann blir nedverdiggende behandlet, en mann som trosset Hitlers folkedomstol og ble dømt til døden av Freisler, og som gjorde hundre ganger mer for kameratene i fengsel enn spyttlikkeren Honecker, som egenrådig brøt de illegales disiplin. Han brøt sin solidaritet også etter fengselsoppholdet, ved at han ikke engang rehabiliterte sosialdemokraten som hadde reddet livet hans overfor Stalins hemmelige politi.

La oss forøvrig huske dette: Som FDJ-leder fant han ikke et eneste ord til protest mot den vilkårlige deporteringen av tenåringer, såkalte varulver (betegnelse på nazister som fortsatte sin private krig etter fredsslutningen. O.a.) som gikk under i tusenvis i de stalinistiske leirene, arrestert og slept dit uten grunn.

Vi ser: Vilcårlighet og manglende rettssikkerhet har tradisjon, og den vil fortsette til den økonomiske basis blir supplert med demokratiske forhold i overbygningen og knuser den reaksjonære byråkratismen. For hver byråkrat i hierarkiet etterlikner på sitt vis øvrigheten. Han driver også privat utbytting, ved at han gjør bruk av arbeidskraften til sine medarbeidere, sjåfører og liknende, etter eget forgodtbefinnende, han kan sette dem til å loppe hunden eller samle meitemark, det kan gjelde alt fra privatutflukter med tjenestebilen til offentlige utlegg etter mottoet: En utenlandsk gjest, 15 hyggelige medpisere.

Vi anmoder våre kamerater i Vest-Europa til å sette seg grundig inn i dette, så de vet hva de har å vente seg av partipluralismen i DDR-utgave.

Vi erklærer: Ingen DDR-borger er pliktig til å holde visse politiske bestemmelser, sålenge ledelsen ikke overholder sine forpliktelser. Protest er den første borgerplikt. Vi er for Marx og ikke for vrøvl. Sekretærsdiktaturet stiver seg opp med sine villedende begreper høyre og venstre. Vi er tilhengere av først å skille mellom øverst og nederst, og ingen hindringer står evig. Man kan ikke sperre 17 millioner inne på livstid.

Vi vil gå nærmere inn på et visst stykke vrøvl: Den såkalte hovedoppgaven, den påståtte enheten mellom industri- og sosialpolitikk, som henger sammen med prisproblemene.

La oss forutsette at politbyråkratene har lest i det minste første bind av Marx' hovedverk, Kapitalen. De vet altså hva verdiloven

Partiledelsen i SED — ifølge manifestet: korrupte, udukelige og lakeier for Moskva.

OPPOSISJON — DDR

er. Det ville derfor være fornuftig å utnytte den økonomiske mekanismen og kalkulere realistisk med reelle priser. Men det går ikke, fordi de er stolte av å ha fullstendig ureelle priser, såkalte stabile, som i virkeligheten har steget i årevis, unntatt på enkle næringsmidler. Dette er til stor skade for landbruket, fordi det også må subsidieres og arbeiderne i industrien må skaffe tilskuddet. Det er ikke mulig å finne noen logikk i at prisene skulle være stabile, mens omkostningene går opp og ned. Dertil galskapen med industri- og forbrukerpriser, subsidier, utligningsbetalingen på det private området, de forskjellige prisene for samme verdier i normale forretninger, spesialforretninger, Exquisit-forretninger. Delikat-forretninger, eller for husbygging eller husleie etc. etc.

Ledende økonomer har slått fast at verdien og dens uttrykk i penger overhodet ikke kan måles i dette kaoset. Da faller enhver ekte effektivitetsberegning bort, grunnlaget for den såkalte virkelige sosialismen!

Derfor faller den harmoniske produksjonsrytmen, den høye kvaliteten, leveringen av reservedeler osv. sammen. Uten at verdien er fastslått kan plankommisjonen overhodet ikke planlegge kvalitativt, bare kvantitativt. DDR-industriens statsmonopolistiske kretsløp, som NØSPL skulle avskaffe, fortsetter. Lønn-, pris- og strukturproblemene ble ikke løst. Kvaliteten på produksjonen synker, reparasjons-, garanti- og lagerutgiftene stiger, underskuddet vokser, utenlandsgjelden tiltar i øst og vest. DDR-befolkningen lever over evne på kreditt, utgiftene til renter og avdrag på gjeld spiser opp investeringene, og dette hindrer i sin tur den helt nødvendige struktur-, lønns-, pris- og valutareformen, en ond sirkel!

Vi hadde positive begynnelse: Fly- og romfartsindustrien, elektronikk, NØSPL-utkastet — milliarder ble investert, så stanset russerne disse prosjektene av konkurransehensyn. I dag henger vi håpløst etter Vesten. Hadde vi bare fulgt politbyråets kloke parole og dradd fra dem uten å innhente dem! Der kan folket se hvordan det går når de ikke hører på ledelsen. I stedet for å presse produksjonsberegningene igjennom, lot de vareutvalget vokse i bredden. I stedet for automatisert masseproduksjon opprettholdt de småhåndverk. I stedet for energisparing produserer man energisløsing, fordi man ikke engang var i stand til å modernisere DDRs maskinpark tilstrekkelig, trass i våre høye ytelser på dette området. Infrastrukturen tør vi ikke nevne.

Vi betaler hundrevis av millioner dollar for råstoffer, for håndverkerne — nå nesten en reparasjonsindustri — blir straffet økonomisk hvis de samler opp messingringer, kopperspeler og liknende. Vi er ikke engang i stand til å dra nytte av gjenvunne råstoffer, som blir samlet inn av ungene og så ligger i ukevis i regnet på skolegårdene og blir ødelagt. Mot parolene importerer vi dyre møbler til pampene, men våre forråd av tømmer blir ikke industrielt utnyttet. Plutselig oppdaget man medisinen mot alt sammen: Rasjonalisering, sparsomhet, høyere kvalitet, høyere effektivitet. Nå, sparsomheten går ut over det produktive, ikke det uproduktive området. Man kan spare seg i hjel også. Premierte innsparinger av materialer, råstoffer og energi har ført til et brått fall i kvaliteten på våre produkter.

Det snakkes om «slurvet russerearbeid». Den tyske fagmanns ære gjelder ikke lenger. Hver eneste handelsmann advarer mot å kjøpe forbruksvarer som skal vare lenge, hvis de er produsert mot slutten av året. Honecker selv har gjentatte ganger forkynt gjennomgripende forbedringer i levestandarden på servicesektoren. I mellomtiden er ventetiden for reparasjon av husholdningsmaskiner blitt tredoblet. I månedsvis kan det være umulig å få reparert gass- eller elektriske ovner, sirkulasjonspumper, vaske-maskiner, støvsugere og kjøleskap i DDR. I Øst-Berlin blir dette skjult, på bekostning av distriktet.

Under Ulbricht måtte man i gjennomsnitt vente fire år på en leilighet i hovedstaden. I dag må man vente gjennomsnittlig åtte år. Dette er virkeligheten.

La oss nevne enda et problem som opptar hele folket: Legene ved universitetsklinikken i Berlin kan først etter to—tre års ventetid operere kreft- eller steinsyke pasienter, det vil si, fra tid til annen kan en pasient få kjøpt seg en seng. Ventetiden for operasjoner betyr mange ganger en dødsdom, og forklarer at så mange medisiner som ikke lenger holder ut konfliktene, flykter fra republiken.

Mens pampenes særklinikker står halvtomme, er det på legevakstasjonene og på sykehusene mangel på leger og hjelpearbeidere, som forøvrig blir utrolig underbetalt. Skadde ligger i timevis uten å få førstehjelp. Sterke pasienter må hjelpe til å transportere hardt skadde. Hvilken pleier kan holde liv i en familie på 350 mark? Kvalifisert personell blir tatt til side for særklinikken, og der får de selvsagt høyere betaling.

Kort uttrykt: På alle felter står arbeiderne ansikt til ansikt med den kjensgjerning at resultatene av deres tunge arbeide vender seg mot dem, fordi det ikke finnes noen dyktig ledelse som er i stand til å koordinere hele samfunnsprosessen. Den primitive agitasjonen, som rekordbløffen om overlegenheten til våre statsfinanser sammenlignet med den vestlige valuta, skal tjene til å tilslore dette.

Men fakta er: Konsum-HO-, Exquisit- og Intershop-prisene er alt annet enn «stabile» når det gjelder verdimengde. I årevis har den økte arbeidsproduktiviteten ikke lenger ført til lavere priser. Subsidiene på enkle næringsmidler blir tjent inn på forbruksvarer som skal vare lenge, for verdiloven gjelder. DDR-forbrukeren betaler altfor høye priser for en rekke industrivarer.

Hvorfor dette økonomiske angrepet mot Marx' økonomiske teori? Man øver vold mot den økonomiske fornuft, til fordel for østblokk-turister, spesielt til fordel for russere, som er stasjonert i DDR i overdrevne antall. De lever på subsidierte priser, uten å måtte betale inngangsavgift, slik vest-turistene gjør. DDR hjelper særlig sterkt til med å heve det allmenne konsumnivået i RWG (Rådet for gjensidig industrihjelp, østblokkens industriforbund) og sakker samtidig etter. Det betyr at den tilstrebede økonomiske utjevningen i RWG for en stor del blir gjennomført på DDRs bekostning. Hva industri angår, har DDR utsikter til å bli degradert til russernes reparasjonsverksted ved synkende tilgang på råstoffer og stadig strukturforverring.

Subsidiene tjener dessuten alle dem med høye inntekter i DDR, som har en skattemessig beskyttelse som ikke noen kapitalistisk stat gir slike inntekter. Også det går på bekostning av det arbeidende folkets levestandard.

Vi krever en annen politikk: Reelle priser, som dekker omkostningene, en tilsvarende reell planlegging, garanti for reelle inntekter som sikrer dagens levestandardnivå for arbeidere, håndverkere, funksjonærer. De høye inntektene må fryses fast og til dels senkes. De reelle prisene vil skumme fløten ganske grundig av dem. Hver femårsplan må kople pris- og lønnsutviklingen sammen med den reelle industritilveksten, til fordel for produsentene i industri og landbruk. Ikke utdeling til alle fra den store gryta, men alt til arbeiderne med lave inntekter!

Vi krever at funksjonærene ikke må bli betalt høyere enn en arbeider med gjennomsnittlig DDR-inntekt. Våre kamerater i sentralforvaltningen for statistikk anser at gjennomsnittslønnen ligger på 600 mark. Alle funksjonærenes privilegier må strykes. Disse tiltakene er sjansen til å gjennomføre vedtaket om nedskjæring av apparatet.

Vi krever: Slutt på de ansvarsløse utbetalingene til idrett, kultur, løslagerproduksjon og fjernsynsdilettanter. Hva er verdien av en gullmedalje som har kostet 25 millioner? Hvorfor tjener en fotballproff 2 000, men en høyt kvalifisert lege med alle overtidstillegg 1 500 mark?

Vi krever at de sperrede områdene i DDR blir opphevet og sperresonetilleggene spart inn. Vi vil i det minste kunne bevege oss fritt innenfor DDR. Våre bønder kan utnytte de sperrede om-

OPPOSISJON – DDR

rådene, som er like store som Luxembourg, intensivt til jordbruk. Minefeltene kan renses av dem som ga ordre til at de skulle anlegges.

Vi krever opphevelse av presse- og forlagssensuren. Aviser og litteratur må finansiere seg selv. Trykkingen av det filosofiske verket til Karl Liebknecht, en av grunnleggerne av KPD, må subsidières. Til nå har det etter ordre fra ZK-sekretariatet ikke kunnet trykkes.

Vi krever at partiets finanser må legges åpne. Det parasittiske partibyråkratiet har ikke krav på så mye som en pfennig fra statskassen.

Vi krever reduksjon av det kjempemessige diplomatiske apparatet, som driver oppsikt med opprørske elementer. Lever vi i postkuskens tidsalder eller elektronikkens? De egentlig diplomatiske oppgavene kunne vært løst med 25 prosent av det nåværende personalet. De innsparte pengene kan brukes til fordel for u-landene.

Vi krever reduksjon av det kjempestore, gammeldagse og umoderne forvaltningsapparatet til SVK (Sosialforsikringskassen), DER (Statens Reisebyrå), DSF osv. Dessuten av de enorme kaderavdelingene på alle felter som strengt tatt bare er underavdelinger for statssikkerheten. Overalt kan penger og arbeidskraft frigjøres. Det er her sparsomheten må begynne. Kamerat Bahro har beskrevet alt sammen i detalj.

Vi krever, etter å ha rådført oss med våre kamerater på det feltet, at DDR-arbeidernes sosiale status minst må bringes opp på det nivå som arbeiderne har i vestlige industriland, framfor alt: 35-timers uke, at pensjonsalderen settes ned med fem år, for i det minste å oppnå RGW-standard; fire ukers ferie i året, fjorten dager fri til utdanning. 6-timersdagen må gjennomføres i tresjiktssystemet, med full lønnsutjevning. Nattarbeid må bli forbudt for tenåring og arbeidere over 40 år.

Vi går imot å innføre sosiale forbedringer når lettelsene for en

gruppe arbeidere går ut over en annen. Som kjent er det i dag ikke mulig å gjøre forandringer i de beregnede ytelsene. Det betyr at visse kolleger må ta på seg det ekstraarbeidet som oppstår fordi noen skal fritas for en del av sitt arbeid. Vi går imot overbelastningen som følger av dette, som også finnes i reparasjonssektoren, der noen må gjøre opp for arbeidsinnsatsen til hele brigader når disse for eksempel er opptatt i Øst-Berlin.

Vi krever bestemt opphevelse av forbudet mot offentlig diskusjon av problemer som angår livsstandard, spesielt økologiske problemer. Truslene mot våre borgeres sunnhet må kalles ved sitt rette navn og avverges.

Datschistenes strender må eksproprieres. Vi trenger fredelige rekreasjonssteder for overarbeidede arbeidere. Kamerater, bring vår kritikk videre, populariser de europeiske og japanske reformkommunistenes tankegods, krev at de vesteuropeiske og japanske søsterpartienes grunnleggende skrifter må bli offentliggjort, avslør med alle midler den motbydelige praksis som føres av de selvoppnevnte byråkratene på livstid! Vis det moralske forfall innenfor SED, vis hvor avskyelig karrieremakere, kynikere og tilpinningsdyktige apparatsjik'er lever i krig mot de mest primitive regler for menneskelig anstendighet!

Organiser dere og driv propaganda! Den verdensomspennende tendensen i den internasjonale arbeiderbevegelsen peker fram mot den moskovittiske teori og praksis' undergang. En skapende, udogmatisk, demokratisk-humanistisk reformkommunisme utvikler seg. Det kommunistiske føydalsystemets tid skal avløses av en renessanse og en opplysningstid som kan gjenvinne tilliten også blant Tysklands arbeidere. Bare slik vil vi kunne utøve ansvarlig medinnflytelse på det tyske folks framtidige problemer.

Berlin, oktober 1977
BDKD, Den Sentrale
Koordineringsgruppe

AKP (m-l)s

BRUDDERKLÆRING

MED KPD (m-l)

VÅREN 1977

I fjor vår brøyt AKP(m-l) de offisielle partiforbindelsene med den tyske organisasjonen KPD(m-l). Foranledningen til bruddet var at ledelsen i KPD(m-l) i tida etter Mao Tsetungs død, spredde løgner om at det var skjedd en kontrarevolusjon i Kina, og uttrykte støtte til den kontrarevolusjonære «firerbanden». I tida som har gått siden bruddet, har KPD(m-l) gjennom sin egen praksis og propaganda, bekrefta riktigheten av mange av de påstandene som AKP(m-l) la fram i brudderklæringa. Den kontrarevolusjonære og revisjonistiske linja til forbundet har blitt videreutvikla, bl.a. ved åpent å ta avstand fra Mao Tsetungs tenkning — voldsomme angrep er blitt retta mot tre verdener-teorien og den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Vi trykker her store utdrag av brudderklæringa.

BRUDDERKLÆRING

TIL SENTRALKOMITEEN I KPD(m-l)

Med dette meddeler Sentralkomiteen i AKP(m-l), Norge, at den bryter partiforbindelsene med KPD(m-l).

Årsaka til dette er at KPD(m-l)s ledelse har tatt det standpunktet at det etter Formann Maos død har skjedd en kontrarevolusjon i Kina, og at sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti nå representerer revisjonisme og borgerskapets makt i Kina. Dette synet har ledelsen i KPD(m-l) gjort kjent i Tyskland.

AKP(m-l) forsvarer proletariatets diktatur og virkelig sosialistiske land som Folkerepublikken Kina og den sosialistiske Folkerepublikken Albania. Ved sin holdning løfter ledelsen i KPD(m-l) handa si til slag mot proletariatets diktatur og sosialismen. Ledelsen i KPD(m-l) driver provokasjoner mot det sosialistiske Kina og oppfører seg som kontrarevolusjonære.

AKP(m-l), som er et kommunistisk, marxist-leninistisk parti, kan ikke holde partiforbindelser med fiender av proletariatets diktatur. Sentralkomiteen i AKP(m-l) har tatt

kontakt med ledelsen i KPD(m-l), tålmodig diskutert med den og bedt om å få dens argumenter. Sentralkomiteen i AKP(m-l) har kameratslig kritisert den kontrarevolusjonære linja til ledelsen i KPD(m-l), og pekt på at ledelsen i KPD(m-l) ikke kunne legge fram noe marxist-leninistisk argument eller noen fakta som beviste dens svarte påstander. Dette har ikke ført til noen endringer hos ledelsen av KPD(m-l).

Følgelig er det også blitt umulig for vårt parti å opprettholde partiforbindelsene med KPD(m-l). Ansvar for bruddet i partiforbindelsen ligger helt og fullt på ledelsen i KPD(m-l). Det er den som har vendt seg fra å støtte det sosialistiske Kina til å angripe det sosialistiske Kina. Det er den som sier til KPD(m-l)s tilhengere i Tyskland at i det sosialistiske Kina er «borgerskapet ved makta». Det er den som oppfører seg som provokatører og ikke AKP(m-l).

Sentralkomiteen i AKP(m-l) har beslutta å kunngjøre bruddet for dere i dette brevet for å gjøre det vanskeligere å forfalske og forvrengte de beveggrunnene som tvinger vårt parti til å bryte med KPD(m-l).

1. AKP(m-l) bygger partiforbindelsene på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalsismens prinsipper.

AKP(m-l) oppretter partiforbindelser i samsvar med den proletariske internasjonalsismen og marxismen-leninismens prinsipper. Vi oppretter aldri slike forbindelser på et tilfeldig grunnlag, eller på grunnlag av kjennskap til noen enkeltpersoner eller sentimentalitet.

Enhet på grunnlag av marxismen-leninismens prinsipper betyr ikke enhet i ethvert detaljspørsmål. Det er urealistisk for det har alltid vært og vil alltid være meningsforskjeller mellom partier. Men det betyr enhet i grunnleggende strategiske spørsmål. Det kan ikke herske tvil om at de partiene som har forbindelse med hverandre, marsjerer mot samme mål og kjemper på den samme sida av barrikaden. Om vi ikke krever dette så betyr det at partiforbindelsene degenererer til en

tom form, til et taktisk forhold mellom ulike partier, som kan ha antagonistiske motsetninger som tilmed får dem til å ta motsatt side under en krig, slik som de revisjonistiske og sosialdemokratiske partiforbindelsene. Da blir også proletarisk internasjonalsisme en meningsløs frase.

Et av den proletariske internasjonalsismens grunnleggende prinsipper er støtte til de statene der proletariatet har erobra statsmakta. Virkelige marxist-leninister må støtte proletariatets diktatur og de som leuer stater med proletariatets diktatur — de marxist-leninistiske partiene.

Dette betyr ikke slavisk underordning eller etterlikning av alt det disse statene og partiene gjør. Dette har KKP og APA alltid sjøl vært de

første til å slå fast. En slik slavisk etterlikning strider mot det marxist-leninistiske prinsippet at marxismen-leninismen må anvendes konkret på forholda i de enkelte landa og at frigjøringa av proletariatet og folket i hvert land er det egne verket til proletariatet og folket i landet sjøl. På den andre sida kan heller ikke eventuell ulikhet i syn på noen saker frita kommunistene fra den plikten de har til å støtte proletariatet ved makta.

Uten støtte til proletariatet ved makta, uten støtte til de virkelig sosialistiske landa blir alt snakk om proletarisk internasjonalsisme en tom frase.

AKP(m-l) kan ha partiforbindelser med marxist-leninistiske partier som har ulikt syn i forhold til oss i endel spørsmål. Dette er disse partienes rett. Det er spørsmål

som kan diskuteres mellom partiene på grunnlag av det som er felles: enigheten om de grunnleggende prinsippene.

Men AKP(m-l) kan ikke ha partiforbindelser med folk som åpent går ut og bryter med disse grunnleggende prinsippene. Vårt parti kan ikke ha forbindelser med folk som erklærer at de fordømmer de marxistiske klassikerne. Eller med organisasjoner som gjør seg sjøl til etterslep for revisjonismen, som støtter sosialimperialismen, USA-imperialismen eller reaksjonen i sitt eget land.

Ledelsen i KPD(m-l) har slutta å støtte proletariatet ved makta i Kina. I stedet har den vendt seg mot proletariatets diktatur og kommer med åpne angrep på det. Ledelsen i KPD(m-l) har sørget for at det er offentlig

BRUDDERKLÆRING

kjent for alle som vil vite det i Tyskland at ledelsen i KPD(m-l) støtter «firerbanden» mens KKP anklager den for å være revisjonister som ville styrte proletarietets diktatur og gjenreise kapitalismen i Kina. Ledelsen i KPD(m-l) har sørga for at det er offentlig kjent at den angriper kamerat Hua Kuo-feng for å være en revisjonist og en kontrarevolusjonær.

Uansett om det har vært under gunstige forhold eller under ugunstige forhold, så har AKP(m-l) alltid kjempa for å oppfylle sin internasjonale plikt å støtte proletariet ved makta, å støtte det sosialistiske Kina og det sosialistiske Albania. Alle slags revisjonister og reaksjonære som har prøvd å bakvaske disse to sosialistiske landa og de to ærerike marxist-leninistiske partiene KKP og APA har vi alltid møtt med hard kamp. Dette

har vi sett som et minimumskrav som vårt parti måtte oppfylle for å virkelig kunne reknes som et marxist-leninistisk parti.

Ledelsen i KPD(m-l) har ved å gjøre offentligheten i Tyskland kjent med sin posisjon for «firerbanden» og mot sentralkomiteen i KKP og proletarietets diktatur i Kina, gitt støtte til ei kontrarevolusjonær gruppe i et sosialistisk land, og gitt støtte til imperialismen, sosialimperialismens og verdensreaksjonens internasjonale kampanje mot proletarietets diktatur.

AKP(m-l) forsvarer proletarietets diktatur i Kina. Ledelsen i KPD(m-l) fordømmer proletarietets diktatur i Kina. AKP(m-l) støtter KKP, KKP's sentralkomite og KKP's formann kamerat Hua Kuo-feng. Ledelsen i KPD(m-l) støtter offentlig de som ville

splitte KKP, undertrykke sentralkomiteens flertall og styrte KKP's formann. I kampen mellom revolusjon og kontrarevolusjon i Kina, som utgjør nær 1/4 av menneskeheten, står AKP(m-l) og ledelsen i KPD(m-l) på motsatte sider av barrikaden. AKP(m-l) støtter revolusjonen, ledelsen i KPD(m-l) støtter kontrarevolusjonen, og om vi tenker oss at en borgerkrig brøyt ut, så ville vi støtte to antagonistiske krigførende partier.

Under sånne forhold blir partiforbindelser en umulighet og i strid med ethvert prinsippfast standpunkt. AKP(m-l) kan aldri ha forbindelser med grupper som støtter kontrarevolusjon i et sosialistisk land og bærer ammunisjon til imperialismen, revisjonismen og hele verdensreaksjonen i dens angrep på proletarietets diktatur.

Ledelsen i KPD(m-l) har

vist at den mener å omdanne KPD(m-l) til en slik gruppe. Følgelig er det eneste korrekte standpunkt AKP(m-l)s sentralkomite kan ta å bryte partiforbindelsene. Dette er fordi AKP(m-l) står fast på nøyaktig de samme prinsippene som lå til grunn for beslutninga om å opprette partiforbindelser med KPD(m-l). Det er ledelsen i KPD(m-l) som har endra linje og ikke vårt parti. Det er ledelsen i KPD(m-l) som driver provokasjoner mot et sosialistisk land og ikke vårt parti.

Når vår sentralkomite derfor har beslutta å bryte partiforbindelsene etter flere måneders undersøkelser og grundig overveielse, så er det i trygg forvissning om at vårt parti tar et korrekt og prinsippfast standpunkt. Ledelsen i KPD(m-l) får sjøl ta ansvaret for sitt feilaktige, prinsippløse og kontrarevolusjonære standpunkt.

BRUDDERKLÆRING

2. Om KPD(m-l)s ledelses åpne støtte til den kontrarevolusjonære «firerbanden» i Kina og dens åpne angrep på ledelsen i KKP.

Overfor oss har representanter for ledelsen i KPD (m-l) forsøkt å framstille det som om ledelsen ikke offentlig tar stilling til kampene i Kinas Kommunistiske Parti. Men det er ikke sant. Ledelsen i KPD(m-l) er ikke taus og unnlater ikke å kommentere det som skjer i Kina.

Akkurat som den kontrarevolusjonære gruppa KB-Nord («Arbeiderkamp») mener ledelsen i KPD(m-l) at det har vært «høyrekupp» i Kina, men i stedet for å skrive det i svære overskrifter i avisa si, slik KB-Nord gjør, driver ledelsen i KPD(m-l) en åpen kampanje mot KKP og Folkerepublikken Kina. Dette er en taktikk for å kunne hevde, slik representanter for KPD(m-l) gjorde overfor AKP(m-l), at de «ikke angriper KKP offentlig». Men for alle som kan lese er disse angrepene tydelige nok i en rad numre av «Roter Morgen». Det er heller ikke mer «hemmelig» enn at det reaksjonære nyhetsmagasinet «Der Spiegel» med et opplagstall på over 1 million, kunne slå fast at KPD(m-l) støtter «firerbanden». En representant fra ledelsen i KPD(m-l) innrømte også overfor vårt parti at deres påstander om «kontrarevolusjon i Kina» blir spredd muntlig i Tyskland.

KPD(m-l) ledelsens «hemmelige» angrep på ledelsen i KKP er altså like «hemmelig» som Krustsjovs angrep på kamerat Stalin i 1956 – at angrep som «bare» blei offentliggjort i reaksjonære aviser i alle de store kapitalistiske landa.

Men siden ledelsen i KPD(m-l) prøver å forklare sannheten ved komedien med «hemmelig» standpunkt, så vil vi kort gjenta noen fakta.

I oktober 1976 kom det meldinger fra borgerlige vestlige journalister i Kina som tydet på at Wang, Chang, Chiang og Yao

(«firerbanden») var utrennska og kamerat Hua Kuo-feng valgt til formann. Offisiell melding om dette kom fra KKP først 21. oktober.

Men i Roter Morgen med publiseringsdato 23. oktober, som var redigert ferdig for det var kommet *noe* offisielt stoff om Kina, trykte ledelsen i KPD(m-l) demonstrativt store bilder av «firerbanden» og artikler som roste disse «kameratene». Det betyr at KPD(m-l)s ledelse, uten *en eneste* opplysning fra det som ledelsen kalte sitt kinesiske søsterparti og bare med materiale fra klassefiendens presse, tok stilling for «firerbanden» og mot flertallet i sentralkomiteen og kamerat Hua.

Kamerater fra vårt parti oppfatta straks dette som et angrep på partiledelsen i søsterpartiet KKP og som et uttrykk for at KPD(m-l)s ledelse hadde linja med å angripe kamerat Hua som revisjonist. Våre kamerater spurte representanter fra ledelsen i KPD(m-l) om dette i tida ved månedsskiftet oktober/november. De bekrefta vårt inntrykk og sa at ledelsen i KPD(m-l) mente det hadde vært kontrarevolusjon i Kina, firerbanden var «kamerater», og «representanter Maos linje», Hua er «revisjonist», «borgerskapet er ved makta» osv.

Angrepet var altså klart, det var ingen problemer å oppfatte hvem som blei angrepet og hva som blei støtta, og ledelsen i KPD(m-l) bekrefta sjøl vår vurdering av hvem som var meninga.

Dette har også ledelsen i KPD(m-l) vist gang på gang siden gjennom forskjellige artikler i Roter Morgen og andre publikasjoner. Den publiserte en såkalt «minnebok» over Mao Tsetung der den klippte vekk kamerat Hua Kuo-feng fra et bilde der han holder minnetalen over Formann Mao Tsetung slik at bare tre fra «firerbanden»

blei stående igjen. Gjennom å framheve at «firerbanden» var på minnemøtet over Formann Mao men unnlate å nevne hovedtalen, seinere formann i KKP, kamerat Hua, gjorde ledelsen i KPD(m-l) det klart hvem den mente burde være «Maos etterfølgere». Seinere trykte Roter Morgen en «jubileumsartikkel» i anledning 10-årsdagen for opprettelsen av den såkalte

«Shanghai-kommunen» i 1967. Dette var et påskudd for å skryte av bl.a. Chang Chung Chiao og Wang Hung Wen og dermed angripe SK i KKP.

Ledelsen i KPD(m-l) har slutta å trykke opplysninger om radio Peking i Roter Morgen og å selge Peking Rewiew i bokhandlene sine. Dette er et uttrykk for linja med propaganda for at «revisjonismen er ved makta» i KKP. Når Ernst Aust kaller Albania «sosialismens fyrstærn i verden» så er det ikke for å framheve Albania, men for å drive propaganda for linja med at «sosialismen i Kina holder på å gå under». Alt dette blir godt forstått i Tyskland.

I samtaler med AKP(m-l) har representanter for ledelsen i KPD(m-l) sagt at de «vil verken støtte eller angripe» Kamerat Hua og KKP offentlig. Det er sant at de ikke har støtta KKP siden oktober. Men som vi har vist er det løgn at de ikke har kommet med angrep.

I tillegg til de skriftlige angrepene, sa en representant for ledelsen i KPD(m-l) til kamerater fra vårt parti at medlemmene av KPD(m-l) får direktiv om å svare massene som spør at det har skjedd en kontrarevolusjon, at «de 4 kameratene er marxist-leninister» og at Kamerat Hua «er revisjonist». På et seinere møte forsøkte representanter for ledelsen i KPD(m-l) å bagatellisere dette ved å si at dette bare blei tatt opp «med

kandidatmedlemmer og svært nære sympatisører.» Vi trur ikke på disse forsikringene. Og skulle de være sanne, så bekrefter de likevel bare at ledelsen av KPD(m-l) går utafor partiet og propaganderer sin linje som er tvert gjennom fiendtlig til proletariatets diktatur i Kina.

Et nytt eksempel på angrep på KKP var talen til Ernst Aust på KPD(m-l)s offentlige møte Ludvigshafen 5/2 1977. Under påskudd av å angripe en tysk organisasjon gjorde Aust groteske forsøk på å latterliggjøre og trekke KKP's proletariske internasjonalsisme i tvil.

Riktignok gjentok Aust på dette møtet noen fraser om at KKP var «våre kamerater». Men det skjedde få uker etter at folk fra ledelsen i KPD(m-l) hadde vært på møte med kamerater fra AKP(m-l) og forklart hvordan det sto til med «kameratskapet». På spørsmål fra AKP(m-l) om hvordan de kunne kalle «firerbanden» for «de fire kameratene» når de er ekskludert fra søsterpartiet KKP, svarte representantene for ledelsen i KPD(m-l) at det er «de fire kameratene som representerer sentralkomiteen i KKP». På spørsmål fra kameratene i AKP(m-l) om de ville støtte et *væpna opprør* mot sentralkomiteen i KKP og kamerat Hua Kuo-feng svarte representantene for ledelsen i KPD(m-l) at det ville de ikke si noe om nå! Når det er kommet så langt at folk sier at det er ekskluderte fraksjonister som er deres «kamerater», når de ikke vil si at de vil støtte partiledelsen i et sosialistisk land *mot væpna opprør*, da er det hykleri og svindel når disse samme folka snakker om «kameratskap» og «parti-forbindelser» med det marxist-leninistiske partiet i det sosialistiske landet.

BRUDDERKLÆRING

3. Ledelsen i KPD(m-l) har ikke gjort undersøkelser og studier av situasjonen i Kina og av marxismens klassikere for å ta standpunkt.

Kampen mellom partiledelsen i KKP og «firerbanden» kom overraskende på store deler av den marxist-leninistiske verdensbevegelsen like etter at Formann Mao var død. Derfor er det ikke noe rart at mange partier har tatt seg tid for å studere dette spørsmålet grundig og har vært forsiktige med offentlige uttalelser.

AKP(m-l) behandla dette spørsmålet gjennom å gjøre undersøkelser og studier. Partiledelsen sammenfatta materiale fra besøk og samtaler i Kina. Den studerte ar-

tikler av «firerbanden» og ledelsen i KKP og klassiske verker av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. På grunnlag av flere måneders diskusjoner har den lagt fram synet sitt i Norge med et grundig materiale.

AKP(m-l)s syn og det materialet det bygger på er gjort kjent for ledelsen i KPD(m-l) og vi skal ikke gjenta det her. Det er offentlig tilgjengelig på norsk i store artikler i Klassekampen og Røde Fane, våren 1977.

Slik handla AKP(m-l). Men

hvordan handla ledelsen i KPD(m-l)?

Alt rundt 20. oktober 1976 hadde den et fullstendig fastlåst standpunkt som den må ha utvikla på omlag en uke tid og uten tilgang til noe offisielt materiale fra KKP. Dette standpunktet som er identisk med det i den tyske imperialistiske pressa (dvs. at «firerbanden» er «venstre» og kamerat Hua og KKPs ledelse er «høyre») har den holdt fast på siden uten å bry seg om å skaffe grundigere dokumentasjon.

At et land med 1/4 del av verdens befolkning skal gjen-

nomgå en kontrarevolusjon — at et parti med over 30 millioner medlemmer får en revisjonistisk ledelse — det er altså noe som ledelsen i KPD(m-l) kan fastslå på under en uke uten andre kilder enn journalister som er fiender av marxismen-leninismen!

Når vi sier at ledelsen i KPD(m-l) ikke brydde seg om å skaffe seg dokumentasjon for sitt syn, så er det fordi kamerater fra AKP(m-l) mange ganger fra oktober/november har bedt om å få informasjon om hva som er KPD(m-l)-ledelsens

Massedemonstrasjoner i Peking mot firerbanden.

BRUDDERKLÆRING

materiale. Men det vi har fått, er innholdsløst og verdiløst og avslører bare uvitenhet om Kina og marxismen-leninismen.

I oktober/november fortalte folk fra ledelsen i KPD(m-l) at de «visste» at kamerat Chen Yun Kuei, den første lederen av Tachai-brigaden var arrestert. Men ved årsskiftet holdt Chen en av de store talene på Tachai-konferansen retta mot «firerbanden»!

Ved møter i november og januar kom det gang på gang fram at representantene som ledelsen i KPD(m-l) hadde valgt ut til å snakke med vårt parti ikke kjente til KKP og ikke hadde lest verken nyere eller eldre dokumenter fra KKP.

Representantene fra ledelsen i KPD(m-l) «visste» at Chiang Ching var marxist-leninist. Men da kameratene fra vårt parti trakk fram og kritiserte referatet fra Chiang Chings seminar om kunst og litteratur i frigjøringshæren i Shanghai i 1966, så kom det fram at representantene fra ledelsen i KPD(m-l) ikke hadde lest og ikke kjente til dette dokumentet! De samme representantene «visste» at kamerat Hua «er revisjonist», at «anklagene mot de 4 kameratene er upolitiske» osv. Men samtidig viste det seg at disse representantene ikke hadde lest *noen* artikkel av kamerat Hua og de var følgelig ikke i stand til å komme med noen *politisk* kritikk av det som angivelig er «revisjonistisk» i det han skriver. Heller ikke hadde de lest de sentrale artiklene fra KKP som kritiserer «firerbanden», som bl.a. kamerat Huas tale på den andre Tachai-konferansen eller talen til

Kamerat Chen Yun Kuei, som de tidligere uttrykte slik bekymring for da de sa han var «arrestert».

Vårt partis grundige og omfattende materiale om kampene mot «firerbanden» blei avvist av disse uvitende personene som «upolitisk» osv. I samband med det avslørte de grunnleggende mangler i kjennskapet til den marxist-leninistiske teorien. Da våre kamerater refererte at Chang Chun Chiao overfor AKP(m-l) hadde angrepet kamerat Stalins linje med å ikke selge traktorstasjonene til kollektivbrukene (se «Sosialismens økonomiske problem i Sovjetunionen») så våga ikke representantene for ledelsen i KPD(m-l) å påstå at vi refererte Chang feil, men de sa i stedet at Stalin kunne ha gjort feil. Da vi kritiserte Chiang Chings linje med å kaste all klassisk kunst og litteratur på skraphaugen våga de ikke bestride vår framstilling av Chiang Chings linje, men uttrykte i stedet sympati med denne linja osv.

På møtet i januar kunne disse folkene også fortelle at de var «sikre» på at kamerat Wu Teh var «ekskludert fra politbyrået»!

De argumentene som representantene for ledelsen i KPD(m-l) la fram skiller seg ikke fra borgerpressas gjengse argumenter om at «firerbanden» er «for politikk» mens kamerat Hua «bare er for produksjon». Tilmed det sløve argumentet om at Chiang var gift med Formann Mao og derfor måtte representere hans linje var med. Folkene fra ledelsen i KPD(m-l) sa at dersom angrepene på Chiang var riktige så måtte de også vurdere sitt syn på kamerat Mao Tsetung! De sa at «en-

ten fant ikke Mao disse såkalte forbrytelsene viktige, ellers var han dum». I september 1976 da Formann Mao døde, kalte KPD(m-l)s ledelse ham for «den største marxist-leninisten i vår tid» og sa at hans verk «er udødelig til alle tider og en fortsettelse av verket til Marx, Engels, Lenin og Stalin.» Så viser det seg at representanter for ledelsen sier at det ikke er kamerat Mao som de virkelig har hatt tillit til, ettersom han må «revurderes» dersom det viser seg at en person i hans familie er kontrarevolusjonær! «Den største marxist-leninisten i vår tid» skulle altså måtte revurderes fordi kona hans tilhørte «firerbanden»! Sann argumenterte representantene for ledelsen i KPD(m-l).

Med en så lite seriøs holdning, med en så lettvintholdning til studier og på grunnlag av så syltynne og tilmed beviselig feilaktige «fakta» argumenterte ledelsen i KPD(m-l) for linja si med på ei uke å ta stilling mot ledelsen i KKP og mot proletariats diktatur i Kina.

AKP(m-l) har ikke brukt den samme metoden når det gjelder å ta stilling til utviklinga i KPD(m-l). Vår partiledelse har strengt holdt på prinsippene for partiforbindelser, behandla ledelsen i KPD(m-l) kameratslig og åpent og fortsatt å samarbeide med dem så lenge som mulig til tross for den utviklinga vi har kunnet observere. Vi har ikke tatt stilling ved å bygge på rykter og spekulasjoner for så raskt å trykke artikler med angrep på ledelsen i KPD(m-l) i pressa vår. I stedet har vi henvendt oss til

ledelsen i KPD(m-l) sjøl og bedt om å få dens syn, og lagt fram vår kritikk. Vi har gitt den alle muligheter til å argumentere for sitt syn gjennom fire møter mellom representanter for KPD(m-l) og AKP(m-l) fra oktober/november til januar.

Slik har vi behandla partiforbindelsene til en liten organisasjon som ikke har statsmakta. Men er det noen grunn til å behandle partiforbindelsene til et stort parti som har statsmakta annerledes? Er det noen grunn til å behandle det uten å skaffe seg opplysninger fra søsterpartiet sjøl, og uten å vente og studere situasjonen nøye før man tar offentlig stilling? Ja, det mener ledelsen i KPD(m-l).

Vi ville ikke ha fordømt ledelsen i KPD(m-l) om den hadde syntes at det var vanskelig å ta stilling til kampen mot «firerbanden». Vi ville ikke ha fordømt ledelsen i KPD(m-l) om den hadde sagt at den trengte mer tid til å analysere materiale fra KKP. I et slikt tilfelle kunne vi fortsatt å føre kameratslige diskusjoner, hvor vi kunne lagt fram de argumentene som gjør at vi mener oppgjøret med «firerbanden» er en stor seier for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Men vi fordømmer ledelsen i KPD(m-l) fordi den åpent har stilte seg på reaksjonens side i Kina. Vi fordømmer den fordi den rykka ut åpent mot det den hyklersk kaller «sitt broderparti» uten å bry seg det minste om å studere KKP's kritikk av «firerbanden». Dette er ei demarkasjonslinje mellom marxisme og revisjonisme og her gis det ikke rom for kompromisser.

BRUDDERKLÆRING

4. Ledelsen i KPD(m-l) legger skylda på andre partier for sin egen vakling i utenrikspolitiske spørsmål. Den forfalsker hva motsigelsen med vårt parti dreier seg om.

I samband med diskusjonene om utviklinga i Kina kom representantene for KPD(m-l)s ledelse gang på gang tilbake til spørsmålet om Kinas utenrikspolitikk. Angivelige «feil» i Kinas utenrikspolitikk blei brukt som et forsvar for KPD(m-l)s ledelsens linje med støtte til «firerbanden» og angrep på ledelsen i KKP og kamerat Hua Kuo-feng.

Vi har aldri ment at marxist-leninistene i alle land har plikt til å være enige i alle detaljer om forskjellige sosialistiske lands utenrikspolitikk.

Men når KPD(m-l)-ledelsen bruker det som et argument for «firerbanden» og mot KKP's sentralkomite, så er det en fullstendig forfalskning. Vi har ikke kunnet se at det har skjedd noen endringer i Kinas utenrikspolitikk etter at Formann Mao Tsetung døde. Som vi skal vise, kritiserte ledelsen i KPD(m-l) utenrikspolitikken som blei ført av Folkerepublikken Kina mens kamerat Mao Tsetung var i live. Det betyr at ledelsen i KPD(m-l) i virkeligheten angriper den utenrikspolitiske linja som blei utforma av Kamerat Mao Tsetung og satt ut i livet av kamerat Chou En-lai. Ledelsen i KPD(m-l) seiler under falsk flagg når den sier at den «forsvarer Maos linje» gjennom å forsvare «firerbanden» og angripe kamerat Hua, for det er nettopp saker som blei gjort under ledelse av kameratene Mao og Chou som den retter hovedangrepet på. Om den var redelig, så skulle den derfor heller si at den angriper Kamerat Hua som «revisjonist» fordi han fortsetter å følge kamerat Maos

utenrikspolitiske linje. Dette mener ledelsen i KPD(m-l), men av opportunistiske grunner vil den ikke komme ut med åpne angrep på kamerat Mao Tsetung, og derfor vil den ikke si det.

Et kronargument fra ledelsen i KPD(m-l) for deres holdning til KKP er uttalelser de hevda den kinesiske pressa hadde kommet med om Franz Josef Strauss. De unnlot riktignok konsekvent å vise til kilder og forvrengte de kinesiske uttalelsene til det ugjenkjennelige. Dette viser den tvers gjennom uredelige metoden deres. Og så, melder spørsmålet seg:

Hva har Strauss med kamerat Hua Kuo-feng å gjøre? Alle veit at Strauss blei invitert av den kinesiske regjeringa mens kamerat Chou En-lai var statsminister. Strauss blei ikke mottatt av kamerat Hua, men av kamerat Mao Tsetung. Hvorfor kommer da ledelsen i KPD(m-l) trekken de med dette for å angripe kamerat Hua?

Hadde de vært ærlige, skulle ledelsen i KPD(m-l) kritisert kamerat Mao Tsetung, men det våger de naturligvis ikke, for da ville de avslørt seg sjøl. Vi bør absolutt støtte at de sosialistiske landa utnytter de indirekte reservene, nemlig motsigelsene mellom våre fiender, slik Stalin lærte oss, for å isolere de to supermaktene så langt det lar seg gjøre.

Hva viser dette? Det viser at ledelsen i KPD(m-l) har hatt motsetninger til KKP's linje i utenrikspolitiske spørsmål over en lengre periode og som gjelder Folkerepublikken Kinas utenrikspolitiske linje over mange år. Disse motsigelsene har

ingenting å gjøre med oppgjøret med «firerbanden» eller med de kameratene som leder Kinas Kommunistiske Parti *na*. Men ledelsen i KPD(m-l) utnytter det faktum at kamerat Mao Tsetung er død for å slippe å angripe en kommunistisk leder med en så enorm prestisje internasjonalt og i Tyskland som Formann Mao, for å i *steden* angripe KKP leda av kamerat Hua Kuo-feng. Dette er opportuniste. Dette kaller vi å segle under falsk flagg.

Då vårt parti tok opp og kritiserte at ledelsen i KPD(m-l) hadde kommet med angrep på ledelsen i KKP svarte representanter for denne ledelsen med angrep på vårt og andre partier. Vi fikk høre at ledelsen i vårt søsterparti i Sveriges Kommunistiske Parti er «høyreorientert». Vi fikk også høre at vår kritikk av ledelsen i KPD(m-l) er et uttrykk for at AKP(m-l) hjelper «sentrismen», dvs. en tendens som framstiller det som marxist-leninistisk politikk å forene seg med det egne borgerskapet, bygge opp det borgerlige militærapparatet og støtte seg på USA-imperialismen og NATO for å kjempe mot sosialimperialismen.

Dette er igjen svindel. Det er å avlede oppmerksomheten fra den feilaktige linja til KPD(m-l)-ledelsen sjøl.

Ledelsen i vårt svenske søsterparti er ikke «høyre». Tvert imot har den stått i spissen for en framgangsrik kamp mot høyreavvik. Kameratene i ledelsen for vårt svenske søsterparti står for en konsekvent marxist-leninistisk linje.

Det svenske søsterpartiet

og dets ledelse står fast på innholdet i den første felleserklæringa fra partiene og de partibyggende organisasjonene i Norden, januar 1975. Denne erklæringa er godt kjent blant marxist-leninister over hele verden, den er publisert i Kina og Albania og den har fått mye positiv omtale nettopp fordi den ikke inneholder noe «høyreopportunistisk» syn på verken sosialimperialismen, USA-imperialismen, NATO, Warszawa-pakta, EEC eller de nordiske landas borgerskap. Hvis folka i ledelsen for KPD(m-l) var ærlige ville de gjøre opp med sine egne feil og ikke bakvaske ledelsen i det svenske søsterpartiet.

Så til spørsmålet om AKP(m-l)-Norge og «sentrismen».

Ledelsen i KPD(m-l) har ingen forståelse for det den kaller «sentrismen». Den turer fram som om det bare eksisterer en form for «sentrisme», nemlig linja med å nedlegge kampen overfor USA-imperialismen og sitt eget lands borgerskap under påskudd av at en vil «føre kamp» mot sosialimperialismen. Dette er et tvers gjennom skadelig og kontrarevolusjonær linje. Men det finnes også en annen form for «sentrisme», nemlig den som nedlegger kampen mot sosialimperialismen under det påskuddet at sosialimperialismen «er ikke noe farlig for oss» eller som åpent eller fordekt støtter Sovjets invasjon i Angola o.l. Denne formen for «sentrisme» betyr klassesamarbeid med revisjonistene og støtte til sosialimperialismens ekspansjon. Den er derfor ikke mindre skadelig og kontrarevolusjonær.

Å anklage vårt parti for

BRUDDERKLÆRING

noen form for «sentrisme» er så fullstendig latterlig at det egentlig ikke fortjener noe svar. Den som sto fram i Norge og hevdet overfor den norske arbeiderklassen at AKP(m-l) nedlegger kampen mot det norske borgerskapet ville bli drukna i latter. Det er ingen hemmelighet for noen i vårt land at AKP(m-l) spiller en ledende rolle i arbeiderklassens kamp, og at det ikke finnes noe parti som borgerskapet hater slik som de hater vårt parti. Borgerskapet og arbeideraristokratiet har starta en anti-kommunistisk kampanje mot AKP(m-l) som er i ferd med å overgå den verste McCarthyismen på 50-tallet. Kamerater i vårt parti som står i spissen for viktige arbeiderkamper blir stadig forsøkt fjerna fra bedriftene og samtidig oppmuntrer borgerskapet de fascistiske krefte til å drive fysisk terror mot vårt parti. Dette har ført til bombeattentater og mordbrannforsøk som har vært retta mot oss. Alt dette skjer fordi AKP(m-l) er lojalt mot sitt revolusjonære program og går i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp mot borgerskapet, vår hovedfiende i Norge.

Å anklage vårt parti for å legge ned kampen mot USA-imperialismen og NATO er ikke mindre lattervekkende. Riktignok gjør Sovjets betalte agenter i Norge et forsøk på å framstille det slik, men de får absolutt ingen til å tru på slike løgner, fordi praksis viser noe ganske annet. Medlemmer av vårt parti har vært tiltalt og straffa for å ha avslørt hvordan USA-imperialismen og NATO trener i invasjon og militærkupp i Norge. Avisa vår, Klassekampen, har blitt satt under tiltale for å ha avslørt at NATO trener i atomkrig på norsk jord. Det er en kjent sak at vi har stått i spissen for et stort antall soldatakasjoner retta mot det folkefiendtlige og reaksjonære ofiserskorps. Alle som ønsker kan lese vårt prinsippprogram som legger det teoretiske og prinsipielle grunnlaget for denne kampen og som viser vår faste beslutning om å vende en imperialistisk krig i Norge til en na-

sjonal—revolusjonær folkekrig.

Det er ei kjent sak at ml-bevegelsen i Norge førte en innbitt kamp mot norsk medlemskap i EEC. Denne kampen blei krona med seier og vårt parti er også i dag motstander av norsk medlemskap i EEC.

Ledelsen i KPD(m-l), som falsk anklager AKP(m-l) for «sentrisme», og vakling i forholdet til supermaktene, beskriver i virkeligheten sin egen historie og sitt eget standpunkt. Den sjøl hadde ei forsonlig holdning til Strauss, til vest-europeiske imperialistmakter og kunne i private samtaler tilmed uttrykke forvirring i forholdet til USA-imperialismen for mindre enn 2 år sida. Nå har den slått over i den andre grøfta: Nå deltar den i borgerskapets allmenne hetskampanje mot KKP.

Denne typen vakling kan bare bli helbreda gjennom ei hensynsløst ærlig holdning til sine egne feil, gjennom en åpen leninistisk sjølkritikk. Ledelsen i KPD(m-l) har ikke evna dette, i steden har den grepet til et sånt tricks som å jule om andre, skyve skylda på sin vakling over på KKP og kaste skitt på oss som «sentrister». Med en sånn holdning blir resultatet også før eller seinere totalt forfall. Ledelsen i KPD(m-l) har også ganske riktig havna i kontrarevolusjonens leir.

Hvem er det som har vakla i forholdet til sitt eget borgerskap og USA-imperialismen? Det er ingen andre enn ledelsen i KPD(m-l) sjøl.

Høsten 1975 var representanter fra AKP(m-l) i Tyskland for å lage en felleserklæring med KPD(m-l).

På dette møtet foreslo Ernst Aust og en annen representant fra KPD(m-l)s ledelse formuleringer som var ment å bety en støtte til et styrka samarbeid mellom statene i Europa i EEC. Aust argumenterte for dette ved å hevde at EEC hadde «to sider», ei side som var retta mot proletariatet og de arbeidende massene i EEC-landa og de undertrykte folkene i den 3. verden, og ei annen side som var «folkelig» og var et forsvar for folkene i Europa mot de to super-

maktene.

De norske kameratene avviste dette synet. De sa at riktignok hadde EEC to sider: ei side retta mot folkene og ei anna side som uttrykte konkurranse med andre imperialistiske makter sånn som supermaktene. Men ingen av disse sidene er «folkelige», begge uttrykker interessene til det imperialistiske monopolborgerskapet i EEC. Derfor er det fullstendig feilaktig og i strid med marxismen å spre ideer om at EEC skulle ha noen såkalt «folkelig» side. De sa at i følge leninismen er det mulig å utnytte motsigelsene mellom imperialiststater, og følgelig også mellom den imperialistiske alliansen EEC og den ene eller den andre supermakta, men det må ikke forveksles med å gi støtte til noen ikke-eksisterende såkalt «folkelig» side ved EEC.

De norske kameratene sa at riktignok er de to supermaktene verdens folks hovedfiender, men i forhold til det lille og svake imperialistiske landet Norge er sånne hovedmakter i EEC som England, Vet-Tyskland og Frankrike relativt sterke imperialistmakter som også truer Norge. Det norske folket har kjempa mot EEC,

denne kampen var korrekt og marxist-leninistene og folket vil kjempe mot EEC igjen om nødvendig.

De norske kameratene pekte på at sjøl om bare supermaktene kan delta i kampen om verdenshegemoni, så søker noen mellomstore imperialistiske land å vinne hegemoni over mer begrensede områder og enkelte land. De slo fast at folkene må kjempe mot supermaktene og mot dette også. De spurte representantene for ledelsen i KPD(m-l) om de ønska å støtte at de sterkeste maktene i EEC oppretta en europahær og hvem de trudde den ville bli retta mot? De norske kameratene sa at det er feilaktig å utelukke at hærene i de sterkeste maktene i EEC-landa kan bli brukt til å undertrykke andre folk, slik som den franske hæren blei brukt i Tchad. Som hypotetiske eksempler nevnte de norske kameratene at den engelske og tyske hæren kan bli satt inn for å slå ned opprør i Norge.

På grunnlag av dette avviste de norske kameratene formuleringer som betydde støtte til styrking av de europeiske imperialistmaktene allianse EEC og fikk gjennom en formulering som

KPD(m-l) har tidligere blanda sammen sin egen taktikk i forhold til bl.a. Strauss med Kinas revolusjonære diplomati. Nå får KKP skylda for dette.

BRUDDERKLÆRING

uttrykte støtte til folkenes enhet i kampen mot supermaktene:

I kampen mot begge de imperialistiske supermaktene står begge partiene for enhet mellom folkene i Europa. Det er også positivt når de kapitalistiske og imperialistiske statene i Europa, hver for seg eller sammen, setter seg til forsvar mot hegemonismen til supermaktene. Begge partier bekrefter sin besluttsomhet om å bekjempe alle tiltak fra monopolborgerskapet som betyr forsterket utbytting og undertrykking av det arbeidende folket. Dermed går de også imot utbytting og undertrykking som større land i den andre verden driver mot mindre. Det ville riktignok være feil å behandle motsigelsene innafor den andre verden på lik linje med motsigelsene i forhold til de imperialistiske supermaktene.

Representantene for ledelsen i KPD(m-l) avviste alle argumentene til de norske kameratene. De nektet å gå med på at det hadde betydning å vurdere om hæren i sterkere EEC-land som Tyskland kunne bli brukt til å undertrykke andre folk, og behandla dette som noe svært usannsynlig. Tross at de to sidene ble enige om ei felles formulering i felleserklæringa var det derfor helt klart for begge sider at det var stor uenighet i synet på disse spørsmåla.

På det samme møtet var det de norske kameratene som foreslo at felleserklæringa skulle slå fast at:

«Om en tredje verdenskrig bryter ut, så må folkene sette den rettfærdige revolusjonære og nasjonale folkekrigen opp mot den urettferdige imperialistiske krigen. Bare en slik krig, der de arbeidende massene stoler på egne krefter og kjemper under ledelse av proletariatet og dets parti, kan forsvare fedrelandet mot fienden. KPD(m-l) og AKP(m-l) slår fast at dersom krigen bryter ut, må proletariatet og de arbeidende massene kjempe for å styrte kapitalismen og opprette proletariats diktatur og sosialismen.»

Ernst Aust hadde inn-

vendinger mot dette og til å ha noe med om det. Grunnen var at i følge Ernst Aust var det nødvendig å ta hensyn til mulig heten for at en ny krig kunne ta den forma at Folkerepublikken Kina kjempa på samme side som USA-imperialismen mot sosialimperialismen. I en sånn situasjon måtte folkene i Norge og Tyskland i følge Ernst Aust alliere seg med USA-imperialismen.

I felleserklæringa blei dette løst med at et norsk forslag blei tatt inn, men på forslag av Ernst Aust blei dette formulert som noe som gjalt «Ei imperialistisk verdenskrig mellom de to imperialistiske supermaktene». Det var klart på møtet at Ernst Aust med denne formuleringa mente en krig av samme type som første verdenskrig, og ikke av samme type som annen verdenskrig etter Nazi-tysklands angrep på Sovjetunionen i 1941.

Tross dette kompromisset så har vi aldri vært enige i det synet Ernst Aust uttrykker. 2. verdenskrig viser oss at vi kan ikke prinsipielt avvise muligheten for nye kriger der sosialistiske land for ei tid vil kjempe sammen med noen imperialistiske land mot andre imperialistiske land. Men vi trekker ikke samme konklusjoner av det som Ernst Aust trakk.

Under 2. verdenskrig var det riktig og nødvendig at Stalins sosialistiske Sovjetunion kjempa sammen med USA-imperialismen og den engelske imperialismen mot Nazi-tyskland. I denne betydninga var disse imperialistmaktene folkenes allierte mot nazistene. Men samtidig var disse «allierte» fiender av folkene som kjempa mot nazismen for andre mål enn de undertrykte folkene og sovjetunionen. England og USA kjempa for sjøl å undertrykke folkene etter krigen. Følgelig tok de kommunistene et korrekt standpunkt som innafor ramma av denne kortsiktige og taktiske alliansen aldri slutta å se på disse formelt allierte som fiender fra en strategisk synsvinkel. De albanske kommunistene, leda av kamerat Enver Hoxha,

skjønte dette, og derfor tillot de ikke England å nytte Nazi-tysklands nederlag til å sikre seg Albania, enda England var en «alliert». De greske kommunistene kjønte det ikke. Derfor tillot de de engelske imperialistene å komme inn i Hellas og massakrere kommunister og antifascistiske frihetskjemper der i 1944, og la dermed grunnlaget for den greske revolusjonens nederlag.

Vi vil ikke spekulere om alle mulige utviklinger i framtidige kriger, men vi vil slå fast at prinsipielt må de arbeidende massene i Norge og andre land aldri oppføre seg å se imperialistmaktene som fiender og kjempe mot dem, uansett hvilke allianser som består i kortere perioder. Men dette er ikke oppfatninga til ledelsen i KPD(m-l).

Hva betyr dette? Det betyr at høsten 1975 var det Ernst Aust og den andre representanten for KPD(m-l)s ledelse som avviste korrekte standpunkter fra kamerater i AKP(m-l) og sjøl fremma «sentralistiske» synspunkter. Leda ut i sin logiske konsekvens ville disse synspunktene føre til sosialsjåvinisme: å avvise å snakke om det imperialistiske borgerskapet i Tyskland og dets hær som undertrykkere og finder av andre folk. Og til kapitulasjon overfor imperialismen: å avvise masse og kommunistene overfor ei imperialistmakt slik som ledelsen i det greske kommunistpartiet gjorde i 1944. Dette er en del av historia til Aust og ledelsen i KPD(m-l), som nå helt løgnaktig beskylder det norske partiet for «sentrisme»!

I virkeligheten er det KPD(m-l) sjøl som har vært inne på den formen for «sentrisme» som vi kan sammenlikne med linja til Earl Browder i 40-åra. Liksom Browder forvrengte bl.a. Teheran-avtalen mellom USA og Sovjet til et program for classesamarbeid i USA, var også KPD(m-l) i ferd med å forvrengte Kinas korrekte utenrikspolitikk til et program for classesamarbeid i Tyskland. I en tale i

Kiel 27. mars 1975 sa Ernst Aust at «under bestemte betingelser i bestemte faser av kampen vil det være riktig å alliere seg med deler av det ikke-monopolistiske borgerskapet som også ser USA og Sovjet som sine hovedfiender, en allianse i kampen mot de to imperialistiske supermaktens bestrebelser etter verdensherredømme». Han roste også Strauss fordi han «gikk klart og konsist mot de to supermaktens kamp for overherredømme».

Denne browderistiske tendensen i KPD(m-l) var et uttrykk for at partiet ikke skjønte prinsippene for forholdet mellom et sosialistisk lands utenrikspolitikk og politikken til et kommunistisk parti som kjemper under borgerskapets diktatur. Mao Tsetung ga ei klar analyse av dette spørsmålet da han i 1946 drøfta muligheten for et kompromiss mellom det sosialistiske Sovjet og de største imperialistland, USA, England og Frankrike: «Et slikt kompromiss krever ikke av folkene i landa i den kapitalistiske verden at de følger etter og gjør kompromisser i sitt eget land. Folkene i disse landa må fortsette å føre forskjellige kamper i samsvar med sine forskjellige forhold.» (Mao Tsetung, Sel. Works, bd 1, eng. utg. s. 87)

I Kielertalen innrømte Aust at KPD(m-l) hadde tendenser til «å vike tilbake for revisjonistenes angrep» etter Strauss' besøk i Kina. Deretter slo KPD(m-l) om og forsøkte å bruke Kinas utenrikspolitikk som en sjablong for sin egen politikk i Tyskland, uten å gjøre noen analyse av hvorfor dere vakla for revisjonistenes press. KPD(m-l) forvrengte også KKP's korrekte tese om den ujamne utviklinga mellom supermaktene ved å si at «hovedfienden i dag er den sovjetiske sosialimperialismen», mens KKP sjøl slår fast at begge de to supermaktene er verdens folks hovedfiender.

Da det så sjølsagt viste seg at KPD(m-l)s misforståtte bruk av Kinas utenrikspolitikk ikke kunne brukes til å veilede arbeiderklassen i

BRUDDERKLÆRING

Mao Tsetungs minnehall i Peking. Ledelsen i KPD(m-l) angriper nå åpent Mao Tsetungs tenkning.

Tyskland, og under et fortsatt revisjonistisk press, slo KPD(m-l) om nok en gang. Det blei heller ikke nå gjort noen egentlig sjølkritikk, fordi de grunnleggende årsakene til denne vaklinga ikke blei avdekka. I stedet prøvde KPD(m-l) nå å skyve skylda for sin egen browderisme over på KKP. Dette viser identiteten mellom de to typene «sentrisme». De er beslekta med hverandre, fordi de begge bygger på en feilaktig forståelse for forholdet mellom et sosialistisk lands utenrikspolitikk og politikken til et kommunistisk parti under borgerskapets diktatur. De fører også over i hverandre nettopp av denne grunnen.

Med Kieler-talen tok ledelsen i KPD(m-l) i virkeligheten et langt skritt i retning av revisjonisme av Earl-Browder-typen. Den var i ferd med å utvikle ei linje for å gjøre et sosialistisk lands utenrikspolitikk til ei linje for classesamarbeid i sitt eget land.

Nå har ledelsen i KPD(m-l) vakla tilbake igjen til den motsatte ytterligheten. Nå anklager den KKP for å gå inn for «klassesamarbeid» mellom marxist-leninistene og borgerskapet i Tyskland, «forsoning» med den vest-tyske imperialismen, med USA imperialismen osv. Men når har KKP sagt at KPD(m-l) skulle samarbeide med Strauss? Det er å legge skylda på KKP for feil KKP aldri har gjort. Det er å skyte skylda for KPD(m-l)-ledelsens egen vakling over på et annet parti og beskyldte KKP for feil som KPD(m-l)-ledelsen har gjort.

På møtet med AKP(m-l) i Tyskland i januar 1977 sa representanter for ledelsen i KPD(m-l) at kampen mot sosialimperialismen først og fremst var «en ideologisk kamp», mens massebevegelsen måtte reises mot USA-imperialismen «fordi den står i landet». Dette er ingenting annet enn ei fordekt linje for å gå i mot all massebevegelse retta mot sosial-

imperialismen i Vest-tyskland nå. Dette uttrykker den nye opportunistiske sumpa som ledelsen i KPD(m-l) har ramla uti.

Den ene delen av Tyskland er okkupert av sosialimperialismen og svære sovjetiske styrker står på tysk jord. I en sånn situasjon er det å snakke om at det ikke er mulig å utvikle noen massebevegelse mot sosialimperialismen et uttrykk for kapitulasjonspolitikk overfor den ene supermakta og revisjonismen.

For noen år sida besøkte Bresjnev Tyskland. Medlemmer av KPD(m-l) og andre revolusjonære demonstrerte i tusener mot denne erkefienden av verdens folk. De kjempa modig mot polititerror og trossa massearrestasjoner og voldsom mishandling. Når folk i ledelsen i KPD(m-l) hevder at det ikke er mulig med noen massebevegelse mot sosialimperialismen, så snakker de i strid med sin egen erfaring og håner sine egne medlemmer som trossa

politiet for å fordømme Bresjnev.

Hvem står ellers for denne typen standpunkter i Tyskland? Den svarte reaksjonære organisasjonen av folk som Ernst Aust sjøl hevda overfor AKP(m-l) er leda av bresjnevs betalte agenter: Det revisjonistiske «KB-NORD». Denne organisasjonen fordømmer både Kina og Albania som «allierte» med USA-imperialismen, vestlige fascister og all slags pakk fordi KKP og APA fordømmer og avslører sosialimperialismen. Den har fordømt medlemmer av KPD(m-l) som «nazister» fordi de kjempa mot sosialimperialismen i Tyskland. Den tar avstand fra all kamp mot *begge* supermakter, vil «bare» ha «kamp mot USA» og nedlegge all kamp mot sosialimperialismen. Og som vi har nevnt beskriver den KKP's kamp mot «firerbanden» som «høyrekupp» i Kina.

BRUDDERKLÆRING

5. Ledelsen i KPD(m-l) våger ikke å stå ærlig fram og forsvare sitt syn. Samtidig retter den falske anklager mot vårt parti for å handle «fordekt».

I diskusjonene med vårt parti har representanter for ledelsen i KPD(m-l) anklaga kameratene fra vårt parti for å være «ukameratslige», handle «prinsippløst», for å «rette fordekte angrep» på dem osv.

Dette er virkelig utsøkte ironisk. For hva er fakta?

Vi har fra begynnelsen til slutt behandla ledelsen i KPD(m-l) meget kameratslig, vært åpen overfor den og når det gjaldt våre standpunkter og måten vi la dem fram på bygd på prinsipper.

Har vi handla ukameratslig? Vi oppdager et spørsmål der vi er uenig med handlingene til ledelsen i et søsterparti. Vi går straks til denne ledelsen, legger fram vårt syn åpent og kameratslig og ber om å få høre deres synspunkter og argumenter. Vi har hele tida vært vennlige og høflige overfor representantene fra ledelsen i KPD(m-l), vi har ikke skjult hva vi mener, og samtidig har vi bedt om å få høre deres syn og rapportert grundig om det i vårt partis ledelse. Er dette ukameratslig? Ukameratslig er å gå bak ryggen på folk og snakke stygt om dem, samtidig som man later som om man er enige når man møter dem ansikt til ansikt. Det har vi aldri gjort.

Vi handle prinsippløst? Er det prinsippløst å ta opp og diskutere uenighet? Er det prinsippløst å si fra når vi oppdager at ledelsen i et søsterparti er på vei til kontrarevolusjonen? Er det prinsippløst å si fra om at vi ikke kan støtte en politikk som har som innhold å gå mot proletarietets diktatur og støtte den internasjonale reaksjonen? Nei, det som er prinsippløst det er å hykle enighet og late som om det ikke finnes noen problemer i en sånn situasjon. Det har vi aldri gjort.

Vi handle fordekt? I den tida vi har hatt partiforbindelser med KPD(m-l), har vi vært åpne og ærlige overfor representanter fra KPD(m-l). Vi har rapportert om vårt arbeid og ikke bare snakka om vår styrke men også våre svakheter, vi har ikke prøvd å skryte eller skjønne oss sjøl, men vi har også åpent sagt fra når vi har oppdaga feil hos oss sjøl. I diskusjoner har vi hele tida lagt fram spørsmål vi var uenig om åpent og kameratslig, fordi vi har den erfaringa at blant marxist-leninister svekker ikke det enheten med det styrker den. Fra det øyeblikket vi oppdaga ROTER MORGEN for 22. oktober falt det oss aldri inn at vi skulle gjøre annet enn å ta opp spørsmålet om hensikten med dette åpent med ledelsen i KPD(m-l): Fullstendig åpent henvendte våre kamerater seg til Ernst Aust og spurte om å få høre KPD(m-l)-ledelsens syn. Da vi hadde fått det referert, sa vi fullstendig åpent at vi mente ledelsen i KPD(m-l) handla feil. Seinere har vi lagt stor vekt på å be om at ledelsen i KPD(m-l) redegjorde for sitt syn, slik at vi ikke skulle felle en dom på grunnlag av noe laust inntrykk, men på hva den sjøl sa. Og vi har lagt vekt på å legge vårt eget syn grundig fram for ledelsen i KPD(m-l), slik at vi kunne hjelpe den til å ta et riktig standpunkt – eller slik at den kunne få muligheten til å påvise hvor vi tok feil. Hva i all verden er fordekt med dette?

Det er bare en ting vi har skjult. Ledelsen i KPD(m-l) sa til oss at den mente at det var i gang en kontrarevolusjon i Kina i november, men sa samtidig at vårt parti ikke måtte referere dette synspunktet til KPD(m-l)-ledelsen overfor andre par-

tier. Dette pålegget har vi fulgt. Derfor har våre kamerater unnlatt å referere hva KPD(m-l)-ledelsen sa til oss i november overfor en rekke søsterpartier i tida fram til vi beslutta å bryte partiforbindelsene. Her har vi altå skjult noe, men det er bare fordi KPD(m-l)-ledelsen sjøl påla oss taushetsløfte, og fordi vi i pakt med prinsippene for partiforbindelser og ut fra en virkelig kameratslig holdning ikke refererer videre det andre partier sier til oss i strid med deres eget ønske.

Samtidig som vi har diskutert kameratslig med ledelsen i KPD(m-l) – innad – og det er hele tida vi som har bedt om diskusjonsmøter og som har bedt ledelsen i KPD(m-l) om å forklare sitt syn – så har vi avholdt oss fra polemikk utad, og avvist alle forsøk på å utnytte innholdet i ROTER MORGEN osv. til å snakke om motsetninger mellom AKP(m-l) og ledelsen i KPD(m-l). Vi holder på prinsippene om kameratslig og åpen diskusjon innad og en fast front mot fienden utad som ikke avslører motsigelser for klassefienden.

Ledelsen i KPD(m-l) har handla stikk motsatt. Utad går den inn for å sprengte kiler og stille opp motsetninger til KKP, snakke om «kontrarevolusjon» osv. Innad søker den å unngå diskusjon, snakker usant og vil ikke snakke åpent om sin egen politiske linje.

Da våre representanter sa til ledelsen i KPD(m-l) at vårt parti ikke kunne delta på deres store møte i februar 1977 fordi vi frykta at de ville drive provokasjoner mot KKP, sa de at AKP(m-l) dreiv med «innblandinger i

deres partis indre anliggender», at dette var «en grov fiendtlig handling» og tilmed at vi hadde retta «fordekte angrep» på KPD(m-l). Våre representanter på diskusjonsmøtet i januar avviste dette og slo fast at det aldri har vært noe som helst «fordekt» ved vår holdning. Vi har helt åpent kritisert den feilaktige linja som ledelsen i KPD(m-l) står for. Vi sa helt åpent grunnen til at vi ikke ville dra til Ludvigshafen. Vi frykta at Aust ville bruke sin tale til provokasjoner mot KKP og Folkerepublikken Kina. Det skjedde også. Det er bare folk helt uten argumenter som kan si noe så dumt som at en sånn helt åpen og direkte forklaring er «et fordekt angrep».

Dette brevet er nettopp et

En tysk «superrevolutionär» bekänner färg:

Denne artikkelen i Gnistan, avisa til SKP, dokumenterer ledelsen i KPD(m-l)s opportunistiske utvikling.

BRUDDERKLÆRING

«støtter revisjonismen». For dem kan en gjerne ha forbindelse mellom to partier der det ene er for revolusjon og det andre er for kontrarevolusjon. Dette er i sannhet en bunnløs opportunisme.

Dersom lederne av KPD(m-l) virkelig var ærlige og tok konsekvensene av det synet de hevder, så ville de følgelig ikke kritisere vårt parti for å ta den holdninga vi tar overfor dem. Var de hederlige så ville de sjøl ta initiativet til brudd med sånne «reaksjonære» som oss. Men det er de ikke. De er villige til å ha partiforbindelser som er prinsippløse sett fra deres stand-

punkt. Dem om det. AKP(m-l) er ikke et revisjonistisk parti og vil ikke la seg synke ned på et sånt nivå.

Den riktige historiske parallellen er ikke 1956, men tida etter 1924, etter Lenins død. Mange som ikke våga angripe Lenin, kom ut og angrep Lenins politikk i Lenins navn etter at han sjøl var død. Slik som KPD(m-l)-ledelsen nå gjør med Kinas utenrikspolitikk under Mao. Den trotskistiske bevegelsen oppsto, og den vendte brodden mot proletariatets diktatur i Sovjet og snakka om en kontrarevolusjon, «thermidor». Sann som ledelsen i KPD(m-l) nå gjør.

Et konsekvent brudd med den trotskistiske bevegelsen styrka enheten blant de virkelige kommunistene. Sann som vårt brudd med ledelsen i KPD(m-l) har til hensikt å styrke enheten blant de virkelige kommunistene.

Den riktige historiske parallellen er ikke ledelsen i KPD(m-l) som «helter i kampen mot Krustsjøv», men ledelsen i KPD(m-l) og Ernst Aust som vandrere i fote-farene etter Jaques Grippa i Belgia. Som Grippa brøyt Aust med revisjonistpartiet og bygde opp et nytt parti som støtta KKP og APA. Som Grippa støtta Liu Chao Chi,

støtter Aust «firerbanden» og vender handa si mot proletariatets diktatur i Kina.

I 1960-åra brøyt marxist-leninistene med Grippa da det blei klart at han støtta Liu Chao Chi. Historia har vist at det var å styrke enheten i den marxist-leninistiske bevegelsen. Det er med samme nødvendighet vi bryter med Aust også. Vi er også sikre på at framtida vil gi oss rett i at dette var et nødvendig tiltak for å ikke utvanne og ødelegge enheten i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen.

6. AKP(m-l) bryter partiforbindelsene fordi vårt parti vil forsvare enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og kjemper mot splittelsesmakeri.

Når vi har beslutta å bryte partiforbindelsene med KPD(m-l) så er det nettopp fordi AKP(m-l) Norge kjemper for å styrke partiforbindelsene mellom marxist-leninistene i alle verdens land og forsvare enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Vårt parti prioriterer forbindelsene med andre partier og marxist-leninistiske partier og organisasjoner høyt. Vi støtter og lærer av slike partier og organisasjoner. Vi blander oss ikke inn i deres indre anliggender og presser ingen. Vi diskuterer åpent og kameratslig, men vi lager ikke problemer i partiforbindelsene og bryter ikke med andre partier sjøl om vi er uenig i noen spørsmål. Bryter vi, så skyldes det at det er antagonistiske motsetninger om prinsipielle spørsmål.

Vårt partis forbindelser med KPD(m-l) er i seg sjøl et bevis på dette. Tidligere hadde AKP(m-l) Norge svært gode forbindelser med

KPD(m-l). Forholdet var fra vårt partis side varmt, kameratslig og tillitsfullt, tross at vi kjente til at ledelsen i KPD(m-l) hadde noen politiske feil, slike som de vi har nevnt om forholdet til EEC, til USA under en spesiell type verdenskrig osv. Men vi rekna med at det var enhet mellom AKP(m-l) Norge og KPD(m-l) om en lang rad viktige prinsipielle spørsmål, som:

- støtte til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning

- støtte til Kina og Albania, KKP og APA

- støtte til den kommunistiske verdensbevegelsen og forbindelser med andre partier på grunnlag av enhet i hovedlinjene uten å kreve enhet i alle spørsmål (som vi har referert ovafor), diskutere uenighet mellom partiene, ikke trekke dem fram eksternt for klassefienden

- bekjempe supermaktene, verdens folks hovedfiender, peke på den

økende faren fra den relativt voksende sosialimperialismen, utvikle kampen mot den, og samtidig fortsette å utvikle kampen mot supermakta i relativ nedgang, USA-imperialismen og forklare at den fortsetter å være en stor fare. Advare massene mot den stadig økende krigsfaren

- forberede revolusjon mot det egne borgerskapet og den egne militærmakta, og revolusjonær frigjøringskrig leda av partiet og bygd på proletariatet og de arbeidende massene i tilfelle verdenskrig

- skånselsløs kamp mot opportunismen, mot sosialdemokratiet og mot den strategisk enda farligere moderne revisjonismen – ingen kompromisser, ikke samarbeid eller aksjonsenhet, men krig på kniven med de moderne revisjonistiske partiene.

Dette er noen av de punktene der representanter for ledelsen i KPD(m-l) gang på gang har uttrykt at de og

vi var enige. Vi har heller ingen tvil om at medlemmene i KPD(m-l) har ønsket å kjempe for ei slik linje som er uttrykt i disse felles synspunktene. Dette er hovedsaka for oss og telte mer enn feila. Vi diskuterte det vi mente var feil åpent, men det berørte ikke på noen måte vår kameratslige, åpne og varme holdning til KPD(m-l). Vi tok utgangspunkt i det som forente oss og kjempa for å gjøre denne enheten bygd på prinsipper stadig sterkere.

Slik var AKP(m-l)s forhold til KPD(m-l), og slik er vårt forhold til alle partier og organisasjoner vi har partiforbindelser med.

Men en slik enhet kan ikke bestå dersom det felles grunnlaget, det samme synet på prinsippene, ikke lenger finnes. For en enhet uten prinsipper forvandler seg med nødvendighet til sin motsetning. Prinsipplos enhet betyr i neste omgang splittelse, og det er en objektiv lov uavhengig av subjektive

BRUDDERKLÆRING

ønsker og uansett hvor hard kamp man fører for å opprettholde en sann enhet.

Vi lever i den proletariske verdensrevolusjonens tidsalder. I denne tida går det ei skillelinje mellom de som kjemper for proletariatets sak, for sosialismen og revolusjonen og mot imperialismen og kapitalismen, og de som kjemper for borgerskapets sak, for imperialismen og for kontrarevolusjonen. Det er latterlig og en umulighet å tru at folk som står på motsatte sider av denne - skillelinja kan betrakte hverandre som «kamerater» og opprettholde noen virkelige, sterke og varme «partiforbindelser».

Prinsipplos enhet betyr nettopp forsøk på slik enhet mellom revolusjon og kontrarevolusjon. Partiforbindelser til tross for antagonistiske motsetninger i spørsmål om prinsipper betyr partiforbindelser mellom revolusjonære og kontrarevolusjonære.

Åssen fungerer sånne prinsipplose «partiforbindelser» i praksis? Den revisjonistiske «verdensbevegelsen» gir oss et levende eksempel på det. Riktignok er ikke dette forbindelser på tvers av linja mellom revolusjon og kontrarevolusjon ettersom alle revisjonistiske partier hører til i kontrarevolusjonens leir. Men de ulike revisjonistiske

partiene representerer blant annet ulike monopolborgerlige og imperialistiske grupper, og marxismen-leninismen lærer oss at mellom slike ulike imperialistgrupper er det antagonistiske motsigelser. Revisjonistene har ingen korrekte prinsipper å forene seg på, de kjemper for interessene til ulike borgerskap med så sterke motsetninger at det ene «søsterpartiet» kan kommandere hæren inn i landet til det andre «søsterpartiet» og arrestere lederne der, slik som Sovjet gjorde i Tsjekkoslovakia. Fordi den revisjonistiske «verdensbevegelsen» er prinsipplos og

inneholder antagonistiske motsetninger, er den et råtnende lik som stadig går mer i oppløsning, og den opplever endeløse splittelser nasjonalt og internasjonalt.

Om den marxist-leninistiske verdensbevegelsen ga opp å stille krav til prinsipper når partiene oppretter partiforbindelser, så ville også slike partiforbindelser bli ei rein form uten noe virkelig innhold, så ville enheten også bli falsk sann som den er i forholdet mellom revisjonistpartiene. En sann «enhet» er ikke bare feilaktig, den er også i det lange løp umulig, den går i oppløsning av seg sjøl.

7. AKP(m-l) står fast på sin marxist-leninistiske linje og vil fortsette å oppfylle sine forpliktelser i samsvar med den proletariske internasjonalsmen.

Vi veit at mange medlemmer av KPD(m-l) og dets ungdomsorganisasjon har besøkt Norge og på annen måte forma forbindelser med den norske marxist-leninistiske bevegelsen. Vi mener at medlemmene i KPD(m-l) og ROTE GARDE i all hovedsak er ærlige kamerater som subjektivt ønsker å kjempe for marxismen-leninismen og revolusjonen. Mellom mange norske og tyske marxist-leninister har det utvikla seg varme og kameratslige bånd og de har gjensidig lært av hverandre. Vi har aldri ønska å slite disse båndene over. Men nå, når ledelsen i KPD(m-l) leder organisasjonen over i kontrarevolusjonens leir, er disse båndene slitt over uavhengig av sentimentale personlige ønsker.

Til alle medlemmer og ledere i KPD(m-l) som har hatt varme følelser for vårt parti sier vi: Ingen ærlige revolusjonære behøver å bekymre seg over utviklinga til AKP(m-l) i Norge. Vårt parti

er lite, men det styrker seg raskt kvalitativt, i masseinnflytelse og størrelse. Og sjøl om vi er små så svaier vi ikke som et siv i vinden. Vi kommer ikke til å forandre vår marxist-leninistiske hovedlinje uansett hva som skjer.

Dere kan være sikre på at vårt parti vil arbeide hardt for å studere og følge marxismen slik den er utvikla av dens store kalssikere Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Vi vil studere erfaringer fra Sovjetunionens Kommunistiske Parti under Lenin og Stalin, fra KKP leda av formann Mao og kamerat Hua, fra Arbeidets Parti i Albania leda av kamerat Enver Hoxha og fra andre søsterpartier. Vi vil utgi mange verker fra klassikerne og fra søsterpartiene på norsk.

Vårt parti kjemper for sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur, og for å stryke borgerskapets diktatur i Norge. Vi kjemper mot begge supermakter, mot Sov-

jet og USA, mot NATO og Warszawapakta, mot europeisk borgerskap og all imperialisme. Vi vil aldri skape illusjoner om å vinne noen seier gjennom å underordne seg noen supermakt. Vi kjemper mot det norske borgerskapet, mot sosialdemokratiet og all opportuniste, spesielt mot den moderne revisjonismen. Se på Norge og dere ser at det er blank løgn om noen sier det finnes tendenser til forsoning mellom borgerskapet og AKP(m-l).

Vi vil fortsette å støtte frigjøringsbevegelsene, de undertrykte folkene i den 3. verden og andre land, støtte proletariatet og de arbeidende massene i de kapitalistiske landa og i de to supermaktene. Vi vil fortsette å støtte virkelige sosialistiske land som Folkerepublikken Kina leda av KKP og formann Hua, og den sosialistiske Folkerepublikken Albania leda av APA og kamerat Enver Hoxha. Vi vil

fortsette å støtte den internasjonale kommunistiske bevegelsen og søsterpartiene, og arbeide for at den styrkes, forener seg og utvikler sin korrekte linje.

Vårt parti har nettopp kritisk gått gjennom, utvikla og sammenfatta sin linje på AKP(m-l) Norges 2. kongress i november 1976. Linja fra denne kongressen vil bli stående. Vårt parti svinger ikke med vinden og vil ikke gi etter for press uansett hva som skjer. Dere kan stole på at de norske kommunistene vil gjøre sin plikt så godt de evner for proletariatet og folkene i Norge og hele verden.

Om noen vil forsøke å kaste skitt på vårt parti og spre løgner om at vi forandrer vår linje, om noen vil si at den «var bra før» men «nå er den blitt opportunistisk», så studer vår politikk i Norge. Vi har utvikla politisk praksis i Norge, vi er ikke skrivebordspolitikere som ikke har annet å vise for oss enn store

BRUDDERKLÆRING

taler og proklamasjoner, og denne utvikla politiske praksisen vil alltid være det beste beviset på at sanne bakvaskere juger. Studer sakene sjøl, og ikke tru på bakvaskere som av opportunistiske grunner vil rakke ned på de norske kommunistene.

Når det gjelder det delte Tyskland, så nærer vårt parti varme følelser overfor dets proletariat som gjennom historia har vist en slik strålende kampvilje og blitt så hardt prøvd, vi nærer varme følelser overfor det tyske arbeidende folket og overfor de

tyske marxist-leninistene og revolusjonære. Vi beklager det tilbakeslaget som proletariatet og de revolusjonære i Tyskland har fått fordi KPD(m-l)s ledelse har gått over til kontrarevolusjonens leir. Men vi er sikre på at i et større historisk perspektiv vil det bli en episode som ikke vil få stor betydning for et så stort proletariat som det tyske. Vi er sikre på at ingen kan hindre marxismen-leninismen i å vinne stadig sterkere fotfeste i begge deler av Tyskland og at ingen kraft i verden i det lange løp

kan hindre at den proletariske revolusjonen seirer og skaper et nytt, sosialistisk, gjenforent og uavhengig Tyskland under proletariats diktatur.

Når vi må bryte med falske marxist-leninister som KPD(m-l)s ledelse så er det nettopp fordi vi ser det som vår plikt å støtte virkelig marxisme-leninisme og ikke revisjonisme i Tyskland. Vårt partis venner i Tyskland kan stole på at vi også i framtida så godt vi evner vil solidariser oss med virkelige marxist-leninister i Tysk-

land, støtte proletariatet og støtte den revolusjonære kampen der i samsvar med den proletariske internasjonalsismen.

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!
LEVE DEN KOMMUNISTISKE VERDENSBEVELSEN!
LEVE VENNSKAPET MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG KOMMUNISTENE I TYSKLAND OG NORGE!

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER August 1977 — oktober 1977.

AKP(m-l) HILSER KKP: I anledning 50-årsdagen for opprettelsen av Folkets Frigjøringshær

(Klassekampen 3/8—1977)

Kjære kamerater.

Vi sender våre hjerteligste hilsener til partiet, folket og hæren i Kina i anledning 50-årsdagen for opprettelsen av Folkets Frigjøringshær.

Folkets Frigjøringshær blei oppretta av formann Mao Tsetung personlig. Den har vunnet alle sine

seire under rettleiing av KKP og marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

I tida etter frigjøringa har Folkets Frigjøringshær verget Folkets Kina mot imperialismen og sosialimperialismen, deltatt i den sosialistiske oppbygginga og revolusjoneringa

av samfunnet og stått imot sabotasje fra sanne revisjonister som Liu Schao-chi, Lin Piao og den kontrarevolusjonære «firerbanden».

Folkets Frigjøringshær er blitt et forbilde for de revolusjonære og frihetsskjempene over hele verden, som kjemper mot imperialismen,

revisjonismen og all annen reaksjon. Vi er overbevist om at under den korrekte ledelsen til KKP med kamerat Hua Kuo-feng i spissen vil Folkets Frigjøringshær bli et enda bedre verge for det sosialistiske Kina i åra som kommer.

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s sentralkomite.

AKP(m-l) hilser KKP's 11. kongress

(Klassekampen 24/8—1977)

Sentralkomiteen i AKP(m-l) sendte den 22. august denne hilsenen til sentralkomiteen i KKP og til formann Hua Kuo-feng:

Til Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti
Til Formann Hua Kuo-feng.

Kamerater!
Sentralkomiteen i Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge

bringer dere sine hjerteligste hilsener i samband med den seierrike avslutninga av den 11. kongressen i Kinas Kommunistiske Parti.

Kongressen er en seierens og enhetens kongress. Den stadfesta KKP's seier over den kontrarevolusjonære firerbanden. Kongressen viste hvordan partiet under ledelse av kamerat Hua Kuo-feng holder fast på den marxist-leninistiske linja som Formann Mao har trukket opp, og hvordan det ærerike KKP har stilt seg målsetninger for å

bygge det sosialistiske Kina enda mer strålende. Vårt parti gleder seg med dere over de seirene dere har vunnet på denne kongressen. Vedtaka på denne kongressen er ei forsikring for proletariatet og de undertrykte massene over hele verden om at Kina vil fortsette å være et pålitelig bolverk mot de to supermaktene, mot den moderne revisjonismen og all reaksjon.

Kamerat Hua Kuo-feng gir i sin politiske beretning et klart uttrykk for KKP's korrekte

analyse av den internasjonale situasjonen. Basert på Formann Maos tese om de tre verdener gjør han ei korrekt vurdering av revolusjonens og kontrarevolusjonens krefter i verden i dag. De to supermaktene, Sovjet og USA, er kilder til en ny verdenskrig og særlig er den sovjetiske sosialimperialismen svært aggressiv. I kampen mot de to supermaktene er den tredje verden hovedkrafta, samtidig som det er viktig å utnytte alle andre motsigelser for å isolere de to supermaktene maksimalt.

I tida som har gått etter Formann Maos død har kamerat Hua Kuo-feng vist seg som en verdig arvtaker til vår tids største marxist-leninist. Det er derfor med stor glede vi ser at det første plenumsøket i KKP's 11. sentralkomite har gjenvalgt kamerat Hua til formann.

AKP (m-l) i Norge leder kampen for den proletariske revolusjonen i et lite imperialistisk land. I denne kampen er KKP's politikk til stor

støtte for oss og våre varme partiforbindelser er bygd på gjensidig respekt og enhet på de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Norge ligger midt i skuddfeltet mellom de to supermaktene, og de to supermaktene planlegger å gjøre vårt land til slagmark i en urettferdig krig. Særlig har sosialimperialismen i det siste vært svært aggressiv og strakt klørne sine ut etter norske havområder

og den norske øygruppa Svalbard. Men sjøl om fiendene våre tilsynelatende er mektige, så er de til sjuende og sist papirtigre. Om arbeiderklassen og folket i vårt land og over hele verden holder fast på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, forener seg og våger å gripe til våpen mot aggressorene vil vi sikkert og visst seire. **LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGSTENKNING!**

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!
LENGE LEVE KINAS KOMMUNISTISKE PARTI MED KAMERAT HUA KUO-FENG I SPISEN!

Revolusjonære hilsener på vegne av Sentralkomiteen i AKP (m-l)

Pål Steigan
formann

Felleskommunike mellom Tyrkias Revolusjonære Arbeider- og Bondeparti og AKP(m-l)

(Klassekampen 1/9—1977)

1. Tyrkias Revolusjonære Arbeider- og Bondeparti (TIHKP) og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge har holdt et fellesmøte, med formål å utveksle gjensidige erfaringer og dermed styrke enheten mellom de to partiene. Samtalene fant sted i en proletarisk, internasjonalistisk og kameratslig ånd.

Grunnlaget for enheten mellom de to partiene er marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og den proletariske internasjonalismen. Begge partiene står sammen i kampen mot de to imperialistiske supermaktene, Sovjetunionen og USA, og mot imperialismen og reaksjonen. Begge partiene kjemper sammen mot alle sjatteringer av den moderne revisjonismen. Det felles målet til begge partiene er den proletariske revolusjonens og kommunismens seier i hele verden.

2. Under samtalen fortalte TIHKP at Tyrkia er et halv-kolonialt, halv-føydalt land og at den nærmeste etappen for revolusjonen i Tyrkia er den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Den blir ledet av proletariatet og båret fram av arbeider-bonde-alliansen. Den vil befri hele folket fra imperialismens åk, fordele den jorda til landarbeiderne og bondene, som nå er konsentrert i hendene til godselerne, tilkjenne den kurdiske nasjonaliteten i Tyrkia alle rettigheter, innbefatta retten til sjøbestemmelse, og vil rydde vegen til sosialismen for proletariatet.

Tyrkia kom etter den annen verdenskrig under politisk, økonomisk og militær kontroll av USA-imperialismen. Først på 70-tallet, da USA-imperialismen ble trengt over på tilbaketog over hele verden, også i Tyrkia gjennom den heltemodige anti-amerikanske kampen til det tyrkiske folket, begynte den sovjetiske sosialimperialismen å utvide sin innflytelse i Tyrkia og erstatte USAs overherredømme med sitt eget.

I dag er sosialimperialismens ekspansjon på frammarsj i Tyrkia gjennom militære trusler, politisk påtrykk, økonomisk kontroll og kulturell

undergraving. For å skaffe seg gunstige posisjoner for å utvide sitt overherredømme i det østlige Middelhavet, forsøker Sovjetunionen å hisse Tyrkia og Hellas opp mot hverandre og å internasjonalisere Kypros-problemet. Landet ringeakter Tyrkias suverenitet over strekene ved at de sender sine krigsflåter gjennom dem, og tvinger Tyrkia til å undertegne en «samarbeidsavtale».

Begge supermaktene rivaliserer om Tyrkia er særlig tilspisset, og Tyrkia ble trukket inn i denne rivaliseringsmalstrøm særlig gjennom Kyproskrigen. Det er utenkelig at en av de to supermaktene trekker tilbake sitt krav på Tyrkia til fordel for den andre supermakta frivillig eller på fredelig vis. Det er likeså utenkelig at Tyrkia kan holde seg utafor en krig mellom de to supermaktene om verdenshegemoniet. Da Tyrkia framfor alt står overfor en trusel om ekspansjon og aggressjon fra sosialimperialismen, er den sentrale oppgaven for revolusjonen i Tyrkia i dag kampen for nasjonal uavhengighet og forbedelser i tilfelle krig.

Arbeidernes Kommunistparti (m-l) uttalte sin fulle støtte til klassekampen og til de krava som Tyrkias Revolusjonære Arbeider- og Bondeparti har stilt. Partiet ser denne kampen som rettferdig og ledet av korrekte prinsipper. AKP (m-l) slo fast at partiet har mye å lære fra de erfaringene som de tyrkiske kameratene har gjort i klassekampen. De betrakter det som sin internasjonalistiske plikt å informere proletariatet og folket i Norge om kampene som partiet, proletariatet og det øvrige tyrkiske folket fører. Seirene til TIHKP i kampen mot de to supermaktene, mot reaksjonen og all revisjonisme er også seirer for AKP (m-l).

3. AKP (m-l) informerte om partiets rolle og proletariatets og det arbeidende folkets kamper i Norge i de politiske og økonomiske aksjonene som er rettet mot det norske borgerskapet. På denne måten blir arbeiderklassen politisk, ideologisk og organisatorisk forberedt,

på den sosialistiske revolusjonen og på innføringen av proletariatets diktatur. I denne kampen er småbondene og fiskerne arbeiderklassens viktigste allierte.

AKP (m-l) informerte om rivaliseringa til begge supermaktene i Norge og om de militære provokasjonene til sosialimperialismen og NATO. Partiet slo fast at sosialimperialismen i særlig grad øker sin aggressjon, mellom anna gjør Sovjetunionen territoriale krav på Svalbard og nekter å anerkjenne det internasjonalt anerkjente midtlinjeprikket for grensa i Barentshavet. De nye tsarene har flere ganger brukt rakettpinger som pressmiddel i forhandlingene om disse spørsmåla. AKP (m-l) understreker sin linje med å bekjempe begge supermaktene, og la vekt på at kommunismen og proletariatet i denne kampen naturligvis ikke kan støtte seg på borgerskapet i sitt eget land.

AKP (m-l) fortalte om sitt arbeid for å oppdra den norske arbeiderklassen i en proletarisk, internasjonalistisk ånd. Som en del av dette arbeidet, kjemper partiet mot den rasistiske innvandringsstoppen, som den sosialdemokratiske regjeringa, støtta av revisjonistpartiene, har innført. Og det stiller parolen om enhet mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere.

TIHKP uttrykte sin støtte til klassekampen som AKP (m-l) har gitt anstøtet til, og fordømmer sosialimperialismens provokasjoner på Svalbard og i Barentshavet. Partiet slo fast at det beslutsomt støtter AKP (m-l)s, proletariatets og det norske folkets rettferdige kamp mot de to supermaktene, mot borgerskapet i sitt eget land og mot all reaksjon. TIHKP ga AKP (m-l)s arbeid for å forene norske arbeidere og fremmedarbeidere i felles kamp sin varme støtte, og spesielt oppfordrer partiet tyrkiske fremmedarbeidere i Norge til å støtte AKP (m-l)s linje og arbeid.

4. TIHKP og AKP (m-l) er av den mening at dagens moderne revisjonister er et farlig kontrarevolusjonært agentur. Det er ikke mulig å kjempe for nasjonal frigjøring og for sosialismen uten å bekjempe den moderne revisjonismen forbitret. Begge

partiene ser det som sin felles oppgave å kjempe mot revisjonismen i hele verden, på samme vis som vi kjemper mot revisjonismen i våre egne land.

TIHKP og AKP (m-l) vil begge framheve formann Mao Tsetungs store bidrag til marxismen-leninismens utvikling. Hans verk er et klassisk bidrag til den vitenskapelige sosialismen og må studeres av den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen, akkurat som en studerer verkene til Marx, Engels, Lenin og Stalin.

TIHKP og AKP (m-l) meiner at hovedtendensen i verden i dag er revolusjon. Som formann Mao Tsetung har slått fast er det bare to muligheter: Enten forhindrer revolusjonen krigen, eller så fører krigen til revolusjon. Tendensen til krig øker i dag raskt, og det er meget sannsynlig at de to supermaktene vil utløse en ny verdenskrig. Dette viser at begge supermaktene er hovedfienden til verdens folk, og at krigen vil bli en imperialistisk og urettferdig krig. I dag er den sovjetiske sosialimperialismen en supermakt på relativ frammarsj, mens USA-imperialismen befinner seg i relativ tilbakegang. På grunn av sin ekspansjonstrang er sosialimperialismen den mest sannsynlige krigsutløseren i tilfelle av en ny verdenskrig. Supermakta Sovjetunionen er også spesielt farlig, fordi den benytter seg av «sosialistiske» og «anti-imperialistiske» slagord for å maskere sine aggressive formål og for å bedra verdens folk.

Sjøl om de to supermaktene skulle utløse krigen, er det imperialistiske systemet dømt til døden og sosialismen vil seire i hele verden. Imperialismen og alle reaksjonære er papirtigre. Vegen kan være lang og hard, men framtida til verdens folk er lys.

TIHKP og AKP (m-l) er av den mening at teorien om de tre verdener, som ble personlig utarbeidet av formann Mao Tsetung og som går ut fra de fire grunnleggende motsigelsene i verden, er et mektig våpen i hendene på kommunismen for å analysere så tydelig som mulig den nåværende stoda og klasseforholda i verden. Med den er verdensproletariatet i stand til å skille venn fra fiende, å danne en

verdensomspennende anti-hegemonisk front med folkene, nasjonene og statene i den tredje verden, for å isolere de to supermaktene, disse menneskehetens hovedfiender, å utnytte motsigelsene mellom de imperialistisk-kapitalistiske landa i den andre verden og de to supermaktene og marsjere seierrikt i retning av verdensrevolusjonen.

TIKP og AKP(m-l) understreker sin solidaritet med det sosialistiske Kina og det sosialistiske Albania. Begge landa er strålende eksempler på revolusjonens veg og på proletariatets diktatur.

TIKP og AKP(m-l) vil sammen understreke sin støtte til Kinas Kommunistiske Parti og dets nye formann Hua Kuo-feng

i kampen mot den kontrarevolusjonære «firerbanden». Seieren i denne kampen har sikret resultatene av kulturrevolusjonen og har lagt et sikkert grunnlag for landets sosialistiske oppbygging.

5. TIKP og AKP(m-l) praktiserer den proletariske internasjonalismen. Våre partier vil kjempe for å styrke enheten i

den marxist-leninistiske bevegelsen og arbeide for å styrke partienes gjensidige støtte.

Lenge leve marxismen-leninismen!

Lenge leve den proletariske internasjonalismen!

Lenge leve enheten i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen!

Felleseerklæring fra Canadas Kommunistiske Forbund (m-l) og AKP(m-l), Norge

(Klassekampen 3/9—1977)

Representanter fra sentralkomiteene i Canadas Kommunistiske Forbund (ML) — CCL(ML) — og Arbeidernes Kommunistparti (m-l) — AKP(m-l) — har hatt møter. Samtalene blei holdt i en kameratslig atmosfære og førte til full enighet i alle de grunnleggende spørsmål som blei diskutert.

For tida skjerpes den allmenne krise i kapitalismen, og alle de grunnleggende motsigelsene i vår tid skjerpes. De viktigste undertrykkene og utbytterne av verdens folk, de to supermaktene USA og den sovjetiske sosialimperialismen, skjerper kampen om verdenshegemoniet og er inne i et rasende våpenkappløp. Faren for en ny verdenskrig fortsetter å øke dag for dag, og det er uunngåelig at rivaliseringa mellom de to supermaktene vil føre til en ny verdenskrig, med Sovjetunionen som den viktigste kilden til denne krigen. Men en slik krig kan bare påskynde det imperialistiske verdenssystemets undergang og den sosialistiske revolusjonens seier over hele verden.

Nå er det Sovjet som er i oppgang og er den farligste og mest aggressive av de to. Samtidig utgjør USA-imperialismen en stor fare. De to supermaktene er verdens folks hovedfiender.

For å kjempe mot de to supermaktene må verdens folk bygge en sterk enhetsfront mot imperialismen, kolonialismen og særlig hegemonismen til de to supermaktene. Det er folkene og landa i den tredje verden som utgjør hovedkrafta i denne enhetsfronten. Teorien om de tre verdener som ble utviklet av formann Mao personlig, er et mektig våpen som gjør oss i stand til på korrekt vis å skille mellom venner og fiender på verdensbasis.

De arbeidende massene i den tredje verden kjemper for å styrte imperialismen og gjøre sosialistisk revolusjon. I mange land er det revolusjonære bevegelse som fører folkekrig mot imperialismen og reaksjonen, for virkelig nasjonal frigjøring og ny-demokratisk revolusjon. Folkene og landa i den tredje verden kjemper mot utbytting, press og aggressjon, for nasjonal uavhengighet og for

en ny økonomisk verdensordning. De store revolusjonære bevegelsene i den tredje verden ryster sjøve grunnlaget for det imperialistiske verdenssystemet og utgjør en viktig del av den proletariske sosialistiske verdensrevolusjonen.

Både Kanada og Norge er imperialistiske land. De er med i den andre verden, som ligger mellom den tredje verden og den første verden som består av de to supermaktene. De herskende borgerskapa utbytter proletariatet og det arbeidende folket i landa våre og tar samtidig del i utbyttinga av de undertrykte landa i den tredje verden. Som andre kapitalistiske land, inklusive de revisjonistiske landa, er de for tida inne i ei alvorlig økonomisk krise. Sammenlikna med supermaktene er de svake imperialistiske makter. De blir pressa, trua og utsatt for overherredømme fra disse to største undertrykkene og utbytterne.

Den proletariske revolusjonære bevegelsen utvikler seg raskt. Arbeiderklassen kjemper mot borgerskapet og dets statsmakt. Den nekter å ta på seg byrden fra den kapitalistiske krise og gjør motstand mot imperialismen og supermaktshegemonismen. Solidaritetsbevegelsen mellom de virkelige sosialistiske og revolusjonære landa, de arbeidende folkene i alle land og de undertrykte nasjonene og frigjøringsbevegelsene er inne i et oppsving. Marxist-leninistene er fortroppen for denne bevegelsen, og marxist-leninistenes egne rekke blir også raskt sterkere.

Canadas Kommunistiske Forbund (Marxist-Leninistisk) er ennå en ung organisasjon. Siden den blei dannet i oktober 1975 har den satt seg som sitt sentrale mål å skape et virkelig marxist-leninistisk kommunistisk parti i Kanada som den nødvendige veilederen til å opprette proletariatets diktatur i Kanada og bygge sosialismen og kommunismen. Hovedmotsigelsen i Kanada går mellom proletariatet og borgerskapet. Antagonismen mellom den vokser for hver dag. Canadiske arbeidere kjemper mot lønnsk kontroll, arbeidsløshet, underkuing, og forverra arbeids- og

levelforhold: alt dette er midler som borgerskapet bruker for å prøve å skyve byrden av krise over på massene. Streiker, demonstrasjoner og særlig generalstreiken 14. oktober 1976 viser hvordan sinnet og motstandsviljen til det canadiske proletariatet øker til tross for sabotasjen og klassesamarbeidet til fagforeningsbyråkratene. CCL(ML) arbeidere i fagforeningene og fører kamp der mot den reformistiske linja, for seier for den proletariske linja og for å gjøre fagforeningene til organisasjoner for klassekamp.

Det canadiske folket blir trua og pressa av de to supermaktene, særlig av USA-imperialismen. USA-imperialismen utøver betydelig økonomisk, politisk, militær og kulturell dominans over Kanada. Store amerikanske selskaper som ESSO, GM, Ford, osv., dominerer viktige sektorer av den canadiske økonomien. Kanada er i stor grad avhengig av USA-imperialismen for å forsvare sitt territorium: det er medlem av NORAD og NATO, militærallianser dominert av den amerikanske imperialismen. USA-imperialismen blander seg også inn i Canadas politiske liv, har trengt kraftig inn i kulturlivet og bruker internasjonale fagforeninger (som er felles for både USA og Kanada — overs. anm.) for å spre sin innflytelse.

Den andre supermakta, den sovjetiske sosialimperialismen, må ikke undervurderes. Dens underdanige agent er det revisjonistiske «kommunist» partiet i Kanada «CPC», som er fullstendig lojalt mot borgerskapets interesser. «CPC» sitter i ledelsen i flere fagforbund der det fremmer linja si med klassesamarbeid og preiker om «fred» og «avspenning». Den sovjetiske sosialimperialismen prøver å trenge inn på det canadiske markedet på flere forskjellige måter: ved å øke handelen med Kanada, og ved å plyndre kystprovinsernes fiskebanker.

Quebec-nasjonen i Kanada lider under nasjonal undertrykking fra det canadiske borgerskapet. CCL(ML) kjemper for retten til sjølbestemmelse for Quebec-nasjonen, opp til og inklusive atskillelse. Men for tida er vi mot løsninga med atskillelse. Atskillelse ville bare svekke og dele det canadiske proletariatet i dets kamp for

sosialismen mot dets hovedfiende, det canadiske borgerskapet. Det ville gjøre Kanada til et lett bytte for de to supermaktens grådige ambisjoner, særlig for USA-imperialismen. CCL(ML) kjemper mot all slags undertrykking, og mot undertrykkinga av indianerfolkene og inuitfolket.

Bare det canadiske folket under ledelsen av arbeiderklassen og dens parti kan virkelig forsvare Canadas uavhengighet fra de to supermaktene. Vi må aldri støtte en supermakt mot en annen og heller ikke alliere oss med det canadiske borgerskapet. Kampen for å forsvare Canadas uavhengighet er en fast bestanddel av kampen for den proletariske revolusjonen i landet vårt, av kampen for sosialismen.

AKP(m-l) ser det som et stort skritt framover for arbeiderklassen og den revolusjonære bevegelsen at canadiske kommunister er forent og organisert i CCL(ML).

AKP(m-l) støtter den politiske linja til CCL(ML) når det gjelder spørsmålet om enheten mellom virkelige marxist-leninister i Kanada, linja som avslører kontrarevolusjonære og provokatører som prøver å sabotere den revolusjonære bevegelsen, linja som bekjemper revisjonismen og kjemper for å danne et virkelig marxist-leninistisk parti i Kanada.

I Norge skjerpes også motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. En kraftig streikebevegelse har utvikla seg de siste åra. Den har gått ut over reinte økonomiske krav og tatt opp forsvaret for revolusjonære arbeidere som har fått sparken, kampen mot fasciseringa osv. Det er viktig å merke seg at disse streikene fortsetter til tross for angrepene og sabotasjen fra sosialdemokratene og de moderne revisjonistene og til tross for hele anti-streikevgivninga.

Bevegelsen for støtte til undertrykte folk, nasjonale frigjøringsbevegelser og proletariatets revolusjonære kamper i andre land vokser også. Dette avspeiler den allmenne utviklinga i den revolusjonære bevissthet til proletariatet, ungdommen og det arbeidende folket. Dette skyldes både skjerpinga av motsigelsene i Norge og verden og det store massearbeidet som AKP(m-l) har gjort.

Samtidig skjerpes supermaktsrivaliseringa over Norge. Norge er NATOs nordflanke, USA-imperialismen ønsker å

holde kontrollen. I 1974 avslørte AKP(m-l) USAs og NATOs militærmanøvrer i Norge som tok sikte på undertrykking av arbeidere, universitetsstudenter og marxist-leninister.

I 1977 har AKP(m-l) avslørt hemmelige NATO dokumenter som viser at i tilfelle krig planlegger NATO å bruke atomvåpen mot vesteuropeiske land, inklusive Norge. I dag som alltid før fører de norske marxist-leninistene en kamp uten stans mot supermakta USA.

Samtidig vokser faren fra den andre supermakta raskt. De sovjetiske sosialimperialistene har bygget verdens største marinebase på Kola halvøya.

Sovjetmarinen skyter raketter mot norsk sjøterritorium. 1. januar 1977 annekterte sosialimperialistene en del av Norges sjøterritorium og de planlegger å ta over enda mer av Norges hav i nord. De prøver å ta kontroll over Norges Svalbard og har tilmed bygd en

illegalt militærbase i denne delen av Norge.

Det er i dette perspektivet at folket i Norge må styrke kampen mot de sovjetiske sosialimperialistene, USA-imperialistene og NATO for å forsvare Norges nasjonale uavhengighet.

AKP(m-l) er fortsatt et ungt og lite parti, men det har vært i stand til å oppnå noen framganger i kampen mot borgerskapet, den moderne revisjonismen og sosialdemokratiet.

AKP(m-l) er i ledelsen både for klassekampen mot borgerskapet og kampen mot begge supermaktene og all imperialism i Norge. Hvis det kommer en krig, er det partiets oppgave å lede proletariatet og det arbeidende folket i en revolusjonær folkekrig for nasjonal frigjøring. I denne kampen må det norske folket aldri stole på en supermakt mot en annen: det må kjempe til alle angripere er beseiret. Partiet må kjempe for å sikre at på slutten av krigen vil

ikke statsmakta falle i henda på borgerskapet, men proletariatets diktatur blir oppretta og oppbygginga av sosialismen begynner i Norge.

CCL(ML) støtter den politiske linja til AKP(m-l) for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen i Norge. CCL(ML) anser AKP(m-l) for å være det sanne og autentiske fortrøppspartiet til proletariatet i Norge og verdsetter partiets framganger i klassekampen.

CCL(ML) og AKP(m-l) bekrefter at de har tillit til framgangen for den revolusjonære kampen i Norge, Kanada og hele verden.

CCL(ML) og AKP(m-l) vil styrke støtten til frigjøringsbevegelsene som fører folkekrig, til de undertrykte nasjonene og proletariatet og de arbeidende massene i alle land.

CCL(ML) og AKP(m-l) vil styrke støtten til virkelige sosialistiske land. Vi anser det for en plikt for hele ver-

densproletariatet å støtte statene med proletariatets diktatur som viser veien mot framtida. Vi støtter det store og seierrike Kinas Kommunistiske Parti, partiet til formann Mao, og hyller den store seieren vunnet under ledelse av formann Hua Kuo-feng mot den kontrarevolusjonære «firerbanden». Vi støtter det ærerike Arbeidets Parti i Albania under ledelse av kamerat Enver Hoxha og ønske det framgang i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i Albania.

CCL(ML) og AKP(m-l) vil styrke støtten til de virkelige marxist-leninistiske partiene og organisasjonene i alle land. Vi vil kjempe for å styrke samarbeidet og enheten mellom verdens marxist-leninister og alltid handle i samsvar med den proletariske internasjonalismens prinsipper.

Sentralkomiteen i AKP(m-l)
Sentralkomiteen i CCL(ML)

(Klassekampen 27/9—1977)

— utdrag

Felleserklæring mellom AKP(m-l) og marxist-leninister på Santo Domingo

Arbeidernes Kommunistparti (m-l), Norge

Bandra Proletaria

La Línea Roja del Movimiento Revolucionario del 14 de Junio

Det ble nylig avholdt et møte mellom de marxist-leninistiske organisasjonene i den Dominikanske Republikken, Bandera Proletaria og Línea Roja del Movimiento Revolucionario 14 de Junio på den ene sida, og Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene), Norge, på den andre.

Samtalene ble holdt i en atmosfære med åpent kameratskap, militært vennskap, og i den proletariske internasjonalismens ånd.

Under disse samtalene utveksla de norske og dominikanske marxist-leninistene erfaringer fra den felles kampen mot imperialismen, sosialimperialismen, revisjonismen og all reaksjon, og de utveksla synspunkter på viktige spørsmål i aktuelle internasjonale situasjoner og i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Begge parter slo fast at de hadde enhetlige synspunkter i alle spørsmål som ble diskutert.

De dominikanske marxist-leninistene fortalte at deres land, den Dominikanske Republikken, er utsatt for undertrykking, innblanding og plyndring fra den nord-amerikanske imperialismen gjennom det nåværende reaksjonære marionettregimet til Balaguer, som kom til makta gjennom den militære okkupasjonen i 1965, og som blir holdt oppe gjennom ei grusom undertrykking av folke-massene og svindel-gjenvælg hvert fjerde år. De slo også fast faren som den sovjetiske sosial-

imperialismen representerer for det dominikanske folket og den dominikanske revolusjonen, og at Cuba er blitt omdannet til en støttebase og til sjokktropper for ekspansjonismen og aggresjonen til den sovjetiske sosialimperialismen i Afrika og i Latin-Amerika.

De dominikanske marxist-leninistene forklarte at deres umiddelbare hovedoppgave er å kjempe mot imperialismen for å styrte Balaguers marionettregjering og opprette en nydemokratisk regjering leda av proletariatet, som skal legge grunnlaget for å gå videre fram til sosialismen.

De dominikanske marxist-leninistene gjorde videre rede for at den store historiske oppgaven i dag er å forene de dominikanske marxist-leninistiske gruppene og grunnlegge Partido de los Trabajadores Dominicanos (m-l) — Partiet til de Dominikanske Arbeiderne (m-l). De la fram den utmerkete stoda og hvor framskredent arbeidet er med enheten mellom marxist-leninistene og med grunnlegginga av det marxist-leninistiske partiet i den Dominikanske Republikken.

Arbeidernes Kommunistparti (m-l) i Norge støtter helhjerta de dominikanske marxist-leninistene i deres arbeid for å forene seg i ett marxist-leninistisk parti, og støtter deres program for å lede de dominikanske arbeiderne og folket til seier i kampen for nasjonal frigjøring og revolusjon. AKP(m-l) slutter varmt opp om de dominikanske marxist-leninistenes for-dømmelse av faren som Cuba utgjør som støttebase og som sjokktropper for sosialimperialismen mot folken i Latin-Amerika og Afrika. Denne

fordømmelsen er en kraftig støtte til de norske arbeidernes og folkets kamp mot sosialimperialismen.

Kameratene fra AKP(m-l) slo fast at Norge er et lite kapitalistisk og imperialistisk land, som blir trua av rivaliseringa mellom supermaktene, men som samtidig tar del i utbyttinga og undertrykkinga av folkene i den tredje verden.

I Norge skjerpes motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet. Norge gjennomgår ei djup økonomisk krise. Borgerskapet prøver å velte byrdene av krisa over på arbeiderklassen, som svarer på dette med en bølge av streiker og med andre kampformer. Denne kampen reiser også politiske krav mot klassesamarbeid, for forsvar av revolusjonære arbeidere som er blitt sparka fra jobben, for kampen mot fascismen osv. Streikene og kampen fortsetter på tross av sabotasjen og angrep fra sosialdemokratene og de moderne revisjonistene.

Bevegelsen for å støtte de undertrykte folkenes kamp, de nasjonale frigjøringsbevegelsene og de revolusjonære kampene til proletariatet i andre land øker også. Dette gjenspeiler den stigende revolusjonære bevisstheten hos proletariatet, blant ungdommen og det arbeidende folket. Dette skyldes både skjerpinga av motsigelsene i Norge og massearbeidet til AKP(m-l).

Begge parter slo fast at for å stå mot de to supermaktene og faren for en ny verdenskrig, må proletariatet bygge sin strategi på den framrakte analysen av den internasjonale situasjonen som kamerat Mao Tsetung trakk opp i sin korrekte tese om de tre verdener. Ut-

viklinga bekrefter hver dag at den tredje verden utgjør hovedkrafta i kampen mot de to supermaktene. Folkene i den tredje verden kjemper for nasjonal uavhengighet, for å forsvare sin nasjonale suverenitet og for den nydemokratiske revolusjonen. Deres kamp utgjør en integrert del av den proletariske verdensrevolusjonen. Utviklinga bekrefter også at motsigelsene mellom den annen verden og supermaktene skjerpes, derfor er det korrekt og nødvendig oppgave å danne en internasjonal enhetsfront mot de to supermaktene for å isolere dem så mye som mulig og framskynde deres nederlag.

Begge partene slo fast at denne linja ikke bare er til fordel for proletariatet på det internasjonale planet, men at det også er gunstig for utviklinga av den revolusjonære situasjonen i hvert enkelt land.

I analysen av den internasjonale kommunistiske bevegelsen, uttrykker begge parter sin glede over de siste framgangene til de marxist-leninistiske partiene og organisasjonene i deres kamp mot imperialismen, sosialimperialismen, reaksjonen, den moderne revisjonismen og andre opportunistiske tendenser. Begge partene understreker betydninga av enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen for dens videre utvikling og endelige seier, og de forplikter seg til å gjøre sitt ytterste for å forsvare denne enheten og stå mot alt som kan føre til spiltelse og fraksjonisme i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, siden splittelse bare kan tjene imperialismen og de moderne revisjonistene og reaksjonen.

**MAO
TSETUNG**
Verker i utvalg

TEGN ABONNEMENT

**HOS OKTOBER-BOKHANDLERE
ELLER DIREKTE FRA FORLAGET**

Som abonnent får
du boka før
bokhandlerne.
Du betaler innen
14 dager.
Verker i utvalg
blir på minst
6 bind og
kommer i 1978—79.
Alle vil være
innbundet.
Prisen blir
50—60 kroner pr. bind.
(uten rabatt.)

15prosent rabatt
Hver bok fritt tilsendt

FORLAGET OKTOBER PB. 6875 ST. OLAVS Plass OSLO 1